

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

stalked
BUT NOT
afraid

NICOLE DYKES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Stalked
AMA NOT
Affraid

MI COLE DYKES

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve arşivleme dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan erişim sistemleri.

CONTENTS

Çalma Listesi

1. [Roman](#)
2. [Brooks](#)
3. [Roman](#)
4. [Brooks](#)
5. [Roman](#)
6. [Brooks](#)
7. [Roman](#)
8. [Brooks](#)
9. [Roman](#)
10. [Brooks](#)
11. [Roman](#)
12. [Brooks](#)
13. [Roman](#)
14. [Brooks](#)
15. [Roman](#)
16. [Brooks](#)
17. [Roman](#)
18. [Brooks](#)
19. [Roman](#)
20. [Brooks](#)
21. [Brooks](#)
22. [Roman](#)
23. [Brooks](#)
24. [Roman](#)
25. [Brooks](#)
26. [Roman](#)
27. [Brooks](#)
28. [Roman](#)
29. [Brooks](#)
30. [Roman](#)
31. [Brooks](#)
32. [Roman](#)
33. [Roman](#)
34. [Brooks](#)
35. [Roman](#)
36. [Brooks](#)

Sonsöz

Yazarın Notu Zedelenmiş

Ama Kırılmamış:

Düşmanca

Stalk Me:

Tüm MM Kitaplarım

İhtiyacınız olduğunda yardım almakta yanlış bir şey yoktur. Durum ne olursa olsun. Yalnız olmak zorunda değilsiniz. Bu sizi zayıf yapmaz. Cesur olun ve yardım isteyin. Bu kitap sadece iyileştirmek içindir, asla incitmek için değil. Sen güçlüsün. Bunu başarabilirsin.

PLAYlist

Birazcık Sevgi

Biz Ezer

The Scientist (Kapak)

Ana Gine

Benimle Kal (Cover)

Noah Guthrie

Bir Şey Hisset

Jaymes Young

NEREDEYİZ

The Lumineers

Karanlıkta Sohbetler

John Legend

Öp Beni

Yeni Bulunan Zafer

CHAPTER One

ROMAN

H Hayatımda gördüğüm en güzel şey olabilir ve benden nefret ediyormuş gibi bana bakıyor. Bu da tabii ki sikimi inanılmaz derecede sertleştiriyor.

Kapüşonu saçlarını ve hatta alnının bir kısmını kapatıyor ama o yeşil gözler ... Kahretsin, neredeyse musallat olmuşlar.

Demek bu Summer'ın yardıma ihtiyacı olan arkadaşı. Bir çeşit karanlık sapığı var. Sadece kurt gibi sırtıyorum çünkü hiç korkmuş görünmüyor. Güzel yüzü neredeyse sıkılmış gibi bir his veriyor.

Umarım benim için hazırdır çünkü benim sıkıcı bir yanıam yok, ama her zaman bir meydan okumaya hazırım.

"Summer'a bunun saçma olduğunu söyledim." Brooks adındaki adam küçük kardeşim Ben ve onun erkek arkadaşı Colby'ye sesleniyor. "Ben iyiyim."

"Öyle misin?" Kapüşonunun kenarını tedirginlikle çekiştiren elini başımla işaret ediyorum. "Biraz gergin görünüyorsun."

Bakımlı kaşları havaya kalkıyor, gözleri soğuk bir bakışla beni değerlendiriyor ve geri çekilmemi söylüyor. "Sen tam olarak kimsin? Summer bana Ben'i bulmamı söyledi."

Eski kayınbiraderimin benden bahsetmemesine şaşırmayarak homurdandım. Summer ve ben, o ve Ben evliyken hiç anlaşılamazdık. Ben kendimi doğru dürüst tanıtmaya fırsatı bulamadan, "O benim kardeşim," dedi. "O da bir polis."

Adam mesleğimden bahsedince sertleşti. *İlginç*. "Polislerle bir sorunun mu var?" Bakışlarımı Brooks'a yöneltiyorum ama ruh halimi eğlenceli tutuyorum. "Sabıkan var mı?"

"Hayır." Yine de çok alıngan. "Çoğu insanla sorunun var ve seni tanımıyorum."

"Sen de Ben'i tanımıyorsun," diye hemen belirttim.

Bana ters ters bakıyor ve sonra o yeşil gözlerini tekrar kardeşime dikeyor. "Summer sana güvenebileceğimi söyledi."

Gözlerimi deviriyorum ama yine de şaşırmıyorum. Ben polis olmama rağmen, kahraman kompleksine sahip olan küçük kardeşim. Dünyayı kurtarmak isteyen kişi. Ben sadece kötü adamları yakalamak ve dünyanın benim küçük parçamı temizlemek istiyorum. Arada bir fark var. Bazıları tüm dünyayı değiştirmek istemediğim için dangalak olduğumu düşünse de, ben bunu her şeyden çok gerçekçi olmak olarak görüyorum.

Bu dünyada her zaman kötüler olacaktır. Umabileceğim en iyi şey bu kötülüğü biraz dengelemek.

"Güvende olmak üzmekten iyidir." Ben'in bu eski klişeyi söylediğini duyuyorum ama Brooks ona Utangaç bir gülümseme ve nedense bu beni gerçekten yiyip bitiriyor. Her şeye rağmen, Ben devam ederken ağzımı kapalı tutuyorum, "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Gülümseme çabucak ekşir. "Hayır, yok." Yine de sesi biraz özür diler gibi çıkıyor. Ben'in sorusuna öfke ya da kızgınlık değil. Sanki Ben'i hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyor gibi.

Ben, tabii ki zorlamıyor. Bu onun tarzı. Benimki biraz daha agresif. "Eğer konuşmazsan, sana nasıl yardım edebiliriz?"

Ben bana kızgın bir bakış fırlattı. "Onu görmezden gel. Konuşmaya hazır değilsen sorun değil." Tartışmaya hazırım ama Colby başını bana doğru sallayarak gözleriyle beni azarlıyor. Bu çocuğa karşı neden zaafım var bilmiyorum ama şimdilik çenemi kapatıyorum. "Üst katta bir dairemiz var. Orada kimse kalmıyor. İstedğin kadar kalabilirsin."

Kardeşimin bu yabancıya bakmayı teklif etmesinin beni neden sinirlendirdiğini açıklayamıyorum ama sinirlendiriyor. Aynı şeyi Colby için de yapmıştı ve o zaman da sinirlenmişim. Kardeşim ölmek üzere olan birine son nefesini verir, bu her ikisinin de kısa bir süre yaşayacağı anlamına gelse bile. Sokakta başıboş dolaşan herkesi kurtarmak ister.

Beni yanlış anlama. Colby'de işe yaramıştı ama bu iş saçma olmaya başladı.

"Onun neye bulaştığını bile bilmiyorsun, Ben."

Brooks bana doğru ölümcül bir bakış fırlattı. Colby sözlerim karşısında sersemlemiş görünüyor, oysa beni şimdiye kadar çok iyi tanıdığını sanıyordum. Ve Ben... Ben düpedüz öfkeli görünüyordu. "Yardıma ihtiyacı olduğunu biliyorum. Sen lanet olası bir polissin. Herkesten çok senin yardım etmek istemen gerekir."

"Yardım etmeye çalışıyorum." *Neden bunu göremiyor?* "Tüm hikayeyi öğrenmeye çalışıyorum."

Brooks sinirli bir şekilde alay ediyor ve Ben beni görmezden gelerek bu yabancıyla göz göze geliyor. "Konuşmak zorunda değilsin. Özellikle de bu gece. Uçuştan sonra muhtemelen yorgun düşmüşsündür. Kaliforniyalısın, değil mi?"

Sanki daha fazla bilgi edinmemi istemiyormuş gibi hızlıca bana bakıyor, bu da tabii ki tedirginliğimi artırıyor. Brooks başını hızlıca sallayarak odağını tekrar Ben'e çeviriyor. "Evet."

"O zaman seni yukarıya yerleştirelim," diyor Colby, onun tarafına geçip spor salonundaki artık boş olan daireye giden merdivenleri başıyla işaret ederek. "Bir süre orada yaşadım ve yaptığım en iyi seçimdi."

Ben, Colby'yi yanına yatırır. "Sanırım ikinci en iyi demek istedin. İlki oradan çıkıp bizim eve taşınmaktı."

Gag.

Colby, Ben'in yanağına bir öpücük kondurur. "Hayır. İlk en iyi seçim -" bakışlarını Brooks'a yöneltti, "yardımı kabul etmektir - ki bu da diğer her şeye yol açtı."

Çifte. Gag.

Yani, beni yanlış anlamayın, Colby ve Ben'in şu anda birlikte olmasından ve mutlu olmalarından çok mutluyum ama Tanrı aşkına, bazen çok fazla olabiliyorlar.

Brooks onları ihtiyatla izliyor ama mutlu çift rutini onu biraz rahatlatmış gibi görünüyor. "Tamam.

Sanırım bir geceden zarar gelmez."

Ben onu zorlamıyor ve burada kalıp bize neler olduğunu anlatması gerektiğini söylemiyor. Ve muhtemelen bundan çok daha uzun süre kalacak. Bunun yerine Colby'den Brooks'a yeni yeri göstermesini istiyor ve masasının arkasındaki anahtarları alıp ona veriyor.

Yukarı çıktıklarında, Ben üzerimdeydi. "Senin derdin ne lan?"

Rahatsız olmadım çünkü onunla kavga etmeye alışkınım. "Benim sorunum mu? Gerçekten mi?" Ben'e ters ters bakarken bir elimi göğsümün üzerine koyuyorum ve sonra onu işaret ediyorum. "Küçük kardeşim hâlâ yabancılarla kahramancılık oynuyor. Colby konusunda şanslıydın ama ya bu seferki ciddi bir belaya bulaştıysa?"

"Ne gibi?" Çok inatçı. *Yani gerçekten, kardeş olduğumuza inanmak zor.*

Kendi düşünceme sırtıyorum. *Evet, Price kardeşler inatçı orospu çocukları.*

"Ne olursa, Ben. Onu tanımıyorsun. Hem de hiç. tanımıyorsun. Tek bildiğin Summer'ın sana söyledikleri. O bir 'influencer' ya da her neyse." Evet, gerçek tırnak işaretleri kullanıyorum çünkü ben böyle bir pisliğim ve zamanınızı internette hayatınızı gerçekte olduğundan yüz kat daha iyi göstermek için harcamak çok saçma bir "kariyer" gibi görünüyor. "Ve garip bir mesaj aldığını."

Hikayenin tamamının bu olmadığını hissediyorum. Ben bir çok şeyi atlıyor. Saçmalık dedektörüm kusursuzdur.

"Summer'a olan da tam olarak buydu." Yaklaşıyor, kara gözleri öfke dolu. "Biliyorsun, saldırıya uğramadan hemen önce."

"Ve onu korumak senin görevin mi?"

"Hayır." Daha da yaklaşıyor, boylarımız eşitleniyor. "Bu senin. Bu seferki senden, ağabey. Beni hayal kırıklığına uğratma."

Suçluluk kartını kullanmıyor. O zaman bana sırtıyor, gözleri ölümcül ciddiyetini koruyor. *Kesinlikle öyle.* Başka bir şey söylemiyor, merdivenlere doğru yürüyor ve beni orada aptal aptal bırakıyor.

Summer'la olanlar kötüydü. Bunun Ben'i söylediğinden çok daha fazla incittiğini biliyorum. Karısına delicesine aşık olduğu için değil -ya da onu gerçekten, gerçekten sevdiği için değil- Ben'in bir insan olarak kim olduğu yüzünden. Ona yardım etmek için orada değildi. O gece birçok kavgalarından birinin ardından onu evine bırakmadı ve dengesiz bir sapık ona zarar verdi. Çok daha kötüsü olabilirdi ama bir şekilde hayatta kaldı ve biz de o pisliği yakaladık.

Ben o geceden dolayı suçluluk duyuyor. Anlıyorum, ama o iyi. Evli ve Florida'da yaşıyor, muhtemelen "influencer" kocasıyla küçük "influencer" bebekler yapmak üzere. Tanrım, bu lanet kelimeden nefret ediyorum.

Ve bu yeni adama güvenmiyorum. *Brooks.*

Ne kadar güzel olursa olsun.

Kim bilir nasıl bir amacı vardır ya da ne tür bir pisliğe bulaşmıştır. On dört yıl önce polis olduğumdan beri çok fazla kötü şey gördüm. İnsanların birbirlerine yapabilecekleri şeyler. İnsanların kendilerine yapacakları şeyler.

Ve ben kimseye güvenmiyorum.

CHAPTER

Two

BROOKS

“D Başka bir şeye ihtiyacın var mı?” Colby spor salonunun üstündeki küçük stüdyo daireye göz gezdirirken bana soruyor. Geldiğimden beri Ben’le birlikte nazik davranıyor. Ama ben bunu istemiyorum. Bunu istemiyorum.

Buraya gelirken ne düşündüğümü bilmiyorum.

Mesaj beni sarstı-evet. Ve sonra Summer hikayesini anlatarak beni korkuttu. Ama burada olmamalıydım. Bu ben değilim. Bir mesaj beni korkutmaz. Kaçmam.

Yine de Colby kaba davranılamayacak kadar iyi biri. Evdeki tek mobilya parçası olan küçük kanepeye otururken ona gülümsüyorum. Sanırım burası benim de yatağım. *Harika.*

Utangaç bir ifadeyle yanıma oturuyor. “Çok bir şey olmadığını biliyorum ama bu gerçekten de yaptığım en iyi şeydi. Yardımı kabul etmek ve burada kalmak.”

Kalp atışlarım hızlanıyor, böyle bir yardımı asla kabul etmek istemiyorum. Buna ihtiyacım yok. Beni yanlış anlamayın, bazı insanların yardıma ihtiyacı olduğunu biliyorum ve bence bunu kabul etmeliler. Ama ben öyle biri değilim. “Minnettarım ama fazla kalmayacağım.”

Dudakları büzüşüyor ve çok şey söylemek istediğini söyleyebiliyorum ama önce düşünüyor. Dikkatli davranıyor. Bu da tam olarak istemediğim şey. Ben kurban değilim. Bana hiçbir şey olmadı. “Neden burada kalman gerekiyordu?” Açıkça soruyorum ve hafifçe irkildiğini fark ediyorum.

Ama çenesini kaldırıyor, omuzlarını güzel bir güçle dikleştiriyor. “Kötü bir ilişkim vardı ve sonunda canıma tak etti. Kendimi burada buldum.”

Çok saldırgan ya da yargılayıcı olmamaya çalışarak ona bakıyorum ama birinin ona zarar verebileceğini hayal etmek zor. Ufak tefek değil - erkek arkadaşı gibi devasa da değil - ama iyi bir boyu ve yapısı var. Hiç de zayıf görünmüyor.

Düşünme sürecim sırasında, bir pislik olduğumu fark ettim. Boyutun istismarcı pisliklerle hiçbir ilgisi yoktur. Taciz içeren bir ilişkiye girmek için zayıf bir insan olmak gerekmiyor, ama ben çok fazla

Hayatım boyunca güçlü görünmeye çalıştım. İtilip kakılmamak için irileşmeye çalıştım.

Tüm bunları bir kenara itip gözleriyle buluşmaya çalışıyorum. "Ben'i ve burayı bulmana sevindim ama ben öyle biri değilim..." Alınmış görünmüyor, belki daha çok eğleniyor, ama yine de hızlıca açıklamaya çalışıyorum. "Yani, ben kurban değilim."

Kahretsin. Daha da kötüleştirdim.

Colby, neyse ki, sadece alaycı bir şekilde sırtıyor ve kollarını göğsünde kavuşturarak sessiz bir eğlenceyle beni inceliyor. "Güçlü olduğundan hiç şüphem yok. Ama bu adam tehlikeli olabilir. Senin ya da bir başkasının zarar görmesini istemiyorum."

"Kurban demek istemedim." Kendimi aptal gibi hissediyorum ve her ne kadar oldukça atılgan olsam ve kendimi tutmadığım için gurur duysam da, onun duygularını incitmek istemiyorum.

Sadece gülümsüyor, kollarını çözüyor ve dizimi okşuyor. "Bu kötü bir kelime değil. Bazı istismar ve suç mağdurları dünyanın en güçlü insanlarıdır. Çünkü mücadele etmek zorunda kalmışlardır. Yardım istemekte utanılacak bir şey yok."

Alay etmemek ya da kaba bir şey söylememek için elimden geleni yapıyorum ama içimden yardıma ihtiyacım olmadığını haykırıyorum. Savaşmaya ihtiyacım yok. Sadece bir sürüngendi. Eminim insanlar her zaman böyle mesajlar alıyordur. "Evet, aşağıdaki pislikten yardım istemiyorum. Bu kadarını söyleyebilirim."

Bunun üzerine kıkırdıyor ve tam kapıya hızlıca vurulup bir ricada bulunulduğu sırada koltuğa geri yaslanıyor. "İçeri girmemin bir sakıncası var mı?" *Güzel* Price kardeş.

Diğerinin buranın sahibiymiş gibi içeri dalacağından eminim.

Colby soru sorarcasına bana bakıyor, ben de hızlıca başımı sallıyorum ve o koltuktan kalkıp kapıyı açarak erkek arkadaşının içeri girmesine izin veriyor. "Biz de tam kardeşin hakkında konuşuyorduk." Bana dönmeden önce Ben'i kanepede yanına çekti. "Onu kastettiğini varsayıyorum."

Yanaklarım hafifçe ısınıyor, az önce bu adamın kardeşine göt dediğimi biliyorum, ama o bunun farkında gibi görünüyor.

Başını sallarken Ben'in kahkahası sıcak ve zengin. "Gerçekten de görüldüğü kadar kötü biri değil." Tekrar söylüyorum. *Kaba olma. Sana kalacak bir yer veriyorlar.*

"Doğru."

Bana sadece bilmiş bir gülümseme sunuyor. "O çok iyi bir polis ve sanırım sana yardım edebilir. Umarım uslu durur ve sen de ona izin verirsin."

Evet, kardeşinin tam bir baş belası olmadığına dair herhangi bir hayali kesinlikle yok. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Koltuğunda doğrulurken yüzünü kaplayan endişe ifadesi çok yoğun. "Yardım edebileceğini düşünmeseydim ona bu konuda hiçbir şey söylemezdim. O bir pislik. Gürültücü ve açık sözlü - hiçbir filtresi yok - ama umursuyor."

Kendimi tutamayarak homurdandım. "Evet, gerçekten umursuyor gibiydi."

"Kendince öyle," diye çabucak teklif ediyor Ben, elini sıkıntıyla saçlarında gezdirerek. "O sadece ..." İç geçiriyor ve Colby'nin elinin kalçasına gidip hafifçe kavradığını fark ediyorum. "Çok şey yaşadı. İnsanlara güvenmiyor."

"Bir polis için harika," diyorum kuru bir sesle ve Ben yüzünü buruşturunca yine kendimi aptal gibi hissediyorum. "İşinde gerçekten çok iyi."

Onunla tartışmak istemiyorum. Ona Roman gibi adamların tam da hayatım boyunca kaçtığım tipler olduğunu söylemek istemiyorum. Dünyayı yönettiklerini sanan iri yarı, hantal, ukala herifler. Onunla gerekenden fazla zaman geçirmem mümkün değil. Ama şimdilik yorgunum ve onlara ayak uyduracağım.

Tartışmıyorum ama konuyu değiştiriyorum. "Burada kalmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Ben ne yaptığımı özlemiyor, Colby de öyle, ama Ben küçük dairenin etrafına bakınırken ikisi de

bunu görmezden geliyor. "Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bize bildirin. Biliyorum, bu bir

çok şey var, ama eve dönmek için yapmak istediğiniz bir şey varsa, devam edin."

Sanırım yüzüm, onun burayı tanımlamak için "ev" kelimesini kullandığını duyduğumda hissettiğim dehşeti ele veriyor. Ama yüz hatlarımı çabucak düzeltmek ve yüzümü buruşturmamak için elimden geleni yapıyorum. "Teşekkür ederim. Yine de fazla kalmayacağım."

Bir bakış paylaşıyorlar. Endişelendiklerini ve beni düzeltmeleri gerektiğini söyleyen bir bakış ama ikisi de kelimeleri yüksek sesle söylemiyor. "Summer endişeli," diyor Ben sessizce.

"Summer her şey için endişelenir," diye deniyorum.

Ben gözlerime bakıyor ve bir an için onunla evli olduğunu unuttuğumu fark ediyorum. Gerçekte Summer oldukça soğukkanlı biri ve eminim o da bunu biliyor. "Hayır, bilmiyor." *Lanet olsun. Bu.*

İçimi çekiyorum ve bir elimi saatlerce süren yolculuktan dolayı sertleşmiş ve kirlenmiş hissi veren saçlarımın arasından geçiriyorum. Bir duşa ve belki bir şişe şaraba ihtiyacım var. Belki iki. Bu minicik kanepede sızıp kalmam ve son birkaç haftayı düşünmemem gerekiyor ama ikisi de kıpırdamıyor. "Hayır, istemiyor. Haklısın ama bence geçmişi onu biraz ürkek yaptı."

"Saldırıya uğradı." Bunu agresif bir şekilde söylemiyor, ama bunun hassas bir konu olduğunu söyleyebilirim. Tabii ki öyle. Summer'a olanlar korkunçtu. Birbirimizi sadece birkaç yıldır tanıyoruz. Önce birbirimizin Instagram hesaplarına rastladık ve orada burada sohbet ettik, sonra bu günlük mesajlaşmalara ve görüntülü görüşmelere dönüştü.

O bu dünyada dostum diyebileceğim birkaç kişiden biri ve saldırıya uğradığında hiç bu kadar korkmamıştım. Ama o durum bu durumdan farklıydı. Öyleydi.

"Özür dilerim. Ona olanları hafife almıyorum. O piçi bulup hapse attıkları için mutluyum ama bu ..."

Colby güçlü bir inançla, "Aynı şey olabilir," diyor.

"Değil," diyorum hemen çünkü hayır, bunu yapmayacağım. Kendime internette zorbalık yapılmasına izin vermeyeceğim. Bu çok saçma. *Bu gerçek hayat değil.*

Summer hariç, çok hızlı bir şekilde gerçek oldu.

Yine aynı bakışı paylaşıyorlar ve ben hayal kırıklığı içinde çılgılık atmak istiyorum. Neyse ki sakinliğimi koruyorum ve ikisi de koltuktan kalkıyor. Ben bana küçük, zoraki bir gülümseme veriyor. "Biraz uyumana izin vermeliyiz. Bir şeye ihtiyacın olursa lütfen bize haber ver."

Ben de ayağa kalkıyorum, onlara kapıya kadar eşlik etmeye hazırım. Ama Colby kıpırdamıyor, gözlerini benimkilere kilitliyor. "Gerçek dışı göründüğünü ve aşırı tepki verdiğimizizi biliyorum ama o uçağa binmenizin ve burada olmanızın bir nedeni var. Burada kimse seni yargılamayacak ve burada güvendesin, bu yüzden lütfen sana yardım etmemize izin vermeyi düşün."

Bir an şaşkınlıkla ona bakıyorum ve Ben omzunu sıkarak onu kapıya doğru götürmeden önce bana gülümsüyor. "Yarın konuşuruz."

Yaklaşan kıyamet içimde dönüp duruyor ama kapıyı arkalarından kapatmadan önce bunu belli etmemeye çalışıyorum.

*Bana yardım etmeye
çalışıyorlar. Ama benim
yardıma ihtiyacım yok.*

CHAPTER Three

ROMAN

I Ortağım Max yanımda, ikimiz de üniformalı ve ellerimizde iki kahve, kardeşimin spor salonuna giriyoruz. Ben beni görür görmez yüzündeki gülümseme endişeye dönüşüyor. İyi seni de görmek için, küçük kardeşim.

Yardım ettiği müşteriye nazik davranıyor ve sonra Max ile bana doğru ilerliyor. "Saat daha erken." "Brooks'a kahve getirdim. Konuşabiliriz diye düşündüm." Yolda Max'e söylediğim tek şey eski sevgilim-

baldızı başı dertte olabilecek bir arkadaşını bize gönderdi. Max çoğu zaman çok fazla soru sormaz ve o da bunu kabul etti.

Bu yüzden çalışıyoruz. O sessiz, iyi polis, ben de gürültücü, atılgan, kötü polisim. İşe yarıyor. Ben bana gözlerini devirdi. "Yani onu sorgulamak istiyorsun."

Benim hakkımda hep en kötüsünü düşünecek, ama onu suçlamıyorum. Hayatı boyunca onu hayal kırıklığına uğrattım. "Onu buraya neyin getirdiğini öğrenmek ve ona yardım edip edemeyeceğimi görmek istiyorum."

"Senin için hazır olduğundan emin değilim."

Kardeşıme bir kaşımı kaldırıyorum. "Dün gece benden olduğunu söylemiştin."

"Evet, o ..." Ben bir şeyleri ifade etmek için güzel bir yol arıyor ve ben de alay etmemeye çalışıyorum, "dirençli."

Buna homurdanıyorum ve suratıma bir yumruk yemeden önce kahvemden bir yudum alıyorum. Ben iyi Price'ın kardeşi olabilir ama çoğu zaman bendenizin boğazını sıkmak istiyor. "İster inan ister inanma, bununla daha önce de uğraştım. İşimi yapabilirim, Ben."

Max yanımda sırtarak başını sallıyor. Ben'in ve benim dinamikliğime fazlasıyla alışkın. Ama bir şey söylemiyor. Ben ise kocaman kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup kaşlarını çatıyor. "Dün onunla pek de iyi bir başlangıç yapmadın. Elinden geldinince nazık bir şekilde söylüyorum, Rome, o bir

hayran değil."

Yine bir kahkaha attım. "Hayranı olmasına ihtiyacım yok. Sadece ona bir kahve getireceğim ve ortağımla birlikte ona bazı sorular soracağız. Tamam mı?"

Kollarını iki yanına indiriyor, elleri kenetleniyor ve bir yumruk oluşturmaya direniyor. "Ona karşı dikkatli ol."

Sırıyorum, ağzımın sağ tarafı onun nefret ettiğini bildiğim bok yiyici bir sırıtışla yukarı kalkıyor. "Ben koruyucu modda. Bunu da mı evlat edineceksin?"

Evet. Yumruk yiyeceğim. Yumruğu artık tamamen şekillendi. "Siktir git."

Kıkırdıyorum ve Max'in omzunu dürterek beni takip etmesini söylüyorum. Geliyor, Ben'e başını hızlıca eğiyor, muhtemelen benimle akraba olduğu için başsağlığı falan diliyor. Ama merdivenlerden stüdyo daireye doğru ilerlerken onu görmezden geliyorum.

Kapıyı çalamadan Max dikkatimi çekti. "Bu çocuğu sorgulamadan önce bana daha fazla bilgi verecek misin?"

Buna gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Sana söyleyecek başka bir şeyim olsaydı söylerdim. Summer'ın arkadaşının hepsini korkutan ürkütücü bir mesaj aldığından başka bir şey söylemiyorlar." Kapıyı hızla çalışıyorum ve sonra Max'e dönüyorum. "Ve o da bir çeşit nüfuz sahibi."

İkimiz de gözlerimizi deviriyoruz. Kapıyı kimse açmayınca bir kez daha vuruyorum. Sonunda kapı çekilerek açıldı ve dün geceki öfkeli adam bu sabah daha da öfkeli görünüyordu.

Koyu sarı saçları dağılmış, her yöne doğru uzanıyor ve güzel yüzü sevimli bir şekilde buruşmuş ve sinirli. Gerçekten çok şirin bir şey. Doğuştan bu kadar güzelken korkutucu görünmeye çalışmak.

Ayrıca çoğu insanın yüzünü kızartacak bir soyunmuşluk içinde ama Brooks öyle değil. Orada duruyor, kapının koluna tutunmuş, ikimize de hançer gibi bakıyor ve gözlerimin utanmadan üzerinde durduğu belirgin çıkıntının üzerinde gökkuşağı çizgili küçük siyah bir külot giyiyor.

Max, her zamanki beyefendi ve heteroseksüel, evli adam, başka tarafa bakıyor, ama bana değil. Gözlerimi önümdeki zarif, bronzlaşmış, tüysüz mükemmelliğin üzerinde gezdiriyorum. Brooks kesinlikle kendine -en azından vücuduna- iyi bakıyor.

Daha da sabırsızlanıyor, ama bunun benim bakışlarımdan değil, sadece varlığımdan kaynaklandığını düşünüyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

O ışıltılı, öfkeli yeşillerle buluşuyorum ve tavrından hiç rahatsız olmadan bir fincan kahve uzatıyorum. "Sana kahve getirdim. Konuşabiliriz diye düşündüm."

Kahveye altınmış gibi bakıyor ve ben de sırtıyorum, gerektiğinde onun iyi tarafına geçmek için zayıf bir noktasını öğrenmeye başladım bile.

"Yapabiliriz..." Max hâlâ uzaklara bakıyor. "Giyinmen için sana bir dakika vereyim."

Neredeyse gülecektim. Ortağım biraz namusludur ama sorun değil. Ben değilim. Hem de hiç. değilim. Yani yine birbirimizi dengeliyoruz. Brooks burada iç çamaşırıyla durduğunu yeni fark etmiş gibi neredeyse çıplak vücuduna bakıyor ama örtünmek için hareket etmiyor. Hayır, tüm kaslı, muhteşem ihtişamıyla orada duruyor ve utançla değil ama açık bir kızgınlıkla gözlerini deviriyor.

Bu hoşuma gitti.

"Her neyse." Kahveyi elimden çekip alıyor ve dudaklarına götürüyor. Gözleri kapanıp yumuşak bir inleme sesi çıkardığında, aletimin kalkıp oynamak istememesini sağlamak zorundayım.

Yüce İsa. İsa.

Bu ses yasadışı olmalı.

Tamam, Roman. Odaklan. Sen lanet olası bir profesyonelsin.

"Konuşabilir miyiz?"

Brooks gözlerini açıyor ve sanki burada olduğumu unutmuş gibi bana doğru diyor. "Konuşacak bir şey yok."

"Belki de üzerine bir şeyler giymelisin ve aldığın mesajı tartışabiliriz," dedi Max.

diyor ve Brooks'un o güzel vücudunu örtme ısrarına gülmemeye çalışıyorum.

Brooks nefesini tutup kahveyi stüdyoda neredeyse hiç olmayan mutfak tezgâhına bırakıyor -cidden, Colby burada nasıl yaşıyor?

Lanet olsun, en son ne zaman biriyle yattım? Çünkü hiç bu kadar sert olmamıştım. O kadar uzun zaman olmadı.

Ama Brooks içimde tam olarak tanımlayamadığım bir şeyi ortaya çıkarıyor. Yabani bir şey, koruyucu değil. Ben'in genelde hissettiği gibi, onu kollarıma alıp dünyadan koruma ihtiyacı değil. *Lanet olsun. İşte bu.* Birincisi bu imkânsız, ikincisi Brooks zayıf biri değil. Şımartılmaya ihtiyacı yok.

Şükürler olsun çünkü ben asla öyle biri olmayacağım.

Ve ben, kesinlikle, onu evcilleştirmek istemiyorum. Tekrar. Hay sikeyim. Bunu. Aksine, onun daha da çileden çıktığını görmek istiyorum. Öfkeden kudurmasını ve sahip olduğu her şeyi bana fırlatmasını görmek istiyorum. Onun huysuz yoğunluğuyla ziyafet çekmek istiyorum.

Ve lanet olsun. Çok uzun zamandır düşüncelere dalmışım.

"Sen de Summer gibi bir influencer mısın?" Bu kelimeyi söylerken tırnak işareti kullanmamak için kendimi zor tutuyorum.

Gömlek giymekten vazgeçiyor ve kahvesini alıp uzun bir yudum daha aldıktan sonra koltuğa oturuyor. "Instagram'da bir seyahat ve fitness bloguyla başladım. Evet."

Başladı. Dışarı. "Peki bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

Brooks gözlerime bakıyor. "İyi iş çıkardım. Hem de çok iyi. Bir sürü takipçim ve sponsorum var." Bir şeyler saklıyor. "Ve?"

Çenesi sinirli bir şekilde çalışıyor ve gözlerinden bir şeylerin geçtiğini görüyorum, oturup gözlerimin içine bakmadan önce hızla itiyor. "Ve daha fazlasını istediler."

"Daha fazla mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum, bunun ne anlama geldiğini biliyorum ama duymam gerekiyor.

Gözlerini öfkeyle kısıyor ve kanepeye geri yerleşiyor, ne düşündüğümüz umurunda değilmiş gibi omzunu silkiyor. Ama ben anlıyorum. Onun umurunda. Bu utanç verici. "Benden biraz daha."

Kaşları bana meydan okurcasına kalkıyor ve Max'in yanımda kıpırdadığını hissediyorum. "Porno gibi mi?"

Ortağıma bakarken gözlerimi kapatmamak için kendimi zor tutuyorum. Brooks öfkeyle ona bakıyor. "İnternet üzerinden sanatsal ifade."

Max kıllanır. "Porno."

"Eğer böyle adlandırmanız gerekiyorsa. İnsanların diğer sosyal medyalarımnda bulunmayan özel içeriklere abone olduğu bir hesabım var."

Max incilerine sarılmakla meşgulken, benim ilgim daha da arttı.

"Ve her şeyi başlatan mesajı buradan mı aldın?" Gözümü kırpmadan soruyorum.

Brooks bakışlarını tekrar bana çeviriyor ve hızlıca başını sallıyor. "Evet."

"Peki bu mesajda ne yazıyordu?" Brooks'un kıyafetlerini çıkarması hiçbir parçamda skandal yaratmadı.

-ve bu muhteşem sitede başka ne yaparsa yapsın- ama ben de saf değilim ve o hesaptaki mesajların muhtemelen bir merhaba ve bir penis resminden çok daha fazlası olduğunu biliyorum.

Brooks gibi bir adamı korkutması için kötü olması gerekirdi.

Daha fazla bilgiye sahip olduğu için tavrı hızla değişen Max'e odaklanmış durumda. Bunun neden önemli olduğundan emin değilim. Yine de liderlik bende, bu yüzden Brooks'tan odaklanmasını talep etmeye çalışıyorum. "Söyle bana. Güven bana, beni şaşırtacak hiçbir şey yok."

"Senin bir sapkın olduğundan hiç şüphem yok Roman."

"Memur Price," diyor Max, ortağıma döndüğümde tüylerimi diken diken eden katı bir otoriteyle. I

yüzünde normalde sadece suçlular için sakladığı iğrenme ifadesini görür.

"Roman iyi," diyorum kararlılıkla ve yanıtları Max'e yönlendiriyorum, neler olup bittiğinden emin değilim.

Brooks'a bakıyorum ve yine susmuş olduğunu görünce sinirleniyorum. "Önemli değil. Buraya gelmek aptalcaydı. Destek ve kahve getirdiğin için seninle konuşacağımı sanıyorsan, düşündüğünden de aptalsın."

Cevabı öfke içeriyor ama tutkuyla söylenmiyor ve içindeki yenilgiyi hissediyorum. Ve bu beni çileden çıkarıyor.

"Bu önemli."

Destek için ona baktığımda Max hiçbir şey söylemiyor ve ben artık öfkeden deliye dönmüş durumdayım. Beni desteklemesini bekliyorum ama desteklemiyor. Onun yerine boğazını temizliyor, kıpırdanıyor ve bir elini cebine atıyor. "Eğer yardım istemiyorsan, seni zorlayamayız."

"Sen neden bahsediyorsun be? İnsanları her zaman onlara yardım etmemize izin vermeye zorluyoruz." Max'e ters ters bakıyorum, o kadar rahatsız görünüyor ki onu sarsmak istiyorum.

"Evet ama ben zorlanacak biri değilim." Brooks ayağa kalktı ve kapıya doğru başını salladı. "Lütfen gidin."

Brooks'a dönüyorum ve sonra kapıya doğru gitmeye başlamış olan Max'e bakıyorum. Hayatımda ilk kez, neredeyse nutkum tutulmuştu. O iyi polis.

İyi polis rutini nerede kaldı?

Brooks kahvesinden bir yudum alıyor ama elinde fark ettiğim küçük titremeden iyi olmadığını anlıyorum.

Tanrım. Lanet olsun. Lanet olsun.

İsteksizce ona geri döneceğimi söylüyorum ve devriye arabamıza gidene kadar konuşmayan Max'le birlikte ayrılıyorum. Ona döndüm, öfke doluydum. "Bu da neydi böyle?"

"O pornoda, Rome."

Daha fazla açıklama bekliyorum. Bir şeylerin mantıklı olmasını. Ama başka bir şey söylemiyor. "Ne olmuş yani?"

"Yani?" Yüzünü buruşturuyor ve sonra burnunu kırııştırıyor. "Porno. Kim bilir kaç kişinin görmesi için kamerada seks yapıyor. Aboneliği olan herkes onun her bir parçasını görebilir."

Ona bakıyorum, tanıdığımı sandığım bu adama. "Tekrar. Ne olmuş yani?"

Bana acıyormuş gibi başını sallıyor, bu da beni daha da kızdırmaktan başka bir işe yaramıyor. "Sence de sapıkların ona mesaj atmasını istemiyor mu? Amaç da bu zaten."

Tekrar. Nutkum tutuldu.

Bunu kontrol ettirmem gerekebilir. Bir günde iki kez. Bu çok garip.

Sadece ona bakıyorum. Ve bakıyorum. "Biz polisiz. Kurbanlar için savaşıyoruz. Bunu onların istediğini söylemeyiz." Öfkem gittikçe artıyor. "Summer saldırıya uğradığında da böyle mi düşünüştünüz?"

"Tabii ki hayır."

Onu inceliyorum. "Neden olmasın? Hayatını sosyal medyaya taşıyor."

Aptalmışım gibi alay ediyor. "Sosyal medyaya yemek tarifleri ve sağlık ipuçları koyuyor. "Seks değil." diye duraksıyor, "seks değil."

Gözlerimi öyle sıkı kapatıyorum ki, bir daha asla odaklanamayacaklarından endişeleniyorum. "Seks sağlığın bir parçasıdır. Belki de kışını biraz açmalısın ve yılda bir kereden fazla, eşinle yıldönümünüz olduğunda boşalmalısın, bunu bilirsin."

Kaşlarını çatması beni etkilemiyor. Şu anda nasıl hissettiği umurumda bile değil. "Bu doğru değil, Rome."

"Bu yasadışı değil, Max. Bu yüzden bizim için fark etmemeli. O tehdit edilen bir insan. Bizim için

önemli olan da bu."

Kemerini bağlayıp benden uzaklaşıyor ve benim de aynısını yapmamı bekliyor. "Muhtemelen hoşuna gidiyordur."

Bu kelimelerin onun ağzından çıktığına inanamıyorum. Bu puştla arabada kalmayacağım. Kapıyı itip açıyorum ve ben dışarı çıkarken şok içinde bana bakıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Gidip lanet olası kurbanla konuşacağım ve ona nasıl yardım edeceğimi bulacağım. *Senin* ne yapacağın umurumda bile değil."

"Rome, bu davayı asla almayacaklarını biliyorsun. Yardım etmemiz gereken çok fazla masum insan var."

İçim daralıyor ve kendimi çelikleştirmeye çalışıyorum. "Kimin yardımımıza layık olduğuna biz karar veremeyiz."

Soğukkanlılığımı tamamen kaybetmeden kapıyı çarpıp çıkıyorum.

Az önce ne oldu ve ben bunu neden daha önce görmedim?

CHAPTER Four

BROOKS

W *Bu harikaydı, değil mi?*

Tam olarak beklediğim gibi, ama yine de. Her ne kadar Roman ya da ortağı olarak Memur Price

kariyerimden pek de rahatsız olmuşa benzemiyordu. Ve bu bir kariyer, lanet olsun.

Bunu savunmak zorunda değilim. Kendim için iyi olanı yaptım. O kadar iyi ki, neden oda servisi olan beş yıldızlı bir otelde değil de bu küçük dairede olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Buraya birinci sınıfta uçtum. Egzotik tatillere çıkıyorum ve tasarım kıyafetlerle dolu bir gardırobum var.

Memur Prude'a cevap vermek zorunda değilim. Ya da başka birine.

Kırpılmış bir tişört giyiyorum ve lattenin bu kadar iyi olmasından nefret ederek kanepeye uzanıyorum. Ben mi mocha-latte aşığı diye bağırıyorum yoksa o mu o kadar iyi?

Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırmaya çalışıyorum çünkü umurumda değil. Memur Price'ın sinir bozucu olduğu kadar çekici olması da umurumda değil. Ya da o kadar yakışıklı ki, dünyaya lanet ediyorum çünkü bu adil değil. O bir düşman.

Kocaman. Kendinden emin. Güzel. Ve baskın. Kare çene ve kaosla parıldayan koyu, çikolata kahvesi gözler. Kesinlikle kardeşinin spor salonunu kullandığını gösteren delicesine uzun, kaslı bir çerçeve ve sık sık. Bu hiç adil değil çünkü beni aptal yerine koyuyor ve bu olamaz.

Neredeyse pes ediyordum. Neredeyse ona mesajları gösterecektim ama sonra ortağının tiksinti dolu bakışlarını ve kariyer seçimimi açıkça onaylamadığını gördüm. Ve kendimi kesinlikle ortaya koymayacağımı biliyordum.

Ben iyiyim. İyiyim. Bir şey olmadı.

Koltuğa yaslanıyorum ama sonra telefonum bir bildirimle çaldığında neredeyse kahvemi dökecek şekilde sıcıyorum.

"Evet, Brooks. Tamamen iyisin," diye homurdanıyorum, oturduğum yerden telefonuma bakıyorum.

İşim yüzünden neredeyse bir uzantı. Telefonuma girebilmeliyim. Paylaşım yapmak, neşeli ve mutlu olmak zorundayım. İzleyicilerim için içerik üretmek zorundayım.

Çalışmak zorundayım.

Ama lanet telefonun kilidini açıp hiçbir şeye bakamıyorum. Çünkü lanet olası bir adam tarafından sakatlanmama izin veriyorum.

Telefonu almak için hareket etmiyorum ve kahvemi yudumlarken ona bakmaya devam ediyorum ve kapım bir kez daha yüksek sesle vurulduğunda neredeyse kendimi kaybediyorum.

Tanrım. Lanet olsun. Tanrım. Burada yaşarken kalp krizinden öleceğim.

Sinirli bir şekilde koltuktan kalkıyorum ama sakın ve arkadaş canlısı olmak için elimden geleni yapıyorum çünkü eminim ya Colby ya da Ben beni kontrol etmeye geliyor. Kapıyı açtığımda hala elimdeki lezzetli kahveyi tutuyorum, orada duran adamı gördüğümde anında kaybolan sahte bir gülümseme var.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Memur Price."

Kocaman omuzlarının hafifçe kamburlaşmasını ve benimkilerle buluşan gözlerindeki neredeyse kaybolmuş bakışı kaçırmıyorum. "Roman iyi. Lütfen içeri gelebilir miyim?"

Az önce lütfen mi dedi? "Neden? Bana yardım etmeyeceğin çok açık," diye kibirli bir şekilde cevap veriyorum ve sonra bir elimi kalçama koyarak gözlerimi ona doğru kısıyorum. "Yardıma ihtiyacım olduğundan değil zaten."

Beni sakinleştirmekten çok sinirlendiren bir yatıştırma hareketiyle büyük ellerini önüne kaldırıyor. "Sadece konuşmak istiyorum."

Nedenini bilmiyorum ama nedense yoldan çekiliyorum ve içeri girmesi için elimle işaret ediyorum. Farklı görünüyordu. Neredeyse perişan. Tanıdığım ve hiç hoşlanmadığım ukala heriften çok farklı.

"Konuşacak ne var ki?" Hissettiğim kadar savunmasız görünmek istemediğimden, duruşumu dik bir pozisyona ayarlıyorum ve ona sert, soğuk bir kayıtsızlıkla bakıyorum.

Kanepenin diğer tarafına oturdu, benden çok daha az resmi görünüyordu. "Brooks, bak ..." İç geçiriyor ve elini kalın kahverengi saçlarında gezdirirken o anda çok farklı görünüyor, gözleri anlam veremediğim bir şeyle parlıyor. "Max için üzgünüm. Ne halt olduğunu bilmiyorum."

Ona doğru küçümseyerek bakıyorum. "Evet. Biliyorsun. Para için soyunduğum için ortağın benim aşağılık olduğumu düşünüyor."

"Tüm yaptığın bu mu?" Kaşlarım hızlı bir soruyla kalkıyor ama ben bir şey söyleyemeden beni başından savıyor. "Ne yaptığın önemli değil. Bu yasadışı değil. Yani bizi ilgilendirmez."

Yanağımın içini ısıriyorum ama sorusuna tepki vermiyorum. Garip bir şekilde samimi görünüyor. "Hayır. Kıyafetlerimi öylece çıkarmıyorum."

Gözle görülür bir şekilde yutkunmasını hayranlıkla izliyorum. Belirgin adem elması, gergin kaslarla kordonlu kalın boynu boyunca kayıyor. "Önemli değil."

Bu noktada kaşlarım muhtemelen saç çizgime değişiyor. "Ne fark eder, Memur Price?" Resmi unvanının kullanılmasına sinirleniyor. "Kendinizi tehdit altında hissetmeniz. Ya da korkmuş."

"Korkmuyorum," diye hemen yapıştırıyorum.

Rahatsız olmuyor, başlangıçta olduğunu düşündüğüm kibirli kıcına geri dönüyor. "Doğru. Bir çanta hazırladın, Kaliforniya'dan ABD'nin ortasına sebepsiz yere bir uçağa atladın. Bir hevesle kumsalları mısır tarlalarıyla mı takas ettin?"

Endişelenmemiş gibi yaparak tırnaklarıma bakıyorum. "Kansas City'nin aslında oldukça güzel bir gece hayatı var.

Buradaki popüler yerlerden bazılarını blogumda birçok kez yer verdim." Bu doğru değil.

"Genelde planlı olur, değil mi?" diye meydan okuyor ve sırtım daha da sertleşiyor. "Ve sanırım havalı bir yerde kalacaksın."

"Dikkatli ol. Varsaydığınızda ne olacağını biliyorsunuz."

Sadece kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor, ama sonra tekrar iç çekiyor, göğsü hava ile doluyor ve dar siyah üniforma gömleğinin sınırlarını test ediyor. "Belli ki bir şey seni korkutmuş. Dur sana yardım edeyim."

Alaycı bir tavırla söylenmedi. Buraya geldiğim için kendimi bir kez daha aptal gibi hissederek ofluyorum. "Önemli bir şey değildi. Bir sürü mesaj alıyorum. Çoğunu kontrol bile etmiyorum."

"Ama bunu kontrol ettiniz?"

Latte'den bir yudum daha almadan önce alt dudağımı kemiriyorum -asla vazgeçemediğim gergin bir alışkanlık-. "Yapmazdım, ama ..."

"Ama ne?" diye dürtüyor ama sabırsız görünmüyor.

İyi. Her neyse. Tüm kirli detayları duymak istiyorsa, ona anlatırım. Böylece o da küçük ortağı gibi kaçıp gidebilir. "Seyahat ve fitness blogger'ı olarak başladım. Hâlâ da öyle yapıyorum ve iyi iş çıkardım."

Ne olmuş yani der gibi kocaman omuzlarını silkiyor. "Tamam."

Ve o haklı. Hiçbir şeyi meşrulaştırmama gerek yok. Kendime bunu hatırlatmaya çalışıyorum. "Her zaman daha fazlasını görmek istediklerine dair mesajlar ve yorumlar geliyordu. Ve benden özel şovlar istiyorlardı, ve sonra ... Bilmiyorum..." Sesimin bu kadar kısık çıkmasından nefret ediyorum ama Roman beni sessizce dinliyor. "Merak ettim. Bu yüzden bir hesap açtım ve hızlı, alaycı bir video çektim. Çıplaklık bile yoktu. Sadece oynuyordum. Diğer hesaplarımda da dalga geçtim."

"Sonunda ne yaptığın önemli değil Brooks. Yardım etmek için buradayım."

Evet, bunu göreceğiz. "Patladı. Getirdiği ücretli abonelik miktarı inanılmazdı. Daha fazlasını istediler, ben de onlara verdim. Ve giderek daha fazla takipçi kazandım."

"İyi bir iş girişimine benziyor."

Şu anda benimle alay edip etmediğini anlayamıyorum ama sormaya da zahmet etmiyorum. "Öyleydi. Diğer sosyal medya platformlarımdaki reklamlardan kazandığının iki katını kazandım ve mesajlara cevap verip biraz flört edersem daha fazla bahşiş verdiklerini fark ettim. Ve iptal etmiyorlardı. Bu yüzden yetişebildiğim kadar çok mesaja cevap verdim."

Utanç içimi ısıtıyor ve bu duygudan nefret ediyorum. Bir fahişe gibi hissetmekten nefret ediyorum, ama olduğum şey aşağı yukarı bu.

Umurumda değil. Bu işte iyiyim.

Kendime sürekli bunu söylemeye çalışıyorum. Umursamadığımı. Bu işte iyi *olduğumu*. Çoğu zaman. İlgiyi seviyorum. Bunu inkar edemem. Hayran olunmayı ve seilmeyi seviyorum. Ne kadar güzel görüldüğümle ilgili yorumları seviyorum. Geldiğim zaman hakkında konuşuyor olsalar bile.

İçimdeki tüm çirkinlikleri bilmeseler bile.

Bu benim için. Onlar için değil.

"Ne oldu?" Roman'ın derin sesi beni konuşmaya geri çekiyor ve ondan uzağa baktığımı, düşüncelerimde ve kendi küçük dünyamda kaybolduğumu fark ediyorum.

"Bir adam var..." Düşüncesi bile iğrenç bir tat veriyor, yutkunuyorum. "Başta yeterince masumdu. Ona ilgi gösterdiğimde büyük bahşişler veriyordu. Herkesin görebileceği şekilde yorumlarına cevap vermemi seviyordu ve sonra özel mesajlarda beni övüyordu. Ama yavaş yavaş daha da tuhaflaştı."

Her nasılsa kara gözleri daha da kararıyor. "Nasıl daha garip?"

Tüm iğrenç duyguları uzaklaştırmaya çalışarak bir omzumu kaldırıyorum. "Bilmiyorum. Ona ait olmayan diğer yorumlara cevap verdiğimde bana öfkeyle mesaj atardı. Bana bir çocuk gibi davrandığını söylerdi."

Fahişе."

Roman biraz öne eğiliyor, görünüşе göre bu hareketin farkında değil. "Sahiplenici oldu."

"Demek istediğim, bu daha önce başkalarıyla da oldu, ama her zaman neredeyse bir şaka gibi görünüyordu. Sanki beni istiyorlardı ama benim kamusal bir kişilik olduğumu anlamışlardı."

Beni dikkatle inceliyor, o karanlık gözbebekleri bulamayacağını umduğum bir şeyi arıyor. "Bu ne zaman oldu?"

Yine alt dudağımı ısııyorum. "Sanırım birkaç ay önce. Sanırım beni internette takip etmeye başladığından beri yaklaşık bir yıl oldu. Ama ilk kez üç ay kadar önce böyle tuhaflaştı."

"Üç ay mı?" Sesi daha yüksek ve kızgın görünüyor. "Ne?"

Sinirlendiği için sinirleniyorum.

"Bu lanet olası üç aydır devam ediyor ve siz bundan daha yeni mi bahsediyorsunuz? Tek bir mesaj olduğunu söylediler. Bu adamın zaten bir düzeni var."

"Sakin ol." Ona ters ters bakıyorum, hissettiğim yargılamadan rahatsız oluyorum. "Ben hallediyordum." "Summer da öyle," diye çıkışıyor ve bana daha da sert bakıyor.

"Aynı şey değil." Kahvemi bitirip mutfağa atmak için ayağa kalkıyorum, ama Roman peşimden geliyor, iri vücudu benimkinin üzerine geliyor.

"Öyle. Ve sen de bunu biliyorsun. Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun? Ya da daha kötüsünü?"

Arkamı dönüp ona bakıyorum, başımı yukarı kaldırıyorum çünkü benden çok daha küçük olan bedenime birkaç santim fark atıyor. "Her zaman böyle mesajlar alıyorum."

"Gerçekten mi? İnsanlar senin üzerinde hak sahibi hissediyor. Sana fahişе mi diyorlar? Bunu her gün görüyor musun?"

Genelde birlikte olmazlar. Beni sevebileceğini düşünen ve evlilik teklifleri gönderen sürüngenler de oluyor, bana fahişе diyen ve günahlarımın bedelini ödeyeceğini ilan eden yargılayıcı kutsal tipler de. Ama her ne sebeple olursa olsun, bu seferki farklı hissettiriyor. Bu kişisel hissettiriyor.

Yine de bunu ona söylemedim. "Gitmelisin."

Yapmayacağını bildiğim gibi hareket etmiyor. "Bu adamda farklı olan ne? Neden Summer'a bundan bahsettin? Neden buraya gelmeye karar verdin?"

Bakışlarımı yere indiriyorum ve sesimin bu kadar kısık çıkmasından nefret ediyorum.

"Bilmiyorum." Yaklaştığını hissediyorum. Bana dokunmuyor ama sesi gözlerimi ona doğru çekiyor. "Evet, biliyorsun."

İyi içgüdülerin var Brooks."

Başımı salladım. "Bunu bilemezsin."

"Seviyorum." Bundan daha fazlasını söyleme zahmetine girmiyor ve neredeyse inanacağım bir gerçek gibi söylüyor.

İç çekiyorum ama omuzlarım çöküklükten kalkmıyor. "Gittikçe daha takıntılı hale geldi. Ona cevap yazmazsam paniğe kapılıyor. Ben ona cevap yazana kadar benimle bağlantısı olduğunu bildiği her yere mesaj gönderiyor."

Bu bilgiyi içine alıyor. "Peki ne oldu da buraya geldin?"

Yakınlığına dayanamayarak yanından geçip kanepeye doğru ilerliyorum. "Son zamanlarda bir işbirliği için bastırıyorlar."

"İzleyicileriniz mi?" Başımı sallıyorum. Yine kanepenin diğer tarafına oturuyor ve bana yerimi veriyor. "İşbirliği mi? Yani ..."

"Kendimden başka biriyle seks yapmak." Bir şey söylemesini bekliyorum. Pornoya girdiğim için bana kızmasını. Ama söylemiyor.

"Ve sen bunu daha önce yapmadın."

Gözlerimi devirerek homurdanıyorum. "Kamerada değil. Ama tüm cinsel geçmişimi gerçekten istediğinizden şüpheliyim, Memur Price." Sanki bir sırrım varmış gibi biraz daha yaklaşıyorum. "Bir

sürü başka erkek var ve ben

küçük heteroseksüel kendini korkutmak istemezsin. Tanrı seni iki erkeği birlikte çıplak hayal etmekten korusun."

Yüzünden bir şey geçiyor ama beklediğim gibi iğrenme değil. Dudakları eğlenceli bir şekilde seğiriyor. "Oh, dehşet."

Alay ediyor. Sesinde duyabiliyorum ve yüzünde görebiliyorum, bu yüzden belki de homofobik değildir. Kardeşinin ve erkek arkadaşının yanında rahat görüldüğü için büyük bir sürpriz değil. Yine de ona güvenmiyorum.

Ortağının bana nasıl baktığını gördüm ve eşcinsel olduğumdan bahsetmedim bile.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin ver." Benden daha da fazla eğiliyor, gözleri yoğun bir şekilde benimkilere kilitlenmiş durumda. "Kiminle soyunduğun ya da bunu kendi evinin mahremiyetinde mi, onların evinde mi yoksa herkesin görebileceği şekilde internette mi yaptığın umurumda değil. Hiç kimsenin, ama hiç kimsenin seni tehdit etmeye ve kendini güvensiz hissettirmeye hakkı yok." Ona bakarken gözlerim o kadar büyüdü ki neredeyse kuruyacak ve acıyacaktı, her kelimesinden etkilenmiştim. "Şimdi hikayeni bitir."

Kanepenin kendi tarafına yerleşiyor ve ben de gözlerimdeki kuruluğu hafifletmek ve şaşkınlığı gidermek için birkaç kez gözlerimi kırıştırıyorum. Arkama yaslanıp ona bakıyorum. "Bu fikirle herkesin içinde oynadım. Alay ettim, dalga geçtim, bunu yapmamı isteyip istemediklerini sordum. Sonra da tanınmış bir adamı etiketleyip durdular. Takipçi sayısı benimkinden bile fazla ve benimle herkesin önünde flört etti ve mesaj atıp bunu yapmak isteyip istemediğini sordu."

Çenesinin kasılmasını izliyorum ama yargılamak için değil. Çözemediğim başka bir şey. "Bundan hoşlanmadı, değil mi?"

Jasper olarak tanıdığım adamdan bahsettiğini bildiğim için başımı sallıyorum. "Jasper," diye ekliyorum ve o da bunu zihnine not etmiş gibi görünüyor ama devam etmem için beni teşvik ediyor. "Hayır, yapmadı. Hem de hiç. Hiç. Cevaplara yorum yapmaya, bana fahişe demeye ve onun olduğumu söylemeye başladı. Diğer izleyiciler onunla alay ediyor ve sakın olmasını söylüyordu ama o her zaman gergindi. Ürkütücü."

"Evet, bu adamlar çabuk sinirlenmeye meyilli. Başka bir şey var mı?"

Başımı salladım. "Adam'a mesaj attı. Birlikte çalışmaktan bahsettiğim adam." Adam'ın ekran görüntüsüyle birlikte gönderdiği mesajı düşününce midem bulanıyor. "Alçakçaydı. Uzak durması için onu tehdit ediyordu. Onu engellemesini söyledim. Ama yardım almam gerektiğini söyledi."

"O haklıydı."

Ona ters ters baktım. "Hâlâ bir şey olmadığını düşünüyorum. Muhtemelen annesinin bodrumunda bir yabancıya kafayı takmış yaşlı bir adam. Ama asla bir şey yapmayacak."

"Evet. Çünkü Çünkü annelerinin bodrumunda yaşayan erkekler asla kopmazlar."

Gözlerimi deviriyorum ama kollarımı karnıma doladığımı ve nefret ettiğim korkuyla gerildiğimi fark ediyorum.

Roman fark eder. Fark ettiğini biliyorum ama bir şey söylemiyor.

Onun yerine ayağa kalkıp elini uzatıyor. "Telefonunu bana ver."

"Ne?" Neredeyse kekeleyordum ve soruyu zar zor söyleyebildim.

"Hayır."

"Bunu IT çalışanlarına vermem ve bu adamın izini bulup bulamayacaklarına bakmam gerekiyor."

"Hayır," diyorum bu sefer daha sert bir şekilde. "Yapmayacağım. Bu benim hayatım. Benim işim.

Telefonumu bırakmam ve bırakmayacağım." Gözlerini bana çeviriyor, açıkça yargılıyor.

"Telefonundan vazgeçmektense ölmeyi mi tercih edersin?"

Ciddi misin?"

Ben de ayağa kalkıyorum ve tezgahın üzerinde bir kağıt bulup ezbere bildiğim ekran adını not ederek ona veriyorum. "Bunu alabilirsin. O adamı bulmak için benim telefonum kadar iyi."

"Ciddi misin?" Bana kızgınlıkla bakıyor.

Bir elimi kalçama koyuyorum. "Tüm alacağın bu."

Oflayıp pufluyor ama kâğıt parçasını cebine atıyor. "Geri döneceğim Brooks."

Bununla birlikte gidiyor ve ben bunun iyi bir şey mi yoksa çok çok kötü bir şey mi olduğuna karar veremiyorum.

CHAPTER Five

ROMAN

“H Rosana. Güzel, buradasın.” Rosana bilgisayarından kuşkuyla başını kaldırıyor, parlak pembe saçları iki örgüyle tutturulmuş ve mavi gözleri *sen değilsinle* dolu.

“Hayır, Roma. Git başkasını dinle. Başka birini.”

Kıçımı masasının köşesine koyuyorum ve sahte bir acıyla kalbimi avuçluyorum. “Beni yaraladın. Biliyorsun, bir gün o koridorda sen ve ben olacağız Rosie.”

Öğürür gibi bir ses çıkarıyor. “Öldür beni şimdi.”

Ben gülüyorum, o da gülüyor çünkü aslında birbirimizden oldukça hoşlanıyoruz. “Yardıma ihtiyacım var.” “Bunu sana yıllardır söylüyordum Roman. Nihayet.”

“Ha ha,” diye kestirip atıyorum ve kâğıt parçasını masasına bırakıyorum. “Bu hesabın sahibi hakkında öğrenebileceğin her şeyi öğrenmeni istiyorum.”

Kağıda değil bana bakıyor. “Ne tür bir hesap?” “Muhtemelen OnlyFans. Ya da benzer bir şey. Tam olarak bilmiyorum.”

Kalemiyle kâğıdı iterken güzel gözlerini deviriyor. “Kendi randevularını al, Roma.”

“Rosie,” diye alay ediyorum şakacı bir şekilde. “Benim için o olduğunu biliyorsun.” “Senin sık sevmene ve benim sadece vajina sevmeme rağmen mi?”

Gülümsüyorum. “İşte bu var.”

Başını sallıyor, ama aynı zamanda yüzünde bana yardım edeceğini söyleyen sevgi dolu bir gülümseme beliriyor. “Bu neyle ilgili?”

“Potansiyel bir takipçi. Ve başı büyük belada olabilecek bir sosyal influencer.”

Yüzü endişeyle buruşuyor, ama pislik ortağımın aksine, bunun kurban için olduğunu biliyorum, onun dahil olduğu kariyer için değil. “Tamam. Bana biraz zaman ver. Bana biraz zaman ver.”

“Sen en iyisisin.”

“Bana borçlusun. Ödemeyi kahve ve nakit olarak alıyorum.”

Ayağa kalktım ve göz kırptım. “Devlet memuru olduğum için yarın sana kahve getireceğim.”

Dramatik bir şekilde iç geçiriyor ama bana sinsi bir gülümseme atıyor ve çalışmasına izin vermek için dışarı çıkıyorum, ne yazık ki Max'e çarpıyorum. “İşte buradasın.”

“Hayır.” Uzaklaşmak için dönüyorum, ama kollarımdan tutuyor, ben derin nefes alıp sakın kalmaya çalışırken beni ona doğru çeviriyor. “Bırak. Bırak.”

Hemen yapar ama incinmiş görünür. “Rome, ne oluyor? Biz ortağız.”

"Ben de senin iyilerden biri olduğumu sanıyordum."

"Öyleyim." Daha da incinmiş görünüyor ama umurumda değil. Onu uzun zamandır tanıyorum, ama hiç kimseyi gerçekten tanıyor muyuz? Hiç sanmıyorum. Kolay kolay güvenmem ve onun hakkında yanlışlaştığım için çok kızgınım. "Porno hayranı olmadığım için mi?"

"Her şeyden önce, saçmalık. Herkes porno hayranıdır." Gözlerini deviriyor ama devam etmeme izin veriyor. "İkincisi, neye bulaştığı önemli değil. O bir *kurban*. Ve sen ona yardım etmeyeceksin." Ona yaklaşıyorum, göz hizasına gelecek şekilde aşağı bakıyorum. "Benim sorunum da bu. Sen de başka bir yargılayıcı pislüksin."

Yine şok. "Ben ... değilim." Bocalarken başını sallıyor. "Öyle bir şey değil. Sadece ..." "Ne?"

Eşcinsel olayı mı? *Eşcinsel* pornosunda oynadığı gerçeği mi?"

Bunun üzerine kararlı bir şekilde başını sallar. "Ne? Hayır. Bunu nasıl düşünebilirsin? Eşcinsel olman bir kez bile umurumda olmadı. Hiçbir şey söylemedim. Benim evime ve ailemin yanına geldin. Hiçbirimiz bunu umursamıyoruz."

"Ne aziz ama."

Daha da incinmiş görünüyor ama boyun eğmiyorum. "Demek istediğim bu değildi. Demek istediğim senin ya da herhangi birinin eşcinsel olmasının bununla hiçbir ilgisi yok. Ben herkesi korurum."

"Porno dışında sınırınız nedir?"

Yüzü kızarır. "Hayır. Bu ..." Duraklıyor ve sonra geri çekilip elini yüzünde gezdiriyor. "Muhtemelen her zaman böyle mesajlar alıyordur. Onun incinmesini istemiyorum ama bunu ona mesaj gönderen diğer azgınlardan nasıl ayırt edebiliriz?"

Sakin olmaya çalışıyorum çünkü Max'i oldukça iyi tanıyorum. Teşkilata katıldığımdan beri hiç gizli saklı iş yapmadım ve size şunu söyleyeyim, dünya uzun bir yol kat etmiş olsa da, hala eşcinsel bir partnere sahip olmayı reddeden pek çok iyi çocuk var. Sanki yakalayabilirlermiş gibi. Max hiç irkilmedi bile. Ve onu birden fazla kez adımı savunurken yakaladım. O yüzden bu konuda ona hak vermeye çalışacağım. "Çünkü bundan korkuyordu. Çünkü farklıydı."

"Patronun bundan hoşlanmayacağını biliyorsun."

Çavuş Gibson. Tam bir dangalak ve her zaman tepemde. "Umurumda değil."

"Ama yapmalısın. Bunun için gerçekten başını belaya sokmaya değer mi Rome?" Şimdi bana dikkatle bakıyor ve ben hâlâ kızgınım.

"Evet. Bu bir insan hayatı, Max. Bu önemli."

Çenesi kıpırdıyor ama yüzündeki endişeyi görebiliyorum. "Yardıma ihtiyacın olursa, yardım ederim. Ama hala bunu nasıl ciddiye alabildiğini anlamıyorum. Görmesi gereken sapkınlık miktarı ..."

Yüzünü buruşturuyor ve ben de öfkemin daha fazla kabarmasına izin vermemeye çalışıyorum. "Bu sefer tek başıma iyi olacağım."

Teşekkürler."

Ben yola çıkıyorum ama o bana yetişiyor. "Bekle. Biz iyiyiz, değil mi?"

Hayır, değiliz. Hayatım boyunca yargılayıcı pisliliklerle uğraştım. Okuldaki kabadayılar, annemiz keş ve babamız alkolik olduğu için Ben ve bana sataşmayı severlerdi. *Gerçekten komik, değil mi?*

"Biz iyiyiz."

Daha fazla tartışmayı beklemiyorum çünkü artık bunu düşünecek zihinsel kapasitem yok. Ortağıma tam olarak güvenmiyorum ve benim işimde bu bir sorun. Ama seçeneklerim arasında hala en iyisinin olduğunu düşünüyorum.

Neden bu kariyeri seçtim? Bazı günler bilmiyorum.

Babam tacizci bir pislikti. Polisler hiçbir şey yapmadı. Annem bir keşti. Sistem bizi yüzüstü bıraktı. Ve onu öldürdüğünde, işte o zaman nihayet devreye girdiler. O zaman hapse girdi ve biz de amcamla yaşamaya başladık.

Kimsenin bir şey yapmaması için durumun bu noktaya gelmesi gerekti. Kirli, yırtık kıyafetlerimize ve hırpalanmış cılız bedenlerimize rağmen. Kimse umursamadı.

Ben de işler o kadar kötüye gitmeden önce devreye girmeye karar verdim. Bu çok iyi oldu.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip derin nefes almaya çalışarak polis karakolunun dışına çıkıyorum ve sırtımı tuğla binaya yaslıyorum.

Brooks'la yeni tanıştım. Nasıl biri olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Alıngan ve çok seksi olması dışında. Ama bir şey daha biliyorum.

Ona yardım etmeliyim.

CHAPTER

Six

BROOKS

“Summer. Ben iyiyim.”

Öfkeli bir şekilde ofladığını duyuyorum ve herhangi bir şey söylemeden çok önce zihninin döndüğünü hayal edebiliyorum.

kelimeleri tekrar telefona söyledi. "Ama değilsin. O mesaj iğrençti ve o da ürkütücü. Çok daha kötüye gidebilir."

Arkadaşıma karşı sabırlı olmaya çalışıyorum. Endişeli olduğunu ve yaşadığı şeyin korkunç olduğunu biliyorum.

Ama bunun gerçekten bir şans olduğunu düşünüyorum. "Buradayım. İstedğin gibi."

Bir an sessiz kalıyor ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Biliyorum. En azından beni bu kadar dinlemene sevindim. Ama yardım istedin mi?"

"Gerek kalmadı." Başımı kanepeye yaslıyorum. "Ben ve Colby yardım etmeye kararlılar."

Kolayca gülüyor. "Evet, onlar öyle. Özellikle de Ben. Ama Roman'ın sana yardım etmesine izin verdin mi?"

Alay ediyorum. "Dayanamadığın adamı mı kastediyorsun? Beni tam bir pislik olduğu konusunda uyardığın adamı mı? Bu arada, adil bir değerlendirme."

"O ..." Roman hakkında konuşurken herkesin yaptığı gibi duraksıyor. Sanki onu nasıl tarif edeceklerini bilmiyorlarmış gibi. "Zor biri."

Espri yapmadan gülüyorum. "Doğru."

"O iyi bir adam. Sadece tam bir baş belası ve çok gürültücü ve sinir bozucu."

"Lütfen devam edin," diye şirretlik yapıyorum ama o buna alışkın.

"Ama önemsiyor. Önemsiyor. Derinlerde bir yerde. Adam önemseddiği için polis oldu."

Görmediğini bildiğim başımı sallıyorum. "Ya da sadece insanları itip kakmak istiyor."

Sessiz. "O öyle biri değil." Bunu söylerken neredeyse ona inanıyordum.

"Doğru. Onunla iki kez konuştum Summer ve kendi sonuçlarımı çıkardım." Koltuktan kalkıp küçük daireyi adımlıyorum. "O tipik koca kıçlı, kaslı, testosteron dolu bir sporcu. Heteroseksüel bir adam, cılız eşcinselleri dolaplara tıkıyor ve onlara gülüyor."

"Brooks."

Konuşmasına izin vermiyorum. "Hayır. Bak, ben artık o sıska küçük adam değilim. Zayıf değilim ve itilip kakılacaksam da lanetleneyeğim."

"Ama Brooks ..."

Kapım çalındı ve ben ofladım. "Bekle, Sum. Kapıda biri var."

"Ama Brooks, bekle." Onu gerçekten duymuyorum, kapıyı açtığımda Colby'nin yüzünde parlak bir gülümsemeyle orada durduğunu görüyorum. Neredeyse gülecektim çünkü çok arkadaş canlısı görünüyor - yine de bunun Ben'in ve onun beni kurtarma görevi olduğunu söyleyebilirim. Beni üzgün küçük bir köpek yavrusu gibi evlat edinmek. "Gitmem gerek Summer. Colby geldi."

"Bekle."

Colby'ye el sallıyorum. "Yakında konuşuruz. Ben iyiyim. Sana söz veriyorum, iyiyim. Endişelenmeyi bırak ve yeni yakışıklı kocanın tadını çıkar."

"Seni seviyorum, biliyorsun." Sessiz ve üzgün görünüyor ama pes ederken iç çekiyor. "Sonra konuşuruz."

Telefonu kapattıktan sonra telefonu yere bırakıp Colby'ye bakıyorum ve ekran karardığında seviniyorum. Ekranda Summer'dan gelen gün gibi parlak bir arama olmasaydı bugün telefona cevap vermezdim. Tüm mesajlarımdan kaçtım ve hâlâ onlarla yüzleşmeye hazır değilim.

"Ne oldu?"

"Sadece kontrol etmek istedim. Spor salonuna gidip çalışmak isteyebileceğini düşündüm."

Arkadaşım olmaya çalışıyor ve muhtemelen beni konuşturmaya çalışacak. Ama bunun iyi bir yerden geldiğini biliyorum, bu yüzden kabul ediyorum ve hızla spor kıyafetlerimi giyiyorum. Alt kata iniyoruz ve bana modern, temiz spor salonunu gezdiriyor. İkimiz de koşu bantlarına atlayıp yavaş adımlarla ilerliyoruz. "Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum, anlıyor musun?"

Başını sallıyor, hafif bir koşuya başlarken hâlâ önüne bakıyor. "Bunu anlıyorum. Sadece yapabileceğini bilmeni istiyorum."

"Benim ne olduğumu biliyor musun?"

Makineyi bana dönebilecek kadar yavaşlatıyor. "Nesin sen?"

Koşu bandımı tamamen durduruyorum ve yüzümü ona dönüyorum. "Porno. İnsanların beni izlemek için para ödediği bir hesabım var ..." Yavaşça spor salonunu değerlendiriyorum - kalabalık değil ama etrafta insanlar var, bu yüzden sesimi alçaltıyorum ve yumuşatıyorum. "Bir şeyler."

Bunun üzerine homurdanıyor, gözlerini kapatıyor ve başını sallıyor ama hızlı yürüyüşünü durdurmuyor. "Dinle, seni tanıdığımız için şu an garip gelmese, Ben ve ben muhtemelen senin hesabına abone olurduk. Ama takip ettiğimiz birkaç kişi daha var."

Muzip bir gülümsemeyle göz kırptıyor ve ben bir an şok içinde kalıyorum. İnsanların porno izlediğini bilmediğimden değil. Yani, tabii ki. Ama o bu konuda oldukça rahat. "Benimle taşak mı geçiyorsun?"

Gülüyor. "Kendi hesabınıza mı yoksa başkalarına mı abone olmak konusunda?" "İkisi de mi?"

Gülüyor. "Hayır, gerçekten ikisiyle de ilgili değilim. Ama dediğim gibi, şimdi garip olur."

Ben de buna gülüyorum. "Evet. Belki birazcık."

O tekrar koşmaya başlarken ben de koşu bandımı tekrar çalıştırıyorum. "Yaşamak için ne yaptığın önemli değil. Seni yargılamak için burada değiliz. Bana gelen mesajlardan bazılarını görmelisin ve benim sadece bir fitness kanalı var."

"Ben de böyle başladım."

Ben hızımı artırırken o yine sırtıyor. "Oh, biliyorum. Ben bir takipçiyim. Sen bir ilham kaynağısın. Ve seyahat blogun hayat gibi. Ben'i öne çıkardığın yerlerden bazılarına gitmeye ikna etmek için sabırsızlanıyorum."

Şu anda yanımdaki adam beni şaşırtıyor. Hiç yargılamıyor gibi görünüyor. Hem de hiç. Hiç. Bu benim için yeni bir şey.

Hayatımın büyük bir bölümünü sosyal medya üzerinden yaşadım, gerçek hayattaki ilişkilerimden kaçındım çünkü hayal kırıklığı oldular. Summer çok az istisnadan biri. Sanırım Colby de bu listeye ekleyebileceğim biri olabilir.

Antrenmanlarımızı bitirip serinlemek için gerindiğimizde, utangaç bir şekilde odadaki fili gündeme getiriyor. "Bunun hakkında konuşmak istemediğine emin misin? Yardımı dokunabilir."

"Söyleyecek pek bir şey yok. Görünüşe göre bu ucube kendini bana ait hissediyor ve başkalarının flört etmesinden hoşlanmıyor."

Gözle görülür şekilde titriyor. "Evet. Bu ürkütücü." Başımı salladım ve sonra duvardaki bir ilanı fark ettim.

Umut Kıvılcımı Travma Destek Grubu.

Girdiğim şey buydu ama ben girerken dağılıyordu. "Buna katılıyor musun?"

Gözlerimin takıldığı ilana bakıyor ve başını sallıyor. "Neredeyse her toplantıda, evet. Neden? Gitmek ister misin?"

Dehşete düşmüş gibi görüldüğümünden eminim. "Hayır. İmkânı yok. Benim travmam yok." Bana inanmış gibi görünmüyor ama o sormadan ben ekliyorum: "Roman ve Ben de mi gidiyor?"

Sırtıyor. "Evet. Yapıyorlar. İkisi de bu konuda çok şaka yapıyor ve buna tarikat diyorlar. Ama bence onlara gösterdiklerinden çok daha fazla yardımcı oluyor. Başta tereddüt ettiğimi biliyorum ama bana çok yardımcı oldu."

Hikâyesinin bir kısmını biliyorum ama Roman'ın ya da Ben'in neden böyle bir destek grubuna ihtiyaç duyduğunu hayal bile edemiyorum. "Onlara ne oldu?"

Bunu düşünüyor gibi görünüyor ve bana hüzünlü bir gülümseme sunuyor. "Bu onların hikayesi, benim değil.

Ama diyelim ki işleri hiç kolay olmadı."

Alay etmemeye ya da suratımı asmamaya çalışıyorum çünkü Colby'den hoşlanıyorum ve onların gerçek hikâyelerini bilmiyorum ama Roman'a sempati duymak çok zor. "Gerçekten katılıyorlar mı? Dalga geçmelerine rağmen mi?"

Omuz silkiyor. "Ben pek konuşkan biri değildir. Roman bazen konuşur. Oldukça kısa tutuyor ama bazen katkıda bulunuyor." Düşünceli ve gülümsemesi daha da genişliyor. "Sanırım orada olmak hepimize yardımcı oluyor. Arkamıza yaslanıp başkalarının hikayelerini anlatacak kadar cesur olmalarını dinlemek."

Destek grubundan hoşlanıyor gibi görünüyor. "Kim yönetiyor? Lütfen Roman olmadığını söyle."

Gülüyor ve başını şiddetle sallıyor. "Tanrım, hayır." Tekrar gülüyor. "Arkadaşımız Andrew işletiyor. Her şeyi o başlattı ve lisanslı bir profesyonel. Müthiş biri. Umarım yakında onunla tanışırsınız."

Başımı sallıyorum, o kadar uzun kalmak istediğimden emin değilim. "Belki."

"Gelmeyi düşünmelisin. Yardımcı olabilir. Hatta belki Roman'ın sana yardım etmesine izin verecek kadar rahatlırsın."

Dilimi ısırdım. Tam bir pislik gibi davranarak yeni arkadaşımı kovmak istemedim. Ama böyle bir şey olmayacak. "Evet, hayır. Dediğim gibi, ben bir kurban değilim ve grupta paylaşacak bir travmam yok."

Evet. Lanet olsun. Yaklaştın. Pislik olmama konusunda.

Ben kendi acı tonumdan utanıyorum ama Colby gülüyor. "Anlıyorum. Ben de çok ama çok dirençliydim. Başta yanına bile yaklaşmazdım. Ben ve ben birlikte olduk çünkü kendi küçük desteğimizi başlattık.

grup."

"Kulağa seksi geliyor." Kaşlarımı oynatıyorum ve bu ondan minnettar olduğum bir kahkaha koparıyor.

"Oh, öyleydi. Ama aynı zamanda özgürleştiriciydi." İç çekiyor ve o anda gerçekten de özgür görünüyor. "Hiçbir beklenti ve yargılama olmadan her şey hakkında konuşmak. Çok güzeldi."

Onu inceliyorum, hâlâ şüpheciyim. Ama benim hayal bile edemeyeceğim kadar sağlıklı ve mutlu görüldüğünü inkâr etmek mümkün değil. "Bunu düşüneceğim."

Gülüp geri çekilmeden önce başını sallıyor ve elini terli omzuma koyuyor. "Sanırım duşta girmeliyiz. Birkaç dakika sonra dersim var." Ayağa kalkıyoruz ve ben de aynı fikirdeyim ama o kısık bir sesle ekliyor: "En iyi arkadaşının saldırıya uğradığını görmek ve ardından korkunç mesajlar almak..." Menekşe rengi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bu travmatik bir şey. Ve bunu kabul etmekte utanılacak bir şey yok."

Ona bakıyorum, kalbim göğsümde sıkışırken ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Daha fazla zorlamıyor, sadece bana bir gülümseme daha sunuyor ve gitmeden önce el sallayarak veda ediyor.

Ben iyiyim.

Ben tamamen

iyiyim. Kontrol

bende.

CHAPTER Seven

ROMAN

I Telefonumu kontrol ediyor ve Rosana'nın bana gönderdiği bilgileri gözden geçirdikten sonra cebime geri koyuyorum. Toplantı sona eriyor ve ben kendi başıma biraz araştırma yapmak için can atıyorum.

Bana hesaba bağlı puştun adını ve adresini verebildi, ancak mesajı gerçekten görmeden ve kendi başıma biraz araştırma yapmadan ne yapabileceğimden emin değilim.

İnsanlar toplantıdan ayrılıyor, Ben kendini savunma dersinin başlamasını beklemek üzere diğer odaya geçerken yavaşça dışarı süzülüyorlar. Toplantılardan sonra bunu birlikte sunuyoruz. İnsanlara temel hareketleri öğretmek bir nebze olsun kontrol sahibi olmalarını sağlıyoruz.

İyi olduğunu düşünüyor muyum? Evet. Bence yarıyor. Kendini nasıl koruyacağını bilmekten zarar gelmez.

Andrew elinde kahvesi ve göğsüne astığı hasta dosyalarıyla dolu olduğundan emin olduğum siyah çantasıyla bana yaklaşıyor. Adam çalışmayı hiç bırakmıyor. Asla demek istiyorum. Düzenli hastalarının tam bir listesi var, danışma merkezlerinde, sığınma evlerinde gönüllü olarak çalışıyor ve bu destek grubunu kurdu.

En iyi arkadaşım muhteşemdir. Ama tabii ki bunu ona söylemiyorum çünkü bilirsiniz, duygular falan. Benim uzmanlık alanım değil.

"Hey, dostum. Biraz daha çalışmaya mı gidiyorsun?" Siyah çerçeveli gözlüklerini burnuna doğru iterek bana gözlerini deviriyor.

"Ben eve gidiyorum."

"Çalışmak için." Onu iyi tanıyorum ve buna itiraz etmiyorum.

"Toplantı sırasında telefonunla neden bu kadar ilgilendin?"

Kendimi beğenmiş bir şekilde sırtıyorum. "Hep beni izliyorsun."

"İyi misin?" Birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyoruz. Beni gerçekten tanıyan biri varsa

-Bu Andrew. Oyun parkında çok sert bir dayak yedikten sonra beni buldu ve benimle boktan evime kadar yürüdü. Dayak konusunu açmadı. Hayır, adam bana ketçabın nasıl

bir zamanlar ilaç olarak kategorize edildi. Hadi canım. Eve dönerken bunu konuştuk. Görünüşe göre, hazımsızlık için bir tedavi olarak pazarlamaya çalışmışlar.

Andrew biraz inekti, tamam, *öyleydi*. Verdiği her tuhaf bilgiyi yalayıp yutardım. Her nasılsa, okuldaki ya da evdeki zorbalara hakkında konuşmak istemediğimi biliyordu ve aklımı başka şeylere nasıl çekeceğini biliyordu.

Ortaokuldayken bana eşcinsel olduğunu düşündüğünü söylediğinde gözümü bile kırpmadım ve ona benim de eşcinsel olabileceğimi düşündüğümü söyledim. Hepsi bu kadardı. İkimizin de söylemesi gereken tek şey buydu. Birbirimizi kim ve ne olduğumuz için kabul ettik. İnsanlar için hiç takılmadığımıza inanmak zor ama takılmadık.

Ben onu hiç öyle görmedim, o da beni hiç öyle görmedi. Biz kardeşiz, kan bağıımız olsun ya da olmasın, biz buyuz.

"Ben iyiyim. Sadece Brooks'un bana güvenmesini sağlayacak bir yol bulmaya çalışıyorum."

Muhtemelen onun hakkında benden daha çok şey bildiği için bilerek başını sallıyor. İnsanlar doğal olarak Andrew'a güveniyor. "Zor biri olabilir."

"Onunla tanıştın mı?"

Başını sallıyor. "Resmi olarak değil ama Colby ve Ben beni biraz bilgilendirdiler. Seni de gayet iyi tanıyorum." Sırıttı.

"Ne dediler?"

"Çok agresif başladın."

Tabii ki yaptılar. "Yardım etmeye çalışıyordum."

Güven verici bir elini omzuma koydu. "Öyle olduğunu biliyorum ama bu sefer yaklaşımını biraz yumuşatman gerekebilir. Muhtemelen korkuyor ve bunu itiraf edemeyecek kadar gururlu. Bu işi senin yapabileceğinden hiç şüphem yok ama biraz incelik gerekebilir."

"Siktir git, ben çok kurnazım."

"Öyle bir şey yok." Gözlerimi ona dikeyyorum ama o kıkırdıyor ve kolumu okşuyor. "*Tamam*, tamam. Elbette öylesin, dostum." Orta parmağımı kaldırıyorum ve şakacı bir şekilde onu itiyorum. Kendini çabuk toparlıyor. "Sadece uslu dur."

Ona başımı sallıyorum ve o da başka bir tavsiyede bulunmadan çekip gidiyor. Öfkeyle telefonumu çıkarıp bulduğum bilgileri tekrar gözden geçiriyorum. Bu gece kendini savunma dersi için geride kalan sadece birkaç kişi olduğunu görüyorum ve Ben'e tek başına olduğunu söylüyorum.

Kolaylıkla üstesinden gelebilecek ve ben Brooks'un kapısını çalmak için merdivenleri çıkmadan önce beni el sallayarak uğurlayacak. Derin bir nefes alıyorum.

Biraz incelikli ol. Bunu yapabilirsin. Agresif değil.

Brooks kapıyı açıyor, tavırlarından beni görmek istemediği anlaşılıyor. İğneleyici bir şey söylememek için kendimi zor tutuyorum.

Yani, adama yardım etmeye çalışıyorum, Tanrı aşkına. En azından gülümseyebilirdi, ama hayır. Kaşlarını çattı. Dar bir kot pantolon ve deniz mavisi düğmeli bir bluz giymiş. Saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve kendime engel olamıyorum. "Dışarı mı çıkıyorsun?"

Kaşlarını çatması daha da şiddetlenir. "Ben bir *mahkum* muyum?"

"Potansiyel bir *psikopat* tarafından *takip* mi ediliyorsun?" Ben de karşılık verdim.

Güzel yeşil gözleri kafasının içinde dönüyor. "Neden buradasın?"

Tanrım. Hay sikeyim. Tamam, belki bu yumuşak ve saldırgan değildi ama gerçekten dışarı çıkamaz, değil mi? "Jasper'ınız hakkında bazı bilgiler edindim."

Beni dikkatle inceliyor ve yanından geçip daireye girmeme izin vermeden önce derin bir iç çekiyor. Kanepeye yerleştik ve telefonumu çıkardım. "Gerçek *adı* Jasper. Minnesota'da yaşıyor ve otuz sekiz yaşında. Bekâr ama anladığım kadarıyla yalnız yaşıyor. Annesinin bodrumunda değil."

Dudakları hâlâ gergin bir çizgi halinde. "Hepsi bu kadar mı?"

"Şey, gerçek mesajları görmeden, evet. Kim olduğunu biliyorum ama hikayenin tamamını bilmeden onu tutuklayamam."

Gözleri aramızdaki kanepede gördüğüm telefonuna kayıyor. Ekran siyahtı. Sonra gözleri tekrar bana döndü. "Gerçekten bir suçla itham edilmesi ne kadar olası?"

"Bana mesajı göster Brooks." "Bu benim için bir tehdit bile değildi."

"Önemli değil. Sadece görmeme izin ver."

Telefonunu eline alıyor ve şu anda telefonunun ona yaşattığı bariz korkuya rağmen sakın ve derli toplu görünmek için elinden geleni yaparken ellerinin titrediğini fark ediyorum.

Onu bu konuda arama. Zamanı değil.

Gördün mü? Agresif *olmayabilirim*.

Telefonu bana uzatıyor, ben de alıp ekrana bakıyorum. Mesaj Jasper hesabından gönderilmiş - dumbass- ve diğer adama, Adam'a gönderilmiş.

Brooks'tan uzak dur. O benim ve sadece benim. Sen bir hiçsin. HİÇBİR ŞEY! Eğer ona yaklaşırsan, pişman olacaksın. Bu iş bitmeden seni af dilemek zorunda bırakırım. UZAK DUR!

Otuz sekiz yaşında bir adamdan geldiğine neredeyse inanamayacağım çocukça ve akli başında olmayan mesajın üzerinden geçiyorum, ancak bu adam sosyal medyadaki yabancıların kendisine ait olduğunu varsayarak etrafta dolaşıyorsa, onun uzaktan akli başında olduğunu göremiyorum.

Telefonu Brooks'a geri veriyorum, o da bakmadan ekranı karartıyor ve koltuğa yerleştiriyor.

"Eee?"

Brooks'un sinirlenmek üzere olduğunu bildiğim için mesajı kafamda tekrar gözden geçiriyorum. "Buraya gelmen iyi oldu."

Küçümseyici bir homurtu. "Doğru. Yani, bu konuda hiçbir şey yapamazsın. Ve bu benim için büyük bir zaman kaybı oldu." "Hayır. Avukat olan bir arkadaşım ile konuşacağım. Onu uzun zamandır tanıyorum ve bana doğruyu söyleyeceğini biliyorum, ama o tek mesaja dayanarak - oldukça belirsiz - bir avukat bulmak zor olabilir.

mahkumiyet."

"Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum. Bu bir şey değil. Anlamsız bir tehdit."

"Değil," diyorum kararlılıkla çünkü hiçbir şeyin anlamsız olduğuna inanmıyorum. Brooks'a odaklanmayı seçti. Belli ki takıntılı ve bu durum hızla tırmanabilir. Ne yazık ki, yasaların erişim alanı genellikle sınırlıdır.

"Öyle. Çok aptalca. Bu adam bana her gün mastürbasyon yapıyor ve biraz bağlandı. Fantezinin içinde kayboldu." Elini umursamazca salladı. "Olur böyle şeyler."

"Bana özel mesajları göster Brooks. Tüm yorumları göreyim."

Yine beni başından savmaya çalışarak hemen karşı çıkıyor. "Görmek istiyorsan lanet bir abonelik al."

Onu dikkatle inceliyorum, aslında kafamda uçuşan kelimeleri dizginlemeyi başarıyorum. *Gördün mü? Benim bir süzgecim var.* Korkuyor. Telefonuna bakmak istemiyor. Dikkatli olmaya çalışıyorum. "Telefonuna bakmaktan korkuyorsan sorun değil."

Bu hararetli bakışlar, bana yöneltmesini dilediğim hararetin yakınından bile geçmiyor. Bu, beni cehenneme göndermeye çalışan türden bir sıcaklık, pantolonunu çıkar ve sana vereyim türünden bir sıcaklık değil. "Ben korkmam. Korkmuyorum amına koyayım."

Korkuyor. İster kabul etsin ister etmesin, dehşete düşmüş durumda. "Sen mesajlarına bakarken ben burada kalacağım."

"Siktir. Defol." Evet, beni doğruca cehenneme göndermeyi çok isterdi. Gözleri ve diğer her yeri

duruşun bana bunu söylüyor.

"Sana yardım etmeye çalışıyorum." *Neden insanlar bunu göremiyor? Deniyorum işte.* "Ben ciddiym. Kalıp bunları aşmana yardım edebilirim. Eminim sosyal medyada seni özlüyorlardır."

Anlasam da anlamasam da bu onun işi. Parasını böyle kazanıyor.

"Her neyse. Sadece beni çıplak görmek istiyorsunuz, *memur bey.*" Bunu söylerken sanki beni şok etmek istiyormuş gibi alaycı bir tavır takınıyor. Beni sarsmak ve konuyu değiştirecek kadar rahatsız etmek istiyor. Şimdiye kadar geri adım atmayacağımı bilmesi gerekirdi. Bununla birlikte, içgüdüsel geri dönüşümü geri çekiyorum - ona aboneliği olan herkesin bunu görebileceğini söylüyorum - ve bunun yerine sakın ve anlayışlı olmaya çalışıyorum. *Bu onun savunma mekanizması.* Yemin ederim bunları kafamın içinde Andrew'un sesi söylüyor.

Ben.

"Teklif mi ediyorsun?" *Tamam, o kadar da harika değilim. Tatlı biri değilim. O yüzden beni dava et.* Çabuk bir homurtu ve elini salladı. "Bunu sorduğunuz için normal kartınızı iptal edebilirler."

Tabii ki heteroseksüel olduğumu varsayıyor. Bu onun yaptığı ilk yorum değil ve ben de buna alışık değilim. Tüm yetişkin varlığım boyunca uğraştığım bir şey bu. *Klişeleşmiş pislikler.* Kamyon gibi yapıliyım, dövmeliyim ve polisim. Dövmelerimden biri gökkuşağı bayrağı, Tanrı aşkına. Ama o kadar yakından bakmıyorlar.

Eşcinsel polisler, itfaiyeciler ve profesyonel sporcular da var. Bir yer söyleyin, size söz veriyorum orada görkemli bir gökkuşağı var, ancak bir şekilde bunu bir kenara ittik ve bu işlerin çok "erkeksi" olduğu varsayımında bulunduk.

Her ne sikimse.

"Peki benim heteroseksüel olduğumu sana tam olarak kim söyledi?"

Yüzü şaşkınlıkla buruşuyor ve cevap vermeden önce bir an düşünüyor: "Bekle. Sen değil misin?"

Hayal kırıklığıyla başımı sallıyorum ama sonra onu kızdırdığı belli olan kendini beğenmiş bir gülümsemeye zorluyorum. "Asla söylemem."

Ben koltuktan kalkarken huysuzlanıyor. Bu hafta çok yorucu geçti ve nedense ona aslında gey olduğumu ve bundan gurur duyduğumu söylemekten kaçınıyorum. Bunu daha önce hiç yapmamıştım.

Eşcinsel olduğum konusunda her zaman açık sözlü oldum. Bu benim, ister kabul et ister etme. Ama onunla . . . Bilemiyorum. Belki de o son duvarı -bu tek bariyeri- ayakta tutmam gerekiyor çünkü aksi takdirde kendim için bile çok aptalca bir şey yapabilirim.

"Teklifim geçerli."

Hiçbir şey söylemiyor -bunu beklemiyordum- ve evinden ayrılıp her şeyi fazla düşünmemeye çalışıyorum.

Benim de daha önce yaşadığım bir sorun değil.

CHAPTER Eight

BROOKS

“I Kardeşin eşcinsel mi?" Ağzımdan kaçırıyorum ve Ben'in yüz ifadesinin katıksız bir dehşete dönüşmesini izliyorum.

Harika, Brooks. Tam sorumu geri çekecektim ki, derin bir sesle sordu. tedirginlik, "Aman Tanrım. Bu sefer ne yaptı böyle?"

Şimdi şaşırmış görünme sırası bende, ancak yüz ifadem Ben'in şu anda bana kilitlenmiş olan endişeli bakışlarına hiç benzemiyor. "Hayır. Bir şey yok. Ben sadece ..." Alt dudakımı ısırıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Öyle mi?"

Başını yana eğiyor, hâlâ temkinli görünüyor ve bunun kardeşler arasında bir sorun olup olmadığını merak ediyorum. Yakın görünüyorlar ama belki de Ben, Colby ile birlikte olmayı seçtiğinde Roman bir pislikti. Bunun olduğunu kesinlikle hayal edebiliyorum. "Evet." Verdiği dikkatli cevapla beni şaşırtıyor.

"Evet? O eşcinsel mi?"

Başını sallıyor ve ben neyi kaçırdığımdan emin olamıyorum. "Evet. Gerçekten bilmiyor muydun?"

"Hayır. Ben sadece ... sandım." Yüzünü buruşturdu ve ben de kendimi tam bir pislik gibi hissettim. Başkalarının yönelimlerinin ne olduğunu varsaymak hiç hoş değil. Bunu herkesten çok ben biliyorum. "O sadece ... yani ..."

"Roman?" diye soruyor ve omuzlarım hafif bir rahatlamayla çöküyor.

"Sert çocuk, seni dolabına tıkan sporcu çocuk diye bağıyor," diyorum açığa vurmak istemediğim ama saklayamadığım bir küçümseme havasıyla. Ben yine yüzünü buruşturuyor ve ben yine kendimi aptal gibi hissediyorum. "Özür dilerim. Bunu yapmak istememiştim."

Küçük bir gülümsemeyle beni susturmak için elini kaldırıyor. "Nasıl göründüğünü biliyorum. İnanın bana. Ama bunların çoğu -hepsi değil- uzun zaman önce edindiği bir savunma mekanizması."

Neden bir savunma mekanizmasına ihtiyaç duysun ki? Sormak istediğim soru dilimin ucuna kadar geliyor ama sormamaya karar veriyorum. Ben'in gözlerinde beklemediğim bir kırılganlık görüyorum ve ilk kez, onun ve Roman'ın bu sert, düşünceli hale gelmeden önceki hikayelerinin ne olduğunu merak ediyorum,

hayattan daha büyük adamlar.

"Neden bana söylemedi? Eşcinsel olduğunu," diye hemen açıklıyorum.

Ben bir elini kardeşininkine oldukça benzeyen saçlarında gezdiriyor. "Bilmiyorum. Uzun zamandır dışarıda ve bunu herhangi bir nedenle saklamıyor."

"İşi yüzünden bile mi?"

Başını hızlıca sallar. "Hayır. Asla. Ama benim yanımda iş hakkında pek konuşmaz." Bunun nedenini sessizce merak ediyorum ama zorlamıyorum. Kalabalık bir grup içeri girdiğinde ikimiz de dönüyoruz ve bir gülümseme tüm yüzünü kaplıyor. "Colby'nin sınıfı burada."

Colby'den ve verdiği fitness dersinden bahsederken yüzünde beliren gurur, içimi acıtıyor. Hayatımda hiç kimse yaptığım bir şeye bu şekilde tepki vermemişti.

Yani . . . Evet, ben aslında bir seks işçisiyim. Belki ailelerimiz için tampon çıkartması yapmıyorlar ama yine de.

Kibarca özür diliyor ve ben de Roman'la yaptığım konuşma yüzünden hâlâ sinirli bir şekilde daireme dönmeye karar veriyorum. Hâlâ kızgınım çünkü her ne sebeple olursa olsun bana eşcinsel olduğunu söylememişti ve ben de öyle olmadığını varsayan bir pislik olmuştum.

Bu benim için gerçekten iyi bir görünüm değil.

Birkaç dakika sonra kapım çalındığında kimi beklediğimden emin değilim ama Colby'nin dersi olduğunu ve Ben'in çalıştığını düşünürsek tahmin edebiliyorum ve onu görmek isteyip istemediğimi bilmiyorum.

Kapıyı açtığımda, onun olduğunu bildiğim adam orada duruyor ve kapımı sıkıştırıyor. Bana bir kahve uzatıyor, oflayıp pufluyorum ama isteksizce alıyorum. İçindeki tatlı karışımı yudumlarırken duyduğum zevk iniltisini tutamıyorum.

"Neden buradasın?"

"En sevdiğim kahvecideydim ve seninle bir kez daha deneyeyim dedim."

Kaşlarımı kaldırıp lattemden yavaşça bir yudum daha alıyorum ve daha önce nasıl fark etmediğimi bilmediğim bakışlarındaki sıcaklıkla hareketimi nasıl izlediğini kaçırmıyorum.

Hayır. Oraya gitmiyorum. "Neden bana eşcinsel olduğunu söylemedin?"

Yolundan çekilmiyorum ve o da delicesine iri vücuduyla tüm girişe hükmetmeyi bırakmıyor. Şu anda üniformalı değil, onun yerine bol bir atlet ve siyah spor şortu giymiş ama şu anda da en az dar siyah üniformalı olduğu zamanki kadar muhteşem. "Neden öyle olmadığımı düşündün?" diye hemen karşılık veriyor.

"Varsaymamayı ama yine de içgüdülerimi kullanmayı uzun zaman önce öğrendim. Çok dürüst bir hava veriyorsun."

Bunun üzerine homurdanıp gözlerini deviriyor ve sırtışının geri döndüğünü görüyorum. "Ben eşcinselim. Bunu hiç sorgulamadım. Sadece küçük yaştan beri öyle olduğumu biliyordum. Bunu saklamıyorum ama herkese açıklamakla da vakit kaybetmiyorum."

Onu bir süre dikkatle inceledikten sonra iç çekiyorum, yoldan çekiliyorum ve içeri gelmesini işaret ediyorum. Karşı koymadan içeri giriyor ve ben de kapıyı arkasından kapatıyorum. "Peki, şimdi neden buradasın?"

"Ben senin soruna cevap verdim. Şimdi sen de benimkini cevapla." Bana döndü, bakışları sadece bana odaklanmıştı ve yüzünde neredeyse korkutucu bir kararlılık ifadesi vardı.

"Ne sorusu?" Zar zor ciyaklıyorum ve sesimin titremesine izin verdiğim için kendimden nefret ediyorum.

Bana yaklaşıyor ve beni itiraf etmek istediğimden daha fazla geriyor. "Telefonunu kontrol etmekten korkuyor musun?"

Boğazımda safra birikiyor, mesajlarımı ya da sosyal medyamdaki yorumları kontrol etme düşüncesi midemi sıkıştırıyor. Bunu bildiğini biliyorum. Gergin sınırlarımı görebildiğini biliyorum. Gözlerimi

kaçırıyorum, kendimi onun durmak bilmeyen sorgulamasından korumaya çalışıyorum.

Yaklaşıyor ama bana dokunmuyor ve beni şaşırtacak şekilde sesini sessiz ve eşit tutuyor.

"Bana söyleyebilirsin. Seninle alay etmiyorum. Bilmek istiyorum."

Ben zayıf değilim.

Ona bakmak için gözlerimi kaldırdığımda zihnim çılgık atıyor. "Ona bakamam. Uzun zamandır ilk kez orada ne olduğunu bilmek istemiyorum."

Benimle hiç alay ediyor gibi görünmüyor ve ironik bir şekilde onun iğneleyici, kaba yorumlarından birini diliyorum. Onun merhametine dayanabileceğimi sanmıyorum. "Yardım edebilirim."

"Nasıl? Nasıl yardım edebilirsin? Ne yazdığını bilmek istemiyorum. Jasper'dan bir mesaj gelmesini istemiyorum. Ama etkileşime geçmek ve göndermek-" Elimi umursamazca sallıyorum. "Evet, bunun size aptalca geldiğinden eminim ama bu benim geçim kaynağım. Ve bunu yapmaya kendimi ikna edemiyorum. Takipçilerimi kaybedeceğim."

"Birkaç gündür cevap vermediğin için mi?" "İnternet vefasızdır," diye karşılık veriyorum.

Gözlerini devirmiyor ve aslında bakışlarını ve ses tonunu yumuşatmak için elinden geleni yapıyor gibi görünüyor. "Yardım etmeme izin verin. Hızlı bir tarama yapıp Jasper'dan bir şey var mı diye bakabilirim. Eğer bir şey yoksa, sen devam edebilir ve yapman gerekeni yapabilirsin."

Herhangi bir şey paylaşma düşüncesinin son derece yorucu olduğunu ona nasıl söyleyebilirim? Kendim bile anlamıyorum, peki bunu ona nasıl açıklayabilirim? Eskiden paylaşım yapmak için yaşırdım. Yükselklere çıkmayı severdim, ama Jasper gittikçe daha ürkütücü -ve daha acımasız- olmaya başladığından beri herhangi bir şey göndermekten korkmaya başladım.

Yeni içerik olmazsa abonelerimi kaybedeceğim. Bunu aşmam lazım.

Ben bu adam

değilim.

Değilim.

Değilim. Zayıf

değilim.

Şu anda bunu yapamam. Bunun yerine, denenmiş ve doğrulanmış savunma mekanizmamı başvuruyorum ve bileğimin bir hareketiyle onu savuşturuyorum. "Lütfen. Bana bakıcılık yapmana ihtiyacım yok." Kahvemden bir yudum alıyorum ve ona bakarken memnun bir ses çıkarıyorum. "Kahve için minnettar olsam da, kendi sosyal medyamla başa çıkabilirim."

Beni inceliyor, gözleri üzerimde geziniyor ve ben taş gibi olmak için elimden geleni yapıyorum. Hiçbir şey belli etmemeye. Ama anlaşılan o da bu konuda çok iyi çünkü ne düşündüğünü anlayamıyorum. "Keyfin bilir."

Kapıdan çıkıp arkasından çarpmadan önce söylediği tek şey bu, belli ki sinirlenmiş. Kanepeye uzandım ve titreyen elimle kahvemi dikkatlice yudumladım.

Bu ikimiz için de geçerli.

CHAPTER Nine

ROMAN

“H "Ona yardım etmeme izin vermiyor," diye Andrew'a dert yaşıyorum, keşke sesim bu kadar çaresiz çıkmasaydı ve bunu bir şakaya dönüştürecek gücüm olsaydı, ama şu anda yok. Ve Andrew beni bu konuda aramıyor.

Toplantı bitti, kendini savunma dersi de bitti. Andrew bu akşamki ders için burada kaldı. Brooks hakkında konuşacak birine ihtiyacım var. Yardım etmeme izin vermediği için sinirli ve kızgınım.

Bunu daha önce de yaşadım. İnsanlar en kötü anlarında bile polise güvenmek istemiyorlar. Anlıyorum. Ben de daha önce yaşadım. En başta polis olmamın ana sebebi buydu ama Brooks farklı hissettiriyor.

Ona yardım etmek için belirgin, itici bir *ihtiyaç* hissediyorum. Ama o bana izin vermiyor.

"Sana zor biri olacağını söylemiştim." Toplantı odasında otururken Ben ve Colby spor salonuna geri döndüler ve gecenin geri kalanında işleri yürütmeleri için Felix ve Ethan'ı bıraktılar.

"Bunu biliyorum. Sertlik umurumda değil, ama ..." Parmaklarımla saçlarımı kavrayıp hafifçe çekiştiriyorum, "o başka bir şey. Lanet telefonuna bakmaya bile korkuyor. Ve ona yardım etmeme izin vermiyor."

Arkadaşım bir şey söylemek için ağzını açmadan önce her zaman yaptığı gibi beni dikkatle inceliyor. Ağzından çıkmadan önce kelimelerini gerçekten düşünecek zihinsel kapasiteye nasıl sahip olduğunu asla anlayamayacağım. Sanırım bu yüzden o iyi bir terapist, ben ise küstah bir polisim. "Şu anda telefonundan korktuğu konusunda muhtemelen haklı olduğunu biliyorum. Ama siz nasıl yaklaştınız?"

Elim saçlarımdan çekilirken gözlerim ona kayıyor ve savunmaya geçiyorum. "Pislik gibi davranmıyordum. Ona yardım etmeye çalışıyordum."

Bakışı sakinleştirici, aynı zamanda beni kızdırırsa bile. "Sana inanıyorum. Sadece farklı bir şekilde mi ifade ettim diye merak ediyorum."

"Beni küçültme Andrew," diyorum sert bir tonla ama soğuk ya da tehditkâr değil.

Ve tabii ki o da benden zerre kadar korkmuyor, eliyle kalbini kapatıyor. "Bunu hayal bile edemem Roman. Ayrıca bunun için başka biri var."

Ona neredeyse komplocu bir şekilde gülümsüyorum. Çünkü evet, biliyorum. Bir süredir onun tavsiye ettiği terapistte gittiğimi bilen tek kişi Andrew olsa bile. "Evet, biliyorum. O zaman beni onu aldatmaya zorlamayı bırak."

Bunun üzerine sadece gülümsüyor. "Nasıl gidiyor bu arada? Hâlâ iyi mi?"

Başımı hızlıca sallıyorum, Andrew'un bakışlarıyla tekrar karşılaşmadan önce bilinçsizce Ben'i arıyorum. "Evet. Gerçekten çok iyi aslında."

Dudakları düşünürken yaptığı gibi birbirine yapıştı. "Değişimi görebiliyorum Rome. Bu iyi bir şey. Gerçekten iyi." Gözleri hızla aktif spor salonuna doğru kayıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Ona söyleyebilirsin, biliyorsun değil mi?"

Tüm vücudum kaskatı kesiliyor ve bacaklarımı önüme doğru uzatırken başımı sallıyorum. "Neden yapmadığımı bilmiyorum."

Bu tamamen doğru değil. Ben ve ben büyürken zor zamanlar geçirdik ve ben ağabey olmama rağmen bunun yükünü o çekti. Ben kaçtım. Elimden geldiğince evden uzak durdum, Ben'i geride bıraktım. Bu adil değildi ve bunu şimdi bildiğim kadar o zaman da biliyordum.

Beni suçlamadığına yemin ediyor ama ben bunun nasıl mümkün olduğunu anlayamıyorum. Ama hayatımızdaki o dönem hakkında konuşmuyoruz. Pek konuşmayız. Biz sessiz Price kardeşleriz. Konuşmayız. Duygularımızı ifade etmeyiz ve ikimiz de uzun bir süre boyunca bu şekilde davranmışız gibi davrandık. Ama bu iş performansına zarar vermeye başlamıştı.

Her şeyi içime hapsediyordum - ne zaman bir aile içi şiddet çağrısına yanıt versem, bu beni parçalıyordu. Kaçamadığım o karanlık yere geri dönüyordum. Tüm bunları bastırmak için alkolü, sevişmeyi, yasal olan her şeyi denedim ve tabii ki Andrew bunu gördü.

Andrew bu destek grubunu kurmaya karar verdiğinde ona bunun aptalca bir fikir olduğunu söylemek istedim ama yapamadım. Çünkü beni boğulurken gördü. Summer saldırıya uğradıktan sonra Ben'in de aynı şeyi yaptığını gördü. Ve ben de onunla gittim.

Ben ve ben her fırsatta bunun bir tarikat olduğu konusunda şakalaşıyorduk. Ama katıldığım her toplantıda - hikayeleri dinliyor ve hepsinin ne kadar cesur olduğunu görüyordum - bilmiyorum, içimde bir şeyler tıklandı.

Bir şey bana yardım almazsam işimi kaybedeceğimi söyledi. Arkadaşlarımı. Kardeşimi. Benim için önemli olan her şeyi. Bu yüzden Andrew'dan profesyonel olarak ve bire bir konuşabileceğim birinin numarasını istedim. Doğru kişiyi bulmama yardımcı olmaktan büyük mutluluk duydu ve benimle ne kadar gurur duyduğunu söyledi.

Küçümseyici değildi. En ufak bir şekilde bile. Ve hayatımda verdiğim en iyi kararlardan biriydi. Ama hala kardeşime bundan bahsedemedim. Yanlış geliyor. Kardeş olarak bizden bir şey almak gibi. İkimiz de sessiz, inatçı pislikleriz. Bizim olayımız bu. Eğer ben Terapiye gitmek ve her şeyi konuşmak ihanet gibi geliyor.

"O anlayacaktır. Senin adına mutlu olurdu Roman." Andrew ve onun lanet zihin okuması. "Evet. Belki yakında." Onu başından savıyorum ama sonra kapıdan bir adamın girdiğini görünce bambaşka bir nedenle geriliyorum. Siyah takım elbiseli, parlak ayakkabılı, güçlü bir adam. mükemmel bir şekilde toparlanmış. "Uhhh . . . Sana bir şey söylemeyi unuttum."

Andrew'un yüzü şaşkınlıkla buruşurken gözleri Miles'in durduğu yere doğru benimkileri takip ediyor.

kapı aralığından bizi izliyordu. "Burada ne halt ediyorsunuz?"

Miles bıkkınlıkla iç çeker ve odanın içine doğru yürür. "Roman gelmemi istedi."

Andrew bana bakıyor, gözlerinde ihanet dolu bir ifade var ve bu beni biraz büzüştürüyor. Yani, en iyi çocukluk arkadaşlarımdan ikisi arasında seçim yapmamı sağlamaya çalışmak tam bir saçmalık. Ve ben bunu yapmayı reddediyorum. "Hukuki tavsiyeye ihtiyacım vardı."

Andrew öfkeyle alay eder, "Brooks için mi? O masum bir adam. Miles herhangi bir masumiyetle ne yapacağını bilemez."

Tanrım, bu ikisi. Andrew'a kısa bir süre bakıyorum ve Miles'a olan nefretini bir saniyeliğine dindirmesi için yalvarıyorum. "Evet. Brooks için." Mutlu görünmüyor ama başını sallıyor, ayağa kalkmadan önce çenesini hafifçe aşağı eğiyor ve kalmayacağını biliyorum.

Miles'a döner. "Brooks bir *kurban*. Bunu mahvetme."

Miles yüz hatlarını sertleştirmeden ve metanetini korumadan önce hafifçe incinmiş görünür. Andrew tek kelime etmeden çıkıp gidiyor ve Miles kalıyor. Etkilenmediğini biliyorum, bu yüzden ona bir dakika veriyorum.

Ama sadece bir dakika. "Siz ikiniz gerçekten bunu çoktan halletmelisiniz."

Bu geceki toplantıdan kalan çemberde karşımdaki koltuğa otururken hiç de eğlenmemiş gibi bana homurdanıyor. "Adamın boku yemiş."

Andrew hakkındaki yorumumu görmezden gelmesini beklerken bana söylediklerinden nefret ettiğim için sinirleniyorum. "Yapabileceğim bir şey olmalı."

Başını sallar. "Minnesota'daki adamlara onu sorgulatabilirsin ama bir suçu itiraf etmediği sürece tutuklama için ellerinde yeterli delil olmaz."

"Tehdit mesajı gönderdi."

Miles gerçekçidir. Hep öyleydi, hep öyle olacak. Ve tüm bunları zaten bildiğimi bildiğini söyleyen bir bakışla bana bakarken oldukça sabırlı. "Belirsizdi. Gerçek bir tehdit yoktu."

"Yani kanunun devreye girmesi için şiddete başvurusu mı gerekiyor?" Bu sözleri söylerken midem neredeyse isyan ediyor. En büyük zayıflığım yüzeye çıkmaya çalışıyor.

Annem.

Lanet olsun, yıllarca istismara uğramış. Çok uzun süre yardım için ağladı ve bunu bastırmak için uyuşturucuya boğuldu. Kimse bir şey yapmadı ve o bu yüzden öldü. Ben de bir şey yapmadım. Bizi kurtaramadım.

"Roma." Miles'ın sesi bana yumuşak ve sakın bir şekilde geliyor ve beni bir anlığına kişisel cehennemimden çıkarıyor. "Sistemin bazen berbat olduğunu biliyorum."

"Sen bir savunma avukatısın Miles. Bu yüzden sana geldim. Sistemin nasıl işlediğini biliyorsun."

Yaralı gözleri hayal kırıklığıyla beni delip geçiyor ama ikimiz de bunun gerçek dışı olmadığını biliyoruz. Bir polis olmasına rağmen, karanlık taraf için çalıştığı için onu asla suçlamadım. Sistemin kusurlu olduğunu anlıyorum. Masum insanların her zaman suçla itham edildiğini biliyorum. Miles gibi adamlara ihtiyaçları var.

Andrew bunu hiç anlamadı.

"O mesajda kullanabileceğimiz bir şey olsaydı sana söylerdim. Bu çok az dostum. Bunu sen de biliyorsun."

Ben yapıyorum. Ve bundan nefret ediyorum. Vardığım sonucun bu olduğunu anladığında Brooks'un gözlerindeki ifadeden nefret ediyorum. "Bir şeyler olmalı."

Bacaklarını önüne doğru uzatıyor, sandalyede rahatlıyor ve pes etmiyor. "Başka mesaj var mı?"

Bir elimi yüzümde gezdiriyorum. Yorgun ve bitkin görüldüğümünden eminim ama Miles ilk kez bu konuda yorum yapmıyor ya da bana bok atmıyor. Bugünlerde o da oldukça yorgun görünüyor. "Bana göstermiyor."

Dudakları alaycı bir sırıtışla yukarı kalktı. "Sonunda eşinle tanıştın mı?"

Alay ediyorum. "Bu asla olmayacak." Gözleriyle karşılaşıyorum ve inançsızlığını yansıtıyorlar ama umurumda değil. "Sadece ona yardım etmem gerekiyor. Önce o zarar görmeden."

Bunu düşünüyor. "Daha fazla kanıt bul. Ne kadar çok bulabilirsen o kadar iyi. Mesajlar. Yorumlar. Bir taciz modeli gösterin."

"Masum bir adamı taciz ettirmemi mi istiyorsun?"

"Öldürülmekten daha iyi, değil mi?" diye karşılık veriyor o saçma sapan tavrıyla.

Brooks'un incineceği ya da taciz edileceği düşüncesi çenemi rahatsız ediyor ama bunu yapabilirim. Ona yardım edebilirim ve edeceğim.

"Tamam. Teşekkür ederim."

Ayağa kalkıyor, ben de kalkıyorum, gözlerinin kapının dışındaki kalabalık spor salonunu nasıl taradığını kaçırmıyorum. Tam olarak kimi aradığını biliyorum. Ama ben de onu aramıyorum. Sanırım ona borçluyum.

"İrtibatta kalalım."

Başımı sallıyorum ve hızlı bir el sıkışmadan sonra gidiyor.

Yukarı çıkıp Brooks'la bir kez daha konuşmam gerektiğini biliyorum.

Ve bu hiç ama hiç hoşuna gitmeyecek.

CHAPTER Ten

BROOKS

S *Cidden mi? Nasıl olur da hala benden vazgeçmez?*

Onunla tanıştığımdan beri milyonuncu kez oflayıp pufluyorum ve yolumdan çekilerek Onu daireme götürdüm. Hala gitmedim.

Nedenini bilmiyorum.

Evet, biliyorsun.

Kapıyı kapatırken içimdeki düşüncelere susmalarını söylüyorum. Hâlâ mesajlarımı kontrol edemiyorum ya da bir şey gönderemiyorum. Yapmam gerektiğini biliyorum. Kimsenin tüm hayatı olmadığımı ya da bunun gibi çılgınca bir şey olmadığımı biliyorum, ama hiç şüphesiz, şu anda nerede olduğumu merak eden pek çok insan olduğunu biliyorum.

Çok ama *çok* uzun zamandır paylaşım yapmadan bir gün bile geçirmemiştim.

"Avukat arkadaşım ile konuştum." İkimiz de koltuğa yerleşirken daha fazla ayrıntı vermesini bekliyorum. "Daha fazlasına ihtiyacımız var."

İnanmayarak başımı sallıyorum. "Daha fazla mı? Adam'ı daha fazla tehdit etmesini mi istiyorsun?"

Önümdeki güçlü adam "Evet" diye cevap verirken neredeyse utangaç ama kesinlikle endişeli görünüyor.

Kısılmış gözlerimi ona çevirdim. "Şaka yapıyorsun." Ama bu bir soru değil çünkü şaka yapmadığını biliyorum. "Hayır." Sesi her zamankinden daha sessiz ve yemin ederim yüzünde bir utanç ifadesi görüyorum. Bu utanç değil.

hiç de haklı değil. "Tacizin kanıtına ihtiyacımız var. Daha fazla mesajınız varsa, onları görmem gerek. Tüm yorumları. Her şeyi." Boynunun arkasını kavırıyor ve bu hareketle pazusundaki kasların nasıl gerildiğini fark etmemek için kendimi zor tutuyorum. Dövmeleri büyüleyici. "Bana güvenmek zorundasın Brooks."

Bakışlarım tekrar onun yüzünde gezinirken dikkatimi çekiyor. "Yapamam. Seni

tanımıyorum." "Sadece içgüdülerinle hareket etmen gerekecek."

"İçgüdülerim bana senin bir pislik olduğunu söylüyor," diye tükürdüm.

Söz konusu *pislik* sadece sırtıyor -neredeyse gururla. "Haksız değilsin ama ben de bir polisim. İyi bir polisim. Ve sana yardım etmek istiyorum. Bu yüzden bana güvenmen ve telefonunu bana vermen gerekiyor."

"Bunu zaten yaptım." Kollarımı karnımın üzerinde kavuşturuyorum, hareketi durduramıyorum. Güvenmek benim için zor.

"Biliyorum." Dudakları geriliyor ve denediğini anlayabiliyorum. "Bunu tekrar yapmanı ve etrafa bakmam için bana zaman tanımanı istiyorum, sonra da göndermeni istiyorum."

Şok içinde ona öyle bir bakıyorum ki hareket edemiyorum. "P-post?" *Tanrım, Brooks. Sen bundan daha güçlüsün. Kekelemiyorsun. Geri adım atmıyorsun.*

Bana cevap verdiğinde hala içimdeki savaşıyla mücadele ediyorum, "Evet. Posta."

"Peki yapmadığımı nereden biliyorsun?" Elimden geldiğince zor biri gibi davranarak soruyorum çünkü ben buyum.

Başını yana eğiyor, bana kızgın ama yine de dikkatli. "Çünkü açık olmadığında bile telefonuna zar zor bakabiliyorsun."

Lanet olsun ona. Telefonu elime alıyorum ve ekran yanıyor, şifremi soruyor. Ekranı Roman'a doğru çevirdim. "Açık."

Benimle tartışmaya ya da tavrımla ilgilenmeye hiç zahmet etmiyor, bu da beni daha çok sinirlendiriyor. "Kilidi aç."

"Bana patronluk taslama." Sahip olduğum tek şey bu. Kontrolün bende olmasına ihtiyacım var.

Bıraktı. Bir nevi. "Lütfen dersem, bana gösterir misin?" Sesi şakacı ama gözleri ciddi.

Gözlerimi deviriyorum ama telefonumu alırken ellerim titriyor. Hızlıca kilidini açıyorum ve sonra ona uzatıyorum. En mahrem varlığıma göz atarken onu izliyorum. O telefonda her şey var. Sosyal medyanın her parçası. Banka hesabıma erişim - gerçi şifre kayıtlı değil, o yüzden ona ihtiyacı olacak.

Hala. Hayatımı siyah bir dikdörtgenin içine hapsetti.

"Tam olarak ne arıyorsun?" Twitter hesabıma girdiğini gösteriyor ama gözleri ekranda gezinirken hiçbir şey söylemiyor.

Neye baktığını saklamıyor. Şu anda en çok korktuğum hesaba geldiğinde - eskiden güvende hissettiğim ve sevildiğim, Jasper'ın mesajlarını en çok paylaştığı ve sürekli yorum yaptığı hesaba, midem bulanıyor, tüm vücudum donuyor.

Telefonu bana uzattı. "Giriş yap." Ona bakıyorum. "Lütfen."

Telefonu neredeyse robotik bir modda alıyorum ve hızlıca şifremi girerek ona erişim izni veriyorum. Bekliyorum.

Ve bekle.

Ve biraz daha bekle.

Sonunda iç geçiriyor ve telefonu aramızdaki kanepeye koyuyor. "Sana mesaj attı. Bir sürü mesaj attı. Ama korkutucu bir şey yok. Yani en azından doğrudan değil."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, kendimi konuşmaya zorluyorum. "Ne gibi?"

"Seni özlüyor. Sana ihtiyacı var. Lütfen geri dön. Adam'la birlikte olmasan iyi edersin."

Gözlerimi kırptırıyorum ve sonra derin bir nefes alıp bırakıyorum. Bu adam cidden delirmiş. "Bu tehdit edici değil mi?"

Başını yavaşça sallıyor, sanki kendisiyle savaşıyormuş gibi. "Yeterli değil. Bir şeyler göndermelisin. Umutsuzluğa kapılıyor."

"Ne yani, ona istediğini mi vereyim?"

Başını sallıyor. "Seksi bir şey. Ama aşırı değil. Belki de bu yüzden değil." Başını sallayarak

Telefon. "Yakında 'daha güvenli' hesaplarınızda paylaşacağınız bir şey olduğunu falan söyleyin."

Şaşkın ve sinirli bir şekilde ona bakıyorum. "Beni tehdit etmesini mi istiyorsun? Gittikçe daha tehlikeli olmasını mı?"

Başını sallayarak onaylıyor. "Onun tehlikeli olduğuna dair kanıta ihtiyacımız var. Sizi taciz ettiğine dair. Ve sizi tehdit ettiğini. Bunu yapmanın tek yolu onun aklını daha da yitirmesini sağlamak." Ayaklarımı kanepede kığımın altına sokup yerden kaldırıyorum ve ona doğru dönüyorum. Gerçek şu ki titriyorum ve onun görmesini istemiyorum.

"Bana zarar vermesini mi istiyorsun?"

Bana yaklaşıyor, bakışları sertleşiyor. "Hayır. Asla." Bu itiraf karşısında gözlerim hafifçe açılıyor. "Onu dışarı çekmek istiyorum. Güvenli bir ortamdayken."

Homurdanıyorum ve titrememi kontrol etmek için ellerimi kalçalarımın arasına sıkıştırıyorum. "Evet, gerçekten güvenli.

Kalabalık, halka açık bir spor salonunun üstünde küçük bir daire."

Arkasına yaslanıp koca omuzlarını silkmeden önce yakışıklı yüzünde endişe okunuyordu. "Benim yanıma taşınabilirsin. Bir misafir odam ve bir silahım var."

"Bu asla olmayacak." İfadem kasıtlı olarak ciddi bir ısırıkla tamamlıyorum.

Rahatsız olmuş gibi görünmüyor. "Her zaman kapıda kamp kurabilirim."

Ciddi olup olmadığına karar veremiyorum. "Hayır."

Sırıtıyor. "Adam'dan da bir mesaj vardı. Ölmediğinden emin olmak için kontrol ediyor. Ya da o sürüngenden haber aldın mı diye. Sesi biraz korkmuş gibi geliyor. Arkadaşını teselli etmek isteyebilirsin."

"Arkadaş" kelimesini küçümseyerek söylüyor ve beni bunun ne anlama geldiğini merak etmeye itiyor. "Ona sonra mesaj atarım."

"Tamam." Telefonumu aldı ve bana uzattı. "Bir şeyler gönder. Seksi bir şeyler." Telefonu almıyorum, o da daha geniş gülümsüyor. "Belki benimle ilgili bir şey. Ne dersin? Seksi olmak ister misin?"

Vücudumun ona verdiği tepkiden nefret ediyorum. Sik kafalının teki olduğunu biliyorum. Benimle taşak geçtiğini ve muhtemelen temas ettiği herkesle flört ettiğini biliyorum. Ama yine de joggers'ımın içinde sikim seğiriyor ve fark etmemesini umarak hafifçe kayıyorum. "Lanet olsun. Hayır."

İncinmiş gibi davranıyor, dolgun dudaklarını büzüyor. "Seks sonrası çok ateşli bir selfie çekiyorum." Kaşlarını bana doğru sallıyor ve ben çaresizce onu şişmiş dudaklar ve dağınık saçlarla hayal ediyorum. Belki boynunda birkaç kara leke de vardır. Bu görüntüden çabucak sıyrılmaya çalışıyorum ama sırtışımdan beni anladığını anlıyorum.

"Pas." Hiçbir şey söylemiyor ve sonunda telefonu ondan alıyorum. "Ayrıca, başka biriyle fotoğraf çektmek muhtemelen Jasper'ı biraz fazla zorlar. Öldürülmemeyi tercih ederim. Teşekkürler."

Saçlarımı parmaklarımla savuruyorum ve alt dudağımı ısırarak telefonumun kamerasını açıyorum, kanepeye yaslanıp hızlıca bir fotoğraf çekerken yüzümü odak noktasına getiriyorum. Fotoğrafın altına "Yakında hepinize bir sürprizim olabilir" yazıyorum. . . Daha fazlası için hazır mısınız? Telefonumu yanıma fırlattığımda Roman'ın gözlerinin bana sabitlendiğini görüyorum; gözlerinde tanıdığım ama görmezden geldiğim bir açlık var.

"Buradan çıkmam gerek. Yürüyerek gidebileceğim bir bar ya da başka bir yer var mı? Arabaya binmek istemiyorum."

Boğazını temizledikten sonra cevap vermesi biraz zaman alıyor. "Uh, evet. Seninle geleceğim." Gitmek için ayağa kalktı ve ben orada oturup ona bakmaya devam ettim.

"Ne? Hayır. Hayır. Seninle bara gelmeyeceğim."

"O zaman bara gitmiyorsun," diyor o kadar kesin bir ifadeyle ki, kanepeden atlayıp onunla burun buruna durduğumda beni sinirlendiriyor.

"Bana nereye gidip gidemeyeceğimi söyleyemezsiniz. Tutuklu değilim. Ben bir suçlu değilim. Ve *sen* benim patronum değilsin."

Bana bakıyor, geniş omuzlarını dikleştirmiş ve sert bir ifadeyle karşılık veriyor: "Şu anda senin lanet olası patronunum. Seni öldürölmekten kurtarmaya çalışıyorum."

Alay ediyorum, onu görmezden geliyorum ve bundan nefret ettiğini biliyorum. "O kadar da ciddi değıl."

Elimi tutup büyük elinin içine alıyor ve bana çok bilmiş bir bakış fırlatıyor. "O zaman neden telefonunu her düşündüğünde ellerin titriyor?"

Elimi onunkinden çektim. "Siktir git."

Yakına eğiliyor. "Bu hiç profesyonelce olmaz." Gözleri yüzümde ve vücudumda geziniyor, tamamen yeni bir nedenden dolayı içime bir titreme gönderiyor ve bu beni daha da kızdırıyor. "Ve eğlenceli olacağından emin olsam da . . ." Gözleri tekrar benimkilere kayıyor. "Bunun için işimi kaybetmeye değmez."

Ona ters ters bakıyorum, ikimiz de ağır ağır nefes alıyoruz. İkimiz de içinde olmamamız gereken bir anın içinde kaybolmuştuk. "Getir. Dışarı."

"Gitme Brooks. Tehlikedesin ve hoşuna gitse de gitmese de ben senin kurtuluşunum." "İçimden bir ses senin *kurtuluşunun* saf katliamdan başka bir şey olmadığını söylüyor."

"Uyarıma kulak ver Brooks. Bu adamı kontrol altına alana kadar ya burada, ya spor salonunda ya da benimle olacaksın. Beni duydun mu?"

Ona bağırarak istiyorum. Kendini beğenmiş suratına yumruk atıp bir kez daha siktirip gitmesini söylemek istiyorum ama ben kabul edene kadar hiçbir yere gitmeyeceğini biliyorum. "Peki. Seni anlıyorum."

Uzun bir süre beni inceliyor ve sonunda kapıyı arkasından çarparak çıkıyor, ben de kanepeye geri oturuyorum.

Ben o kişi değılim.

Bana ne yapmam gerektiğı söylenmeyecek ve korkunun hayatımı yönetmesine asla izin vermeyeceğim. Ateşli ve sinir bozucu polis ne derse desin.

CHAPTER Eleven

ROMAN

Goddamn, o inatçı.

Ona tek başına bara gidemeyeceğini söylediğim anda gözlerinden anladım ki kesinlikle tek başına bir bara gidiyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, aynı gece değildi.

Hayır. İki gününü aldı. Ama işte buradayız.

Ve evet, içki siparişi vermek için barın arkasına yaklaşmasını izlerken sapık gibi davrandığının farkındayım. Ama ne yapmam gerekiyor?

Öldürülmesine izin mi verelim?

Yine de bu gece çok iyi görünüyor. Yani Brooks her zaman iyi görünür. Ama bu gece, mükemmel yontulmuş vücuduna günahkâr bir şekilde şekil veren dar, beyaz bir tişört giyiyor. Kot pantolonu da bir o kadar dar ve stratejik yırtıklara sahip; bu yırtıklar, saatlerce squat yaparak şekillendirdiğini bildiğim kışını sergiliyor.

Peki, tamam. Artık çeşitli sosyal medya platformlarındaki kullanıcı adlarını bildiğime göre, araştırmamı yaptım. Kapsamlı bir şekilde.

Gurur duyduğumdan çok daha fazlası, ama dürüst olalım, hiçbir zaman gerçekten utanç duymadım. Ve her şey sadece bir şeye göz kulak olmam gerektiği düşüncesiyle başladı. Ama gerçek şu ki, kayboldum. Onun içinde kayboldum. Ve çıplak olanlarda değil.

Onlar konusunda gerçekten profesyonel olmaya çalıştım.

Ama Insta ve Twitter'daki fitness/seyahat hesaplarına daldım. Brooks'u o özenle planlanmış fotoğraflar aracılığıyla tanıdım. Saf değilim, insanların sosyal medyaya koydukları şeylerin son derece filtrelenmiş olduğunu biliyorum. Dünyanın görmesini istedikleri şeyler bunlar ama bazı şeyleri saklayamazsınız.

Maldivler'de palmiye ağacının altında, arka planda okyanus varken sadece kendisi olduğunda yaşadığı neşe gibi. Ya da çatı katındaki süitinin balkonundan Chicago gece hayatını izlerken yüzünde beliren gülümseme gibi. Ya da Palm Springs'te kalabalık bir havuz barda hayranlarıyla selfie çekerken.

Gerçekten her yerdeydi ve neden bu kadar popüler olduğunu anlayabiliyorum. Brooks manyetik. İnsanlar ona akın ediyor ve onun gibi yaşamak istiyor. Seyahatle harmanlanmış fitness yönü gerçekten işe yarıyor.

En iyi hayatını yaşıyor gibi görünüyor.

Ve şimdi odanın içinde dolaşırken gözlerinde gördüğüm korkudan nefret ediyorum. Barmen ona bir şey söylediğinde gülümsemeye zorluyor. Jasper'la olan bu mesele onun içindeki tüm ışığı söndürmekle tehdit ediyor ve ben bundan hoşlanmıyorum.

Hiç de değil.

Yine de ona gitmiyorum. Kendi başına biraz zaman geçirmesine izin veriyorum, buna ihtiyacı olduğunu biliyorum, ama aynı zamanda fark edildiğinde ödeyecek cehennem olacağını da biliyorum. Vücut dilini izliyorum, kendisine servis edilen martini bardağından bir yudum alırken omuzları hafifçe çökmüş.

Bardağın içinde ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ama parlak yeşil renkte ve kendi kendime gülümsememe neden oluyor çünkü üzerinde bir gram bile yağ olmamasına rağmen tatlıya düşkün görünüyor.

İçkisini yudumlarken kendini tutuyor ama odayı incelemeye devam ederken temkinli davranıyor. O yeşil gözler bana dikildiğinde, içlerinde anında yoğun bir ateş belirliyor. İçkisini bitirip bana doğru yaklaşmadan önce hesabı tezgâha bırakmasını izliyorum.

O yaklaşırken kendimi destekliyorum. "Beni buraya kadar takip mi ettin? Kafayı mı yedin sen?" Parmağı göğsümü dürttüğünde tek kelime etmeme izin vermiyor. "Bunun nasıl bir ihlal olduğunu biliyor musun? Ne kadar istilacı?"

Evet, çok öfkeli. "Sana söyledim, bara yalnız gidemezsin."

"Ben de sana siktir git dedim. Ben yetişkin bir adamım. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Peki bu senin için şu ana kadar nasıl gitti Brooks?" Ellerine bakıyorum, birinin parmağı hâlâ göğsüme dayalı ama ikisi de boş. "Hâlâ telefonuna bakamıyor musun?"

"Siktir. Sen," diye hırlıyor bana, elini bırakıyor ve avucunu kot pantolonunun kenarına dalgınca sürüyor. "Telefonuma baktım." Bunu söylerken gözlerindeki bir şey beni alarma geçiriyor. Telefonunu cebinden çıkarıp havaya kaldırıyor. "Benden yapmamı istediğin o küçük gönderi işe yaradı."

Lanet olsun. Geçen gün paylaştığı inanılmaz seksi fotoğrafa gelen yorumları gördüm. Basit bir fotoğraf ama orada ham bir şey vardı. Alaycı sözlere rağmen savunmasız ve kırılmış bir şey. Ve Jasper sıkı sıkıya sarıldı. Sürprizin başka bir erkek olmamasının daha iyi olacağı hakkında birkaç kez yorum yaptı. Ve Brooks'un mesajlarını kontrol etmesi gerektiğini.

Diğer insanlardan gelen yorumlar, daha fazlasını öğrenmek için yalvaran heyecanlı hayranlarla ateş ve salya emojilerinin bir karışımıydı. Ancak Jasper'ın giderek daha da çaresizleştiği açık. "Sana mesaj attı mı?"

Bana cevap vermek yerine başını sallıyor ve çıkışa doğru yöneliyor. Ben de tabii ki onu takip ediyorum. Dışarı çıktığımızda arkasını döndü, gözleri öfkeyle açılmıştı. "Sen kesinlikle inanılmazsın."

"Ne dedi Brooks?"

Tekrar kaldırımdan aşağı inerken başı bir o yana bir bu yana hareket ediyor. Hızla ona yetişiyorum ve onunla birlikte hızlı adımlarla yürüyorum. "Beni yalnız bırak."

"Bunu

yapamam."

"Saçmalık."

Hızlı yürüyoruz ve bar uzakta değildi, bu yüzden spor salonuna çabucak geri döndük. Kapıyı

yırarak açtı ve ben de peşinden içeri daldım. "Brooks."

"Hayır." Dönüp bana baktı, Colby ve Ben de dahil olmak üzere salondaki pek çok insanla birlikte

-Kahretsin. "Beni rahat bırak."

Merdivenleri koşarak çıkıyor ve Ben'in sitem dolu bakışlarını görmezden gelerek peşinden gidiyorum. "Roma!" Onun çağrısını da duymazdan geliyorum.

Bunu yapıyoruz. Başından beri benimle bu konuda mücadele ediyor ve bu saçmalıklarla işim bitti. Tam kapısının kilidini açıp iterek açarken merdivenlerin tepesine ulaşıyorum. Kapıyı suratıma kapatmaya çalışıyor ama ayağımı içeri sokup vücudumun üst kısmının yarısıyla birlikte kapıyı durduruyorum. "Benden kaçma."

"Görünüşe göre sen ve sapıgım gerçekten iyi anlaşırdınız."

"Muhtemelen." Bedenim hâlâ kapıya sıkışmış durumda ve o yolumdan çekilmiyor. "Bırak gireyim Brooks."

"Sanki beni tanıyormuşsun gibi adımı kullanmayı bırak. Beni tanımıyorsun, seni inatçı pislik." "Oh, seni çok iyi tanıyorum. Şimdi beni içeri al ki bunu iki yetişkin gibi tartışabilelim."

Homurdanıyor, hâlâ homurdanmıyor. "Bunun olması için başka bir yetişkin bulmam gerekir." "İyi bir tane," diye kestirip atıyorum. "Beni içeri al."

Yüksek sesle ofladığını duyuyorum ve sonunda yolumdan çekilerek evine girmeme ve kapıyı arkamızdan kapatmama izin veriyor.

"Neden kızgın olduğunu anlıyorum."

"Hayır, yok." Gözleri beni kesip geçti. "Bana nereye gidip gidemeyeceğimi söyleyip sonra da beni takip edemezsin. Sahip olduğum özgürlüğün her zerresini elimden alamazsın." Öfkeli görünüyor - ki bunu bekliyordum ama kırılganlık da var ve her şeyi berbat ettiğimi biliyorum.

"Seni güvende tutmaya çalışıyordum."

"Ben gayet güvendedeyim. Bir blok ötedeki bara bir şeyler içmeye gittim." İkimiz de güvenli olmadığını biliyoruz. Çok inatçı. Ve çileden çıkarıcı. Ve güzel.

Şaşırtıcı, delicesine güzel. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Daha önce barda da duramıyordum ve sadece ona göz kulak olmam gerektiğini bildiğim için değil.

Ona yaklaşıyorum, bu gece dışarı çıkarken sürdüğü pahalı kolonyayı içime çekmemeye çalışıyorum ama başaramıyorum. "Mesajında ne diyordu?"

Omuzları düşüyor ama gözlerini benden ayırmıyor. "Onun olduğumu. Sürprizim, başka bir adamla birlikte olmamam olsa iyi olur. Bana sahip olduğunu sanıyor." Alt dudağının titrediğini gördüğüme yemin edebilirim. "Çünkü öyle."

Sözleri içimde derin bir yankı uyandırıyor, içime bir öfke dalgası gönderiyor. Kimse Brooks'un sahibi değil. Hiç kimse. "Hayır. Değil."

"Saçmalık." Bana ters ters bakarken sesi hafifçe yükseliyor. "Yapıyor amına koyayım. Onun yüzünden tek başıma bara bile gidemiyorum. Onun yüzünden telefonuma bakamıyorum. Bana sahip ve bundan nefret ediyorum."

Lanet olsun. Bu beklediğimden daha dürüstçe ve neredeyse kalbimi yerinden sökecek. Brooks'u uzun zamandır tanımıyorum ama yenilgiyi kabul etmediğini biliyorum. Ama şu anda tam olarak öyle görünüyor.

Yenildi.

Ve ben buna dayanamıyorum.

Aklımdan çıkaramadığım bu güçlü, güzel ve karmaşık adam böyle hissetmemeli. Onu rahatlatmak istiyorum. Beni öldürse bile her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum. Onu içgüdüsel olarak bildiğim gibi davranırken görmek istiyorum. *Güçlü ve hayat dolu.*

Onu rahatlatacak herhangi bir kelimeyi nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ve sadece elimle çenesini tutup gözlerini benimkilerle doğrudan buluşacak şekilde kaldırıyorum. Söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyorum ama ona dokunur dokunmaz en ufak bir nefes alıyor ama beni itmiyor. İfadesinde öfke ve

kafa karışıklığı var,

Ama bakışlarında fark ettiğim derin bir şehvet de var. Çok fazla düşünmeden, neredeyse ciğerlerimdeki tüm havayı bir anda emen ateşli bir kucaklaşmayla ağızlarımızı birbirine çarpıyorum.

Ağzım onunkine saldırırken ikimiz de hızla nefes alıyoruz ve beni itmesini ve bana tekrar siktirip gitmemi söylemesini bekliyorum, ama yapmıyor. Bir inilti çıkarıyor. Dudaklarıma karşı lanet bir inilti. Sonra parmaklarıyla tişörtümü kavrayıp beni kendine çekerken o da beni öpüyor.

Brooks güçlü, hem de çok güçlü. Ve onun vücudu da benim kadar kontrol istiyor. Ben onu ittiğimde, o da beni itiyor. Bu sürekli bir hâkimiyet mücadelesi ama iki taraf da bunu durdurmak için mücadele etmiyor. Beni daha sert içine çekerken parmakları gömleğime dolanmaya devam ediyor. Ağzını yalıyorum, o da beni duvara yaslamadan önce dilimi emiyor ve dili ağzımın içine giriyor.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Hayatımı kaos içinde yaşıyorum ama bu kontrollü bir kaos. Başkaları ne düşünürse düşünsün, genelde hareket ederken düşünürüm. Beni iyi bir polis yapan da bu. Yani, aslında hiçbir şey konuşmadan onu öpmek, bu şaşırtıcı değil. Ama ben kontrollü olmaya alışkınım.

Ve her zerresi için beni çalıştırıyor. Vermek ve almaktan başka bir şey değil. Ve tüm vücudum bunun baş döndürücülüğünden yanıyor. Gömleğimi başımın üzerinden yırtıp atıyor, gözleri her kasımı ve mürekkebin her noktasını tarıyor. "Sana dayanamıyorum."

Aramızda boşluk yaratmak için hiçbir hareket yapmıyor, gözleri beni yutuyor. "Bunu sikine söyle," diyorum nefes nefese, gözlerim dikkatle kot pantolonunun ereksiyonu tarafından sınıra itildiği yere bakıyor.

Başka bir şey söylemiyor, sadece tırnaklarının gövdemde gezinmesine izin veriyor, sadece sikimi daha da sertleştiren ve kot pantolonumdan kaçmak için savaşılan hafif sıyrıklar bırakıyor. Ağzı yine benimkinin üzerinde. "Dur tahmin edeyim, sen sadece üsttesin."

Başımı sallıyorum, dudaklarım çenesini örten ensesinde geziniyor ve sonra kulak memesine gidip dişlerimle ısıyorum ve sonra "Tekrar varsayıyorum, anlıyorum. Bu seni hiçbir yere götürmez."

Elleri kotla kaplı kırımın üzerinde geziniyor ve kasıklarımızı birbirine çekerek sıkıyor, ikimizden de aç bir inilti çıkarıyor. "Yani bu, bu kıcı alabileceğim anlamına mı geliyor?"

Dudaklarına geri dönüyorum, onu öfkeyle öpüyorum ve dolgun, kabarık alt dudağını ısıyorum, "Nazikçe sor."

"Siktir. Sen," diye homurdanıyor, beni geri iterken neredeyse nefes nefese kalıyor, ama uzağa gitmiyorum.

"Yeterince yakın," diyerek bir elimi beline doluyorum ve onu tekrar kendime çekiyorum. O da karşı koymadan beni öpüyor ve gömleğini birlikte çıkarıp bir kenara fırlatıyoruz. Parmaklarıyla kotumun düğmesini açıyor ama daha fazla ilerleyemeden kapısı gürültüyle çalınıyor.

"Siktir," diye inliyorum ve ona bakıyorum, göğüslerimiz beklentiyle kabarıyor. Gözlerinin içine baktığımda büyüün ikimiz için de bozulmaya yakın olmadığını görüyorum.

"Evet?" Brooks seslenmeyi başarıyor.

"Brooks? İyi misin?" Tabii ki, o benim kardeşim. "İyiyiz," diye bağıriyorum.

Brooks başını bana doğru salladıktan sonra Ben'e cevap veriyor: "Ben iyiyim, Ben." Bana aç gözlerle bakıyor, o ışıltılı yeşillerin yoğunluğu vücuduma bir ürperti gönderiyor. "Sadece bazı şeyleri çözmeye çalışıyoruz."

Ben sırtıyorum ve Brooks yerinde duruyor, bakışlarıyla beni yutuyor. Ben sessiz ve tartışmak istediğini biliyorum - kardeşim sürekli bir kahraman tipidir. "Tamam. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver *Brooks*."

Sözlerinin bir yerinde bana yönelik bir tehdit var ama umurumda değil. Kapıdan uzaklaştığını duyduğumuzda Brooks kilidi tıklatıyor ve sonra tekrar üzerime geliyor. "Bunun hiçbir anlamı yok."

"Hiç yoktan az," diye katılıyorum çünkü hiçbir şey olamaz.

Pantolonunu çabucak indiriyor, külotunu ve her şeyini aşağı itiyor, sonra da tekmeleyip atıyor ve ben de onun mükemmel vücudunu seyretmek zorunda kalıyorum. Benden daha zayıf ama yontulmuş kasları var ve siki ağzımı sulandırıyor. Uzun ve sert, şimdiden prekum damlıyor ve başı kızarmış. Bunu kesinlikle o da benim kadar çok istiyor.

"Sıra sende." Kendine kontrollü bir vuruş yapıyor ve ben onu durduramadan izlerken dudaklarımdan yumuşak bir inilti çıkıyor. "Roman." Bakışlarım onun muhteşem yüzüne kayarken sesi dikkatimi çekiyor. "Pantolon."

"Ah," diyorum aptalca, Brooks'un güzelliği içinde kaybolmuş bir halde.

Sonunda silkelenip kotumu ve külotumu çıkarıp önünde çıırılçıplak duruyorum. Gözlerinin vücudumun her bir parçasında yavaşça ve titizlikle gezinmesini izliyorum. Ama oradaki takdiri kabul ediyorum, bu da zaten olduğumdan biraz daha uzun durmamı sağlıyor. "Prezervatif? Kayganlaştırıcı?" diye soruyor, sesi gergin.

Brooks'un içinde bir an için kaybolmuş bir şekilde başımı sallıyorum. Hızlı ilişkilere alışkınım. Bu benim için yeni bir şey değil - bununla ilgili her şeyin farklı görünmesi dışında.

Bana yaklaşıyor, gözlerinde yine o kırılğan bakış. "Bunu yapmak istemiyor musun?" "Ne?" Elimle boynunun arkasını kavradığımda bu beni harekete geçiriyor, ama nazıkçe.

"Neden böyle düşündün ki?"

"Donup kaldın." Bana deliymişim gibi bakıyor ve belki de biraz öyleyim. En azından şu anda.

"Bunu istiyorum."

"Güzel." Evet, hala deli olduğumu düşünüyor. "Prezervatif. Kayganlaştırıcı." Sözleri bu kez daha doğrudan, beni harekete geçiren bir komut çünkü yalan söylemiyordum, bunu kesinlikle istiyorum, her şeyi istediğimden daha fazla. Ve bu düşünce cehennem kadar korkutucu.

Pantolonumdan kayganlaştırıcı paketini ve prezervatifi çıkarıp ona uzatıyorum. Eğilip alt dudağını ısıyorum. "Bazen üstte oluyorum ama altta olmayı tercih ediyorum."

Hınzır bir sırıtış belirmeden önce gözlerindeki şaşkınlığı görüyorum. "O zaman bana bu kıcı vereceksin." Eli sağ kık yanağıma gidiyor ve kası sertçe sıkıyor.

"Bu gece için. Bir dahaki sefere bunun için benimle dövüşmek zorunda kalabilirsin," diye meydan okuyorum.

Kayganlaştırıcıyı açıp parmaklarına bol miktarda fişkirtirken gözlerini deviriyor. "Bir dahaki sefere olmayacak." Bir elini koluma koyup beni kanepenin arkasına doğru döndürmeden önce tartışmama izin vermiyor. "Eğilin *memur bey*."

Gözlerimi deviriyorum ve sert eli sırtımı itip beni daha da düzleştirene ve yağlanmış parmağı kıvrımımı bulup deliğimin üzerinden aşağı kayarak beni inletene kadar tartışmaya başlıyorum. Altan almayı tercih etmeme rağmen, bunu yapmayalı uzun zaman olmuştu. Çoğu erkek beni görünce - muhtemelen Brooks gibi- sadece üstte olduğumu düşünüyor. Ve rastgele ilişkilerde, tartışmamak daha kolay oluyor. Her halükarda yine de zevkli, ama ayrı ayrı yayılmak ve iyi bir vuruş yapmak arzuladığım bir şey. Ve Brooks bir parmağını yetenekli bir hassasiyetle içime kaydırduğunda, hiç şüphesiz, tam olarak aradığım şeyi alacağımı biliyorum.

"Evet."

"Beni içinde hissetmek hoşuna gidiyor mu, *Memur Price*?" diye mırıldanırken sırtıma eğilip kulağıma doğru nefes alıyor ve bu unvanı benimle alay etmek için kullanıyor.

Tartışmak ve onun işini zorlaştırmak istiyorum ama lanet olsun, iyi hissettiriyor. Kalçalarımı geriye doğru iterken tek söyleyebildiğim "Daha fazla" oluyor, yeterince yakın bile olmayan parmağına binmeye çalışıyorum.

Yemin ederim, geri çekilirken kulağımın kabuğuna karşı sırttığını hissedebiliyorum ve elini hissediyorum

kıçımı yayıyordu. "Tanrım, güzel bir kıçın var. Bu kadar seksi olman hiç adil değil."

"Bunu ilk kez duymuyorum." Parmağını çekip bir başkasını içime sokarken tekrar inliyorum, şimdi iki parmağıyla beni ayırıyor, geriyor ve beni o kalın sikine hazırlıyor.

"Daha sonra daha özgün olmaya çalışacağım." Kontrol için savaşıırken sesinin ne kadar gergin olduğunu duyuyorum ve önüm kanepeye doğru bastırırken gülümsüyorum çünkü bunu onun için hiç kolaylaştırmıyorum. Arzusunu dizginlemek için mücadele ediyor. "Düşünemiyorum bile. Çok sıkıydın."

Kalçalarımı geriye doğru hareket ettirip parmaklarını beceriyorum ve sonra kanepenin kumaşına doğru ileriye doğru itiyorum, umutsuzca ihtiyacım olan sürtünmeyi arıyorum. Bu çok iyi. Çok çok iyi, ama istediğim bu değil. "Brooks," diye inliyorum.

"Seni yakaladım," diyor inandığım bir şekilde. Bir kez daha, tehlikeli olduğunu bildiğim bir şekilde anın içinde kayboluyorum ama buna odaklanacak zamanım yok. Parmakları beni terk ediyor ve ağzımdan utanç verici bir inilti çıkıyor ama kısa sürüyor. Deliğimde sikişin küt başını hissetmeden önce prezervatifi yırtıp açtığını duyuyorum.

"Evet. Lütfen." *Kahretsin. Yalvarıyorum. Oh neyse.* "Şimdi."

Benimle alay etmiyor ve bunun kendi anının içinde kaybolmuş olmasından kaynaklandığından şüpheleniyorum. *Şükürler olsun.* Omzumu kavıyor, hizalıyor ve sonra nefesimi kesen sert bir hamleyle içimi dolduruyor, saf bir mutlulukla haykırmamı sağlıyor. Bu nazik şeylerden nefret ediyorum. Sikilirken, sahiplenilmek istiyorum. Sadece o kısa süre için ve içimden bir ses Brooks'un bunun tam tersini arzuladığını söylüyor. Kontrolde hissetmek, sahip olmak. Ve bunu yaptığında çok güzel oluyor.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum, başını geriye atmış, zarif boğazı gerilmiş, gözlerini kapatıp bedenini kontrol etmek için yalvarıyor. "Becer beni Brooks."

"Bana bir dakika ver." Gözleri hâlâ sınıksız kapalı ve içim bu kadar yarrakla dolu olmasaydı ve bir tür rahatlama için çaresiz olmasaydım gülerdim. Aşağı bakıyorum ve sikimin damladığını görüyorum. Brooks gözlerini açmaya karar verdiğinde ona yardım etmek için uzanmaya başladım. "Hayır."

"O zaman kımılma. Boşalmam lazım." Kıçımı geriye itiyorum ve omzumdaki eli daha da sıkılaştırıyor.

"Lanet olsun, tam bir baş belasıydın."

"Çok azgınlık ve senin de güzel bir sikişin var." Elimle kalçasını kavradım, diğer elimi kanepeye dayadım. "Şimdi kullan onu."

Üzerime eğiliyor, omzumu ısıtırken hâlâ tamamen içeride oturuyor. "Yetki bende."

"O zaman kontrolü ele al," diye ısıtırıyorum, neredeyse akıl sağlığımı kaybederek.

"Brooks." Yine yalvarıyorum.

Sonunda, lanet olası sonunda, bana acıyor ve neredeyse sonuna kadar çekmeden önce dik durduğunu ve sonra öne doğru çarptığını hissediyorum.

"Evet," diye nefes nefese kalıyorum, bunu tekrar tekrar yapıyor, kalçalarını tam olarak doğru şekilde kaydırarak prostatımı çiviliyor ve çığlık atmama neden oluyor. O bana çarparken iki elim de kanepeyi kavıyor, kıçım onu sıkıca kavıyor.

"Siktir," diye homurdanıyor her güçlü itişte. "Uzun süre dayanamayacağım. Benim için aletine dokun Roman."

Terli vücudumla kanepenin arasına uzanırken iki eli de kalçalarımı kavıyor, kendimi öfkeyle okşarken kayganlaştırıcı olarak prekumumu kullanıyorum.

"Siktir, Roman. Lütfen bana yakın olduğunu söyle."

"Şimdi kim yalvarıyor?" Gülüyorum, ama bir eli saçıma gidiyor ve onu sıkıca kavıyor, dudakları boynumu bulup dişleri tenimi sıyrırken benden uzun, çekilmiş bir inilti çıkarıyor.

"Bu kadar inatçı olmayı bırakıp gelmeni istiyorum." Sesi çakıl taşlarıyla doluydu ve lanet olsun ki

beni daha da tahrik etmiyor.

Kıçım onun kalın sikinin etrafında kenetleniyor ve kalçaları öne doğru fırlarken sikimden kanepenin arkasına sperm fişkirirken çaresiz bir çığlık atıyorum ve sikinin içimde sarsıldığını hissediyorum ve bırakırken dudaklarında adımı duyuyorum.

Sırtıma yığıldı ve ben yaptığımız yapışkan pisliği daha az umursayamadım.

Ama ne kadar kötü batırdığımı önemsiyorum.

Yani, bir bakıma.

Ayrıca bunu tekrar yapmayı gerçekten istiyorum.

CHAPTER Twelve

BROOKS

W *Bu çok aptalcaydı.
Ve sıcak.*

Tanrım, çok sıcaktı.

Vücudum hala karıncalanıyor ve ne kadar sıcak olduğu için yanıyor. Ama bu tekrar olamaz. Sadece olamaz.

Doğru. Aptalcaydı. Aptalcaydı. Buna bağlı kal, Brooks.

"Vay anasını, çok ateşliydi." Evet, gerçekten öyleydi.

Onu itiyorum ve prezervatifi hızla atıyorum, gülünç derecede mükemmel vücudundan boşluğa ihtiyaç duyuyorum. İç çamaşırını atlayarak bir çift şort giyiyorum ama Roman'ın benim kadar acelesi olmadığı açık. Tüm bunları yapmam için geçen sürede kanepenin arkasından zar zor kalktı ve hâlâ çıplaktı.

"Giyinmeyecek misin?" Sesim, kaslarının üzerine sıkıca gerilmiş, dövme, bronz tenini örtmesi için ne kadar çaresiz olduğumu saklamıyor.

Kahretsin, ne diyordum ben? Oh.

Doğru ya. "Roman?"

Kanepenin yanında duruyor ve bana bakıyor, parmaklarını sevişmemizden dolayı dağılmış saçlarının arasından geçirirken ukala ve eğlenmiş görünüyor. Kanepenin olduğu gibi kendisinin de ter ve döl içinde olmasından rahatsız olmadığı belli. *Kahretsin, Ben'e yeni bir kanepa almam gerekebilir.*

Düşüncelerimi bu yönden uzaklaştırıyorum. Ona kızgın olmam gerekiyordu. Beni bir bara kadar takip etti.

"Gerçekten giyinmemi mi istiyorsun?"

Hayır. "Evet. Burada işimiz bitti." Yüz hatlarımı ciddi ve sert bir ifadeye büründürmeye çalışıyorum ama

İşe yaradı çünkü bana sadece kafasını sallıyor.

Karnına bakıyor, sağ kaşı yukarı doğru kalkıyor. "Sence önce ben temizlenebilir miyim?" Ona yaklaşmak için kendime güvenemeyerek banyoyu işaret ediyorum. "Banyo şu tarafta."

Tavrımdan etkilenmiyor, tüm çıplaklığıyla banyoya doğru ilerlemeden önce bana bilmiş bir sırıtış atıyor. O içeri girip kapıyı arkasından kapatana kadar utanmadan kıcının küreciklerinin esnemesini izliyorum.

Lanet olsun. Odaklanmam lazım.

Banyodan çıktığında üzerinde aynı özgüven vardı ve sonunda külotunu ve kot pantolonunu giydi ama tişörtünü giymedi. "Hâlâ konuşmamız gerekiyor."

"Hayır, yok." Yerde gömleğini bulup ona fırlatıyorum.

Yakalıyor ama giyinmiyor. "Brooks . . ."

"Yapma. Sevişmiş olmamız benim üzerimde herhangi bir otoriteye sahip olduğun anlamına gelmez. Seni işe almadım ya da yardımını istemedim."

"California'dan buraya gelmenin bir sebebi var." "Buraya Summer'ın eski sevgilisine yakın olmak için geldim."

Gömleğini kafasına geçirip bana yaklaşıyor, koyu renk gözleri kısık ve yoğun. "Peki bu neden oldu?"

Çünkü gidecek başka yerim yoktu. Çünkü bu adamın ne kadar deli olduğunu bilmiyorum. Çünkü bana buranın güvenli bir yer olacağını söylemişti. Hiçbir şey söylemedim ve ondan uzağa baktım.

"Brooks." Kafamı kaldırmıyorum ama bu onu durdurmuyor. "Sana ulaşmak için gittikçe daha da çaresizleşecek. Onunla alay ediyoruz. Ve sen onu görmezden geliyorsun."

Gözlerim ona kayıyor. "Peki ne yapmam gerekiyor? Onunla flört mü edeyim? Onun takipçi rutini çok tatlıymış gibi mi davranayım?"

"Hayır," diyor kararlılıkla. "Her şeyi doğru yapıyorsun. Demek istediğim, artık bu işin içindeyiz. Ve eğer buradan kimseyi almadan ayrılırsan güvenliğin için endişeleniyorum."

Hoşlanmadığım endişe çizgileriyle gölgelenmiş yüzünü inceliyorum. Ama sanırım hoşlanıyorum. Kahretsin. "Sadece seksti Roman. Bağlanmana gerek yok."

Hayatında duyduğu en saçma şeymiş gibi alay ediyor. "Güven bana, ben bağlanmam ve aletin içime girmeden çok önce sana yardım etmeye çalışıyordum."

Bu hatırlatmayla sikim gerçekten de seğiriyor ve sessizce kendimi ve görünüşe göre çok ilgili olan sikimi azarlıyorum. "Yardıma ihtiyacım yok."

Bana bir adım daha yaklaşıyor. "Evet. İhtiyacın var. Herkesin bazen yardıma ihtiyacı olur." Aval aval ona bakıyorum, şu anda kim olduğundan emin değilim. "Bu çok aydınca."

Kocaman omuzlarını silkiyor. "Ben sadece güzel görünmek için değilim." Göz kırıyor, ben de gözlerimi deviriyorum ama dudaklarımın bana isyan ettiğini ve küçük bir gülümsemeye dönüştüğünü hissediyorum. Lanet olsun ona.

"Gitmen gerek."

Çelişkili görünüyor ama ikimiz de geldikten sonra onu kovmamdan dolayı pek de incinmiş değil. "Buradan tek başına ayrılmayacağına söz ver."

Kollarımı çıplak karnımın üzerinde kavuşturuyorum. "Hayır."

"Brooks." Otoriteyle söylendi ve içimi bir ürperti kapladı. Şu anda vücudumdan hiç memnun değilim, böyle bir aptal olduğum için.

Ondan nefret ediyoruz.

Konuyu saptırmaya çalışıyorum ama onun yerine kendimi hak verirken buluyorum. "Peki."

Yapmayacağım."

Yüz hatlarımı yavaşça incelerken alnı kırışıyor ama sonra başını hızlıca sallıyor. "Güzel."

"Ama artık beni takip etmek yok. Buradan yalnız ayrılmayacağım ama seninle başka bir yere de gitmeyeceğim.

Özellikle de seninle birlikte olduğumu bilmeden."

Bunun üzerine kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyor. "Anlaştık. Ben kendi başının çaresine bakabilir. Colby de öyle." "Ben de yapabilirim. Ben de."

Bedenlerimiz arasında boşluk kalmasın diye içeri giriyor, dudakları kulağımda. "Yapamazsın demedim.

Ama iki kişi bir kişiden iyidir Brooks. Sözüme güven."

Onu itmek istiyorum. Normalde yaptığım gibi ona defolup gitmesini söylemek istiyorum ama bunun yerine aptalca başımı sallıyorum ve onu ikinci raunt için kanepeye sürüklemeye çalışmadan nefes almaya odaklanıyorum.

"Tamam."

Geri çekilip bir adım atmadan önce kulağıma gülümsediğini hissedebiliyorum. "Bir sonraki adımı konuşmak için yarın geri geleceğim."

Başımı sallıyorum, ama o ipucunu alıp kapıyı arkasından kapatarak gitmeden önce tartışmadığımı için nefret ediyorum.

Kızgınım ama itiraf etmeliyim ki bir kez olsun yalnız olmamak iyi hissettiriyor.

CHAPTER Thirteen

ROMAN

“W Ne yaptın?”

Vay canına. İçeri girer girmez kardeşim hiç vakit kaybetmeden üzerime atladı. Ertesi gün spor salonunda. "Sen neden bahsediyorsun?"

Neyse ki dün gece üst kattaki daireden gizlice çıktığımda spor salonunda değildi. Genelde eve daha erken gider, artık siki kalktığı için. Colby'ye minnettar olduğum başka bir şey daha.

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun." Bana sinirli bir bakış fırlatıyor ve ben de iç çekiyorum. Onun gözünde sonsuza dek berbat biri olacağım.

"Ben bir şey yapmadım."

"Saçmalık." Kollarını göğsünde kavuşturmuş, ayaklarını yere sağlam basıyor ve ben onunla konuşana kadar onu geçmeme izin vermeyecek gibi görünüyor. "İkiniz de dün gece buraya gergin geldiniz. Çok kızgın görünüyordunuz."

"Öyleydi."

"Tekrar soruyorum, ne halt ettin sen?"

Ona başımı sallıyorum, bunun onu ilgilendirmedini söylemek istiyorum ama aynı zamanda kardeşimi bu işin peşini bırakmayacağını bilecek kadar iyi tanıyorum. "Onu bir bara kadar takip ettim."

Alnı kırışıyor ve kollarını iki yanına indiriyor. "Neden?"

"Çünkü çok inatçı biri ve öldürülmesini gerçekten istemiyorum." Gerçek bu. "Ve sakın bana senin de aynı şeyi yapmayacağını söyleme."

Bundan hoşlanmıyor ama itiraz da edemiyor. "Buraya geldiğinde ne oldu?"

Kaşlarını kaldırıp ona bakıyorum. "Gerçekten bilmek istiyor musun?" Sadece sormuyorum çünkü sormayacağını biliyorum. Ve eminim ki bana sinirli bir bakış atıp geri çekiliyor.

"Ona zarar verme Roman. Çok şey yaşadı."

"Evet, yok artık." Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, koparmamaya çalışıyorum. "Neden hep en kötüsünü düşünüyorsun ki..." Kendimi durdurup iç çekiyorum ve elimi bırakıyorum. "Biliyor musun? Bunu terapistimle konuşacağım."

Buna homurdanıyor. "Andrew'a artık böyle mi hitap ediyorsun?"

Evet diyebilirdim ya da öylece bırakabilirdim ama istemiyorum. "Hayır." Cevap vermemi bekliyor. "Artık haftada bir kez Andrew olmayan bir terapistle gidiyorum."

Şaşırmış görünüyor ve korktuğum gibi biraz da incinmiş. "Ne zamandır bir terapistle gidiyorsun?"

Utangaç bir şekilde omuz silkiyorum, kendimi küçük hissediyorum ki bu hiç hoşuma gitmeyen bir şey. "Bir süredir."

"Neden bana söylemedin?" Gerçekten şaşırmış görünüyor. "Haftada iki kez birlikte grup toplantısına gidiyoruz. Senin biriyle bire bir görüşmeni de umursayacağımı mı sanıyorsun?"

Gözlerindeki acıya bakınca daha da kötü hissediyorum. "Evet. Yani ..." Ensemini sıkıyorum, rahatsız oluyorum ama bunu aşmam gerektiğini biliyorum. "Toplantılara gidiyoruz ama onlar hakkında şakalaşıyoruz ve Andrew'la dalga geçiyoruz. Hem de çok."

Bunu düşünmüş gibi görünüyor. "Evet, biliyorum ama ..." O da ensesini tutuyor, her şeyin onu da rahatsız ettiği açık. "Ciddi değiliz. İkimiz de yardımcı olduğumu biliyoruz. Hem de çok. Bana yardımcı olduğumu biliyorum."

Bunu itiraf ettiğine gerçekten inanmıyorum. "Bana da yardımcı oldu." Gözlerim normalde bulduğumuz odaya yöneliyor. "Onların hikâyelerini duymak. Tüm korkularını yüksek sesle itiraf etmek için gereken cesareti. Bilmiyorum. Belki benim de bazı şeyleri konuşmam gerektiğini düşünmemi sağladı."

"Toplantılarda benim yanımda bir şey söyleyemeyeceğinizi düşündüğünüz için mi bire bir birini aradınız?"

Belki de böyle başladı ama ona tüm gerçeği söyledim. "Konuşmam gereken çok şey olduğunu ve belki de bunu en iyi arkadaşım ve kardeşimin olmadığı bir yerde yapmam gerektiğini fark etmemi sağladı. Ya da başka birinin olmadığı bir yerde."

Elini boynundan indiriyor, ben de aynısını yapıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "İhtiyacın olan yardımı aldığın için seninle gurur duyuyorum Rome. İçinde çok fazla şey tuttuğunu biliyorum."

Bir kakhaha atarak nefesimi bırakıyorum. "Bunu daha da sessiz olan Price kardeş söylüyor."

Sırıttırıyor. "Evet, üzerinde çalışıyorum. Ama bence senin konuşacak daha çok şeyin olabilir, özellikle de işinle ilgili."

"İş" kelimesini benim alışık olduğum küçümsemeyle söylüyor. Polis olmaya karar verdiğim için hiç mutlu olmadı. Gençken bize yardım etmediler ve biliyorum ki kin tutuyor. Benim de tuttuğum bir kin. "Konuşmam ve üzerinde çalışmam gereken çok şey var. Ve ben işimi seviyorum." Ben gülümsüyorum, o da omzumu omzuyla itiyor.

"Biliyorum. Bunun için de seninle gurur duyuyorum."

Ona dikkatle bakıyorum ama ciddi olmasa bunu söylemeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyorum onu. "Bu iş iğrençleşiyor."

Gülüyor, bunu söyleyen ben olduğum için biraz minnettar görünüyor. "Evet."

Yine de hızlıca sarılmak için onu kendime çektim. "Ben de seninle gurur duyuyorum küçük kardeşim." O da bana sarılıyor ama sonra şakacı bir şekilde beni itiyor. "Evet. Evet. Evet."

"Eğer biriyle özel olarak görüşmek istersen..." Açık uçlu teklif ediyorum.

Hızlıca başını sallıyor, ama sonra gözleri derslerinden birine hazırlanan Colby'yi buluyor ve sonra tekrar benimkilerle buluşuyor. "Sanırım benim için neyin işe yaradığını buldum. Ve senin de bulmuş olmandan ne kadar mutlu olduğumu anlatamam."

Elimle omzunu okşadım. "Evet, bugünlerde iğrenç derecede mutlu görünüyorsun."

"Öyleyim."

"Eğer ihtiyacın olursa-"

Daha fazlasını söylememe gerek kalmadan sözümü kesti. "Yardım getireceğim. Söz veriyorum. Bunda utanılacak bir şey yok. Bunu artık biliyorum ve bana söyleyemeyeceğini düşündüğün için üzgünüm."

Bu benim için söyleyebileceğimden çok daha fazla şey ifade ediyor, bu yüzden boğazımdaki yumruyla savaşıyorum ve boğazımı yüksek sesle temizlemeden önce ona hızlıca başımı sallıyorum. "Brooks'la konuşmam gerek."

"Sadece konuşmak mı?" diye soruyor şüpheyle, ama içinde bir parça şakacılık da var.

Elimle kalbimi kapatıyorum, incinmiş gibi yapıyorum. "Ben bir profesyonelim, Ben. İma ettiğin şey hoşuma gitmiyor."

Homurdanarak uzaklaşmadan önce omzumu itiyor, ben de gülüyorum ve Brooks'un dairesine doğru merdivenleri çıkarken hafıflediğimi hissediyorum.

Bugün bana cehennemi yaşatacak. Bundan kesinlikle eminim.

Ama kapısını çalarken heyecanlanmadan edemiyorum çünkü sunduğu cehennem türünü gerçekten seviyorum.

CHAPTER Fourteen

BROOKS

I Kapının çaldığını duyduğumda inliyorum çünkü kim olduğunu biliyorum. Bütün gece ve sabah onu düşündüm, bu da beni kızdırdı.

Roman Price'ı düşünmek istemiyorum.

Onu düşünmemeliyim.

Kapıyı açtığımda onun gülümseyen, aptalca yakışıklı yüzüyle karşılaşıyorum ve onu yumruklamak mı yoksa öpmek mi istediğime karar veremiyorum.

Bu bir sorun.

"Selam, güzelim."

"Hayır," diyorum çabucak, selamının midemde aptalca bir çarpıntı yarattığı gerçeğini gizlemeyi umarak.

Şu anda ben kimim ki?

Bana sadece gülüyor, ona ölümcül bir bakış fırlatmak için elimden geleni yapmamı hiç umursamıyor. "İçeri girebilir miyim?"

"İzin istemek mi? Bu yeni bir şey."

Tekrar kıkırdıyor. "Her zaman izin istemişimdir." Tartışmak için ağzımı açıyorum ama beni durduruyor. "Tamam, dün gece seni bara kadar takip ettiğim zaman değil. Berbat bir şeydi ama üzgün değilim."

Başımı sallıyorum ve bir yandan yolumdan çekilirken bir yandan da sıkıntılı bir nefes alıyorum.

"Kulağa doğru geliyor."

İçeri giriyor ve o bana dönmeden önce kapıyı arkasından kapatıyorum. "Seni güvende tutmaya çalıştığım için asla özür dilemeyeceğim."

"Berbat olduğu konusunda haklısın," diyorum inatla.

"Biliyorum." *Her neyse, buna galibiyet diyeceğim.* Kanepeme uzandım ve o da bana katıldı. "Sana

yine mesaj attı mı?"

Boğazım anında kuruyor ve avuçlarım terlemeye başlıyor. Şortuma silerken bunu saklamaya çalışıyorum ama gözleri hareketleri takip ediyor. "Kontrol etmedim."

Anlayışla başını sallarken dudakları geriliyor. "Bence daha fazla alay etmelisin." Ona inanamayarak bakıyorum. "Ne?"

"Onu daha fazla dışarı çekmeli, daha çaresiz hale getirmeliyiz. Bunun bitmesini istiyorsun, değil mi?"

"Ben ceset torbasındayken olmaz," diye şaka yapmaya çalışıyorum ama yüzümdeki kanın çekildiğini ve gerçeğin korkusunun yüzeye çıktığını hissettiğimde bu şaka havada kalıyor.

Parmakları dizimi kavradığında sırıyorum. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim Brooks."

Kendimi yutkunmaya zorlarken gözlerim tekrar onunkilere odaklanıyor. "Bunu nasıl durdurabilirsin? Yani, gerçekten mi?"

Aktif olarak davada bile değilsiniz. Ortada bir dava yok, değil mi?"

Olmadığını biliyorum. Ortağı yanında değilmiş ve bir arkadaşından hukuki tavsiye almış. Ortada resmi bir şey yok. "Resmi olarak değil," diye düşüncelerimi doğruluyor. "Ama bu üzerinde çalışmadığımı anlamına gelmiyor."

"Kovulmaya mı çalışıyorsun?" Ben aptal değilim. Benimki gibi bir vakanın -eşcinsel kamera çocuğu- Kansas City Polis Departmanı için listenin üst sıralarında yer almayacağını biliyorum. Halkla ilişkiler için iyi değil.

"İhtiyacı olan birini korumakla ilgilenmiyorlarsa gerçekten umurumda değil."

Gözlerine bakıyorum, şiddetli kararlılığını görüyorum. "Roman, muhtemelen hâlâ bir şey yok. O hiçbir şey yapmadı."

"Ama olabilir."

"Her gün pek çok insan kötü bir şey yapabilir. Hepsini engelleyemezsin," diyorum, içimi kemiren korkuya rağmen mantıklı olmaya çalışarak.

"Bunu önleyebilirim. O herifin hata yapmasını ve aptalca bir şey yapmasını sağlayabilirim ve sonra onu yakalayabilirim."

"Gerçekten beni öldürtmeye çalışıyorsun, değil mi?" Şaka yapıyorum ama gülmüyor. Gülümsemiyor bile.

"Böyle bir şey olmayacak." Tanrım, ciddi bir Roman'la başa çıkabilir miyim bilmiyorum. "Tamam." Telefonuma bakıyorum. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Bir işbirliği hakkında daha fazla alay etmeniz gerekiyor. Bu onu tetiklemiş gibi görünüyor."

Gerçekten zor olmak istemiyorum ama masum birinin zarar görmesini de istemiyorum. "Adam'ın bu işe daha fazla bulaşmasını istemiyorum."

Gözlerinde bir şey parlıyor, ama ben onu çağıramadan kayboluyor. Ne olduğundan bile emin değilim ama Adam'dan bahsetmemden hoşlanmamıştı. "O adam değil."

Ona sorgulayan bir bakış fırlatıyorum ama ben daha bir şey söyleyemeden gömleğinin eteğine uzanıp başının üzerinden geçiriyor. Yontulmuş göğsünü ve yırtık karın kaslarını gördüğümde bir an için aptallaşıyorum. Kol kasları gergin, seksi damarları belirgin ve bronz teninin üzerinde iz bırakan mürekkeple vurgulanmış. "Ne halt ediyorsun sen?" Sonunda kelimeleri zorla çıkarıyorum.

Dün geceyi hatırladığımda tenimin ve ateşli öpücüklerimin nasıl bulanıklaştığını düşünerek neredeyse cevabını kaçırıyordum. Dilimi teninin her bir santiminde gezdirirken nasıl da acele etmediğimi. Tüm o sert kasları nasıl hissetmek istediğimi. *Hayır. Kötü. Kes şunu.* Derin sesini duydum, neredeyse utangaçtı. "Yardım edebileceğimi düşündüm."

"Sen mi?" Diye soruyorum ve yüzünü buruşturduğunda neredeyse kendimi kötü hissediyorum.

Ama hemen üstünü örtüyor, aşırı ukalalığa ve iğrençliğin bu tarafına geri dönüyor. "Dün gece beni kanepeye yatırdığında benden şikâyet etmedin."

Hatırlatma boynumu ısıtıyor ve neredeyse tekrar düşüncelerimin içinde kayboluyorum ama kendimi durduruyorum. "Hayır." "Neye hayır?"

"Hayır. Göndermek için seninle fotoğraf çektirmeyeceğim."

Gözlerini abartılı bir şekilde devirerek yanıma geliyor ve bu sırada bana telefonumu uzatıyor.

"Evet. *Adam'ını* güvende tutuyor ve ben Jasper'dan korkmuyorum. Ama senin yanında seksi bir kol şekeri görmek onu kızdıracaktır." Ben yalandan öğürüyorum, o devam ediyor. "Mükemmel bir plan."

"Ya bu onu daha da kızdırır ve beni öldürmek için buraya gelirse?"

Gözleri dairenin içinde gezindikten sonra yan gözle bana bakarken tüm ciddiyeti geri geliyor.

"Bence benimle kalmalısın."

Buna gülüyorum çünkü şaka yapıyor olmalı. "Sana söyledim, bu asla olmayacak." "Ben ciddiym. Seni güvende tutabilirim. Ve haklısın, buradaki hiçbir şey koruyamaz."

"Bırak onu," diyorum tüm sertliğimle çünkü onun çatısı altında yaşamamın imkanı yok.

"Brooks, lanet olsun. Her zaman bu kadar inatçı olmak zorunda mısın? Senden benim yanıma taşınmanı istemiyorum. Lanet olası kirayı bölüşelim demiyorum. O orospu çocuğunu yakalayana kadar misafir odamda kalabileceğini söylüyorum, böylece güvende olduğunu bileceğim."

Sert tonuna rağmen sözlerindeki endişeyi duyabiliyorum. "Hayır." Ses tonumu yumuşatmaya ve neredeyse üzerime otururken vücut ısınıp görmezden gelmeye çalışıyorum. "Teklifin için minnettarım ama böyle bir şey olursa ikimiz de ölmüş oluruz." Ona bakmak için başımı çevirdiğimde gözleri soruyu soruyor. "Birbirimizi öldürürüz."

Bunu çabucak geçiştiriyor. "Seni asla öldüremem Brooks. Çok eğlenelisin."

"*Seni* kesinlikle öldürebilirim. Şimdi bırak gitsin," diye şaka yapıyorum çünkü bunun için kendimden nefret ediyorum, ama bana ısınmaya başlıyor.

"Tamam. Gömleğini çıkar."

"Ne?" Neredeyse kekeliyordum. "Ben ... tekrar takılmayacağız. Bunu da kastetmiştim. Bir daha asla sevişmeyeceğiz."

Eğlenmiş görünüyor ve sonra bakışlarını telefonuma çeviriyor. "Fotoğraf için."

"Oh." *Kahretsin.* Bunu biliyordum. Öflüyorum ama yapıyorum, gömleğimi başımdan kaldırıp yanıma bırakıyorum. "Bunu gerçekten yapmak istiyor musun? Ya patronun öğrenirse?"

"Eşcinsel olduğum için beni kovamazlar."

"Senin pornoda olman için yapabilirler. Bundan eminim."

Sırıtiş dudaklarının üzerinde kesintisiz bir hareketle büyüyor. "Oh? O kadar ileri gitmek ister misin?" Omuz silkiyor. "Sanırım beni ikna edebilirsin."

Omzunu itiyorum ve ben kaslarının ne kadar sert olduğuna hayret ederken o sadece gülüyor. "Kötü şöhretli bir kamera çocuğuyla yarı çıplak bir resim."

Kendime yıldız dediğim için tahmin ettiğim gibi benimle dalga geçmiyor, bunun yerine başını omzuma yaslayıp elimdeki telefona doğru başını sallıyor. "Fotoğrafi çek Brooks."

Tartışmakla vakit kaybetmiyorum ve hızlıca bir selfie çekiyorum - ikimiz de üstsüzüz ve onun başı omzumda. Sonra, birlikte ne kadar iyi görüldüğümüzden nefret ederek bakıyorum.

Derin bir nefes alıp fotoğrafı başlıksız paylaştığımda gülümsemesi aynı fikirde olduğunu gösteriyor. "Benim için sevimli bir şey yok mu? Bu ne lan?"

Onu görmezden gelip tişörtümü kapıyorum, üzerime geçiriyorum ve kanepeden iniyorum çünkü tişörsüz bir Roman'a bu kadar yakın olmak zorunda değilim. "Senin hakkında söyleyecek sevimli bir şey bulmaya çalışacak kadar içimde yok, Roman."

Buna kolayca gülüyor, iri bedenini kanepeden kaldırıyor ve sonunda tişörtünü kafasına geçiriyor. "Siktir git. Çok sevimliyim."

Buna gülüyorum ama telefonum bir bildirimle aydınlanınca gülmem kesiliyor. Sessize almıştım.

bir süre önce, ama bu önemli değil. Telefonuma bakmamı izliyor ve sonra yavaşça elimden alıyor. Elinde tutarken kilidini açıyorum ve kaydırma yaparken onu izliyorum. "Şimdiden popüler olduk." "Jasper'la mı?" Zorlukla boğuluyorum, üzerimde kurduğu bu hakimiyetten nefret ediyorum. Suratsızca başını sallıyor. "Evet. Diğer pek çok kişiyle birlikte. Ama mesaj attı." "Ne yazıyor?" İçim acıyla burkuluyor ama Roman bana bunu söylemiyor. Sadece soruma cevap veriyor.

"Resimdeki adamın kim olduğunu bilmek istiyor. Ve neden giyinik olmadığımızı. Onu aldattığını düşünüyor."

Gülmek istiyorum. Ya da ağlamak. Ama öylece donup kalıyorum. "Bana sahip olduğunu nasıl düşünebilir? Birlikte olmadığımız halde beni aldattığımı?"

"Hayal görüyor. O da yorum yaptı, bunun kim olduğunu soruyor." "Ne diyeceksin?"

Bir dakika boyunca beni inceliyor, muhtemelen benim için yorum yapmasına izin vermeme şaşırıyor ama yapamıyorum. "Alaycı bir şeye ne dersin?" Bir şeyler yazıyor ve sonra bana cevabını gösteriyor.

Bilmek istemez miydin?

Henüz gönderilmedi, ben de başımı sallayarak onay verdim. Gönderdi ve ben de derin bir nefes aldım. Sadece bekliyorum. Jasper her zaman çevrimiçi gibi görünüyor ve eminim ki neredeyse anında cevap veriyor.

EVET! ONUN ADINI İSTİYORUM!

Her geçen an daha da hasta hissederek sessizce okudum.

Roman ona anında bir cevap yazıyor ama yine bana gösterene kadar göndermiyor.

Beklemek zorundasınız.

Tekrar başımı sallıyorum, o da gönderiyor. Sonra telefonu karartıp kanepeye fırlatıyor. "Bence gerçekten benim yanıma taşınmayı düşünmelisin."

O anda evet demek istiyorum. Onun çatısı altında yaşamamın korumasını ve güvenliğini hissetmek, hatta belki de onun büyük kollarına sarılmak istiyorum ama bunu kendime itiraf etmeme izin vermiyorum. "Hayır."

Cevabımın bu olacağını zaten bildiği için iç geçiriyor. "İşe gitmek için hazırlanmam lazım. Yanında biri olmadan hiçbir yere gitme."

"Bana ne yapacağımı söyleme." Sözlerimin hiçbir anlamı yok. *Hem de hiç.*

Gülümsüyor. "Çok inatçısın." Neredeyse sevgiyle söylüyor ve ben bunu inceleyemeden onu kapıya götürüyorum ve emirlerine uyacağıma dair güvence veriyorum.

Çünkü görünüşe göre şu an yaptığım şey bu.

CHAPTER Fifteen

ROMAN

“**I** Geliyorum. Tanrım. Sikeyim. Bekle!" Nedense merdivenlerin dibinde bir çift ayakkabıya takılıyorum ama kendimi tutuyorum ve sonra kim olduğunu umursamadan kapıyı açıyorum. Çalıştım.

Dün gece geç saatlere kadar çalıştım ve vardiyamda çok ilginç bir şey olmamasına rağmen, kısa bir süre önce başımı yastığa koyduğumda kendimde değildim. "Bu iyi olsa iyi olur, göt herif."

Gözlerim gecenin karanlığında odaklanmakta zorlanıyor, derin uykudayken açıldıkları için hâlâ yorgunlar. Ama sonra Brooks'un dışarıda, korkmam gerektiğinden emin olduğum ama içimde olmayan öfke dolu bir ifadeyle durduğunu görüyorum. Koyu renk kapüşonlu bir tişört giymiş, fermuarını sonuna kadar çekmiş, kapüşonu kafasına geçirmiş, dar bir eşofman ve tenis ayakkabısı giymiş. "Brooks? Burada ne işin var senin? Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?"

"Senin. Kardeşin." Titriyor, yüz ifadesinden anlayamıyorum ama öfkeden olduğunu tahmin ediyorum. "Bunu neden yaptın?"

"Yap. Neyi?" Hâlâ gözlerimdeki uykuyu silmeye ve bunun bir rüya olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. "Bu. Pislik herif," diye homurdanarak telefonunu yüzüme doğru itiyor. Sanırım bir mesaj ya da

Jasper'dan bir yorum, ama bu bir resim. Ne olduğunu görmek için gözlerimi kısmam gerekiyor. Yoğuşmada bir mesaj yazan bir aynaya benziyor.

"Bu da ne?" Telefonu ondan aldım ve ne yazdığını okudum. *Fahişe*. Artık tamamen uyanığım. "Bunu benim yaptığımı mı düşünüyorsun? Bu nerede, Brooks?"

Telefonunu benden geri aldı ve cebine soktu. "Yapma bunu. Bilmiyormuş gibi davranma."

"Brooks . . ." Yavaşça deniyorum çünkü şokta olabileceğini düşünüyorum. "Onun ben olmadığımı biliyorsun. İçeri gel ve konuş benimle."

"Hayır." Elini tutmak için uzandım ama şiddetle geri çekildi ve beni işaret etti. "Yapma. Sen yaptın

seni hasta herif."

Sakin kalmaya çalışıyorum. "Bunu neden yapayım ki?"

Alay ediyor, ama telaşlı görünüyor ve hiç de kendisi gibi değil. Çok daha fazla ayrıntı istiyorum ama bekliyorum. "Çünkü beni buraya taşınmaya ikna etmeye çalışıyordun. Bu yüzden beni korkutmaya çalışıyorsun. Beni kontrol etmeye çalışıyorsun."

Ulaşmaya çalıştığını ve gerçekliğin artık onun için çok fazla olduğunu bilsem bile, bunun aklından geçebileceğini düşünmek içimde bir şeyleri sızlatıyor. "Ben bunu asla yapmam."

"Saçmalık!" diye bağılıyor ve geç olduğunu bilsem de komşularımın bunu duyması umurumda bile değil. Yine de bu kadar sinirlenmesi beni öldürüyor.

"Brooks. Sakin ol."

"Bana karşı o sesi kullanma. Bana deliymişim gibi davranma."

"Deli değilsin," diye onu temin ettim. "Lütfen içeri gel de konuşalım."

Gözleri yüzümü arıyor ve o kadar kaybolmuş görünüyor ki. Bundan nefret ediyorum. Bu Jasper denen herifle ilgili her şeyden nefret ediyorum ama yine de sakın kalmaya çalışıyorum. Hiçbir şey söylemeden yanımdan geçip gidiyor ve ben de kapıyı arkasından kapatıyorum.

"Bu fotoğraf nerede çekildi?"

Bana ters ters bakıyor ama kollarını karnına dolamış, belini sıkıca kavıyor. Bunu daha önce de yaptığını görmüştüm ve belli ki aşırı stresle böyle başa çıkıyor. "Benim banyom."

Cevabı biliyordum ama yine de içimden soğuk bir korku geçti. "Ne zaman?"

Başını bir sis içinde yavaşça iki yana sallıyor. "Bilmen gerekirdi."

Onunla tartışmıyorum çünkü şu anda bunun anlamsız olduğunu biliyorum. "Brooks, ne zaman?"

Bana bakmıyor. "Uyuyamadım ve spor salonuna gittim." Gözleri yavaşça benimkilerle buluşuyor ama sanki hâlâ bana değil de içime bakıyor gibi. "Ben ve Colby oraya istediğim zaman gidebileceğimi söylediler."

Konudan sapmasını istemediğim için başımı sallıyorum. "Tamam."

"Gidip spor yaptım, sonra da duş almam gerekiyordu, ben de duş aldım." Yüzü ürkütücü, yüz yüze olmamıza rağmen gözleri yüzümün önünden ve arkamdan geçiyor. "Çıktığımda aynada bu yazıyordu."

Ellerim yanlarımda sıkıca kenetleniyor, içimde duvarı yumruklama isteği kabarıyor ama kıpırdamadan duruyorum. "Daireyi mi kontrol ettin yoksa buraya mı geldin?"

"Etrafa bakındım. Orada kimse yoktu. Sen olduğuna karar verdim." Şimdi bana bakıyor, gözleri bir şey için yalvarıyor. "Kapıyı kilitlediğimi biliyorum. Ama kilit bozuk değildi. Sen yapmış olmalısın. Ben'in sana verdiği fazladan bir anahtarın falan yok mu?"

Başımı sallıyorum. "Hayır. Dairenin anahtarı bende hiç olmadı," diyorum nazikçe çünkü benim olmamı istediğini biliyorum. Ne kadar sinirlenirse sinirlensin, yine de ben olacağım, tehlikeli olduğu aşikâr olan bu deli sapık değil.

"Oradaydı," diye zar zor fısıldıyor, koltuğuma ulaştığında dizleri tutmuyor ve oturur pozisyona düşüyor.

Onun alanını işgal etmek istemediğim için kanepenin yanındaki sandalyeye oturuyorum.

Bana bakmak için dönüyor ama yine o ürkütücü, içimden bakma şeyini yapıyor. "Bu nasıl mümkün olabilir? Spor salonunda kimse yoktu. Kapalıydı."

"Bilmiyorum. Belki de kilitlendiklerinde geride kalmıştır. Saklandı. Bilmiyorum Brooks." Kendimi tekrarlarken işe yaramaz hissediyorum. "Ben'le konuşup güvenlik kameralarına bir göz atacağım."

"Ben duştayken, çıplak ve savunmasızken o oradaydı. Dünyadan habersizken. Nasıl bilemedim?"

"Çünkü sen duştaydın. Yıkanırken kendimizi güvende hissettiğimiz ve kendi zihnimizde kaybolduğumuz yerdir."

gün biter. Kimse bunun olmasını beklemiyor. *Psycho*'yu izlemedin mi?"

"Şu anda duşta bıçaklanarak öldürülmeyi düşünmemeyi tercih ederim." Ama dudaklarında dünyanın en zayıf, yani en küçük gülümsemesi oluşuyor.

"Özür dilerim."

Sonunda bana doğru bakıyor, bana odaklanmış. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bilmiyorum. Ama bunu çözene kadar burada kalacaksın. Artık savaşmak yok. Seni orada güvende tutamam."

Bir tartışma bekliyorum ama gelmiyor. Onun yerine yavaşça başını sallıyor, kaybolmuş ve zayıf görünüyor. Bundan nefret ediyorum.

"Telefonumu alacağım. Bir saniyeliğine iyi olacak mısın?"

Ayağa kalkıyorum ve gözleri beni takip ediyor, bana yapışıyor. "Telefonun. Neden?"

"Çünkü birinin gidip evinize bakması gerekiyor. Bakalım geride bir şey bırakmış mı?" Bıraktığını sanmıyorum ama asla bilemezsin. İnsanlar hata yapar.

"Ne? Neden?" Savunmaya geçti, tüm vücudu kaskatı kesildi.

"Evinize zorla girildi. Bu bir suçtur. Eğer şanslıysak, arkasında parmak izi ya da başka bir şey bırakmıştır. Evi aramaları gerekiyor."

Başını sallıyor, yorgun bir şekilde ayağa kalkarken sersemlemiş bir halde geri dönüyor. "Hayır. Bu davayı istemiyorlar. Gerçekten yardım edeceklerini mi düşünüyorsun?"

Onu sabitlemek için ellerimi omuzlarına koyuyorum ve o yeşil gözlere bakıyorum, alıştığım alevleri arıyorum. Ama parlaklıklarını kaybetmişlerdi ve bunun geçici olduğunu umuyorum. "Evet. Öyle olacağını biliyorum. Çünkü resmi bir suç ihbarında bulunacaksın. Ve onlar da lanet olası işlerini yapacaklar."

"Bunu yapamam."

"Evet. Yapabilirsin." Bunun doğru olduğunu düşünmesine bir saniye bile izin vermeyeceğim.

"Gidip aramayı yapacağım."

Omuzlarını bırakıp merdivenlere doğru ilerliyorum ama sesi beni durduruyor. "Ya sensen? Ya onlara senin olabileceğini düşündüğümü söylersem?"

Omuzlarım çöküyor ve derin bir iç çekiyorum ama bunu kişisel algılamamaya çalışıyorum. Kısa bir süreliğine ona dönüyorum. "O zaman yapman gerekeni yapmalısın. Ama bu onların Jasper'a değil bana odaklanmalarını sağlayacak ve aslında çok zaman kaybettirecek."

Bunu bir an için zihninde düşünmüş gibi görünüyor, duruşu da çökmüş ve yorgun. "Sen olduğunu sanmıyorum." Sözleri fısıltıdan öteye geçmiyor ama yine de dudaklarımda bir gülümseme oluşurken kalbimin göğsümde dört nala atmasına neden oluyor.

"Bunu asla yapmam. Seni korkutmak istemiyorum

Brooks." "Ya yardım etmezlerse?"

Derin bir nefes alıyorum ve bırakıyorum, kendime güvenmeye zorlarken omuzlarım yeniden kalkıyor. "Yapacaklar. Birbirimizi tanıdığımız için beni bu davaya almayacaklar ama önemli değil. Bunu ciddiye alacaklar. Bu gece muhtemelen orada olacak olan adli tıp çalışanları çok iyi."

Bana hafifçe başını sallıyor ve kanepeye uzanıyor.

Telefon etmek için yukarı çıktım, muhtemelen önce çavuşumu arayıp açıklamam gerektiğini biliyordum ama siktir et o pisliği. Bir süredir tanıdığım ve ortağıyla her zaman iyi anlaştığım bir adamı arıyorum ve ne olduğunu ve nerede olmaları gerektiğini mümkün olan en belirsiz ayrıntıyla açıklıyorum.

Saat konusunda biraz homurdandıktan sonra yola koyuldu ve ben de onlarla orada buluşabilmek için Brooks'u almaya gittim.

Ateşinin gerçekten sönmüş olmasından korktuğum için gözlerine bakmaya korkuyorum çünkü bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

Bunu hallet.

Alıştığım o cayır cayır yanan cehennemi geri getireceğim ve her şey bu piçi bulup ona bunu ödetmekle başlayacak.

CHAPTER Sixteen

BROOKS

I *Roman değildi.* Aklımın bir köşesinde olmadığını biliyordum, her ne kadar kendimi buna inandırmaya çalışsam da. Ama şimdi onunla konuştum - ve incinmişliğini ve soğukkanlılığını gördüm. Onu suçladıktan sonra gözlerindeki ifadeden o olmadığını anladım.

Jasper'dı.

Jasper - hiç tanımadığım ve konuşmadığım bir yabancı - ben duşta çıplakken banyoya girdi ve aynaya *fahişe* yazdı.

Hepsi Roman ve benim bir resmimizi internete koyduğum için. Çünkü onun sapkın zihninde, onu aldatıyorum.

Salona döndüğümüzde dışarıda iki polis arabası ve siyah bir SUV vardı. Kendimi uyuşmuş hissediyorum, hiçbir şeyi algılayamıyorum ama Roman hiç etkilenmiş görünmüyor. Atlayıp beni iki üniformalı polisle tanıştırıyor, sonra onları içeri götürüyoruz ve bana milyonlarca soru soruluyor.

Hepsine doğru cevap verdiğimi düşünüyorum, ancak insanlar dairenin etrafında vızıldayıp numune ve diğer kanıtları toplarken kendimi otomatik pilottaymışım gibi hissediyorum.

Onlara işim de dahil olmak üzere her şeyi anlattım. Ve haklarını yemeyelim, ya yargılamadılar ya da iyi sakladılar. Bu noktada gerçekten umurumda değil.

O buradaydı.

Duşta çıplak ve yalnızdım ve o buradaydı.

Hayatımda hiç bu kadar ihlal edilmiş hissetmemiştim.

Adli tıp ekibi tüm eşyalarımı ve tüm daireyi inceliyor ama bu beni pek ilgilendirmiyor. Çünkü zaten hiçbirisi benim değilmiş gibi geliyor. Tanrı bilir Jasper nelere baktı. İç çamaşırlarımı. Videolarımda kullandığım seks oyuncaklarım-evet, onları getirdim. Tekrar çalışmayı planlamıştım. Her şey kirli ve yanlış hissettiriyor ve seks içerdikleri için değil, o davet edilmediği için.

bunlardan herhangi birine bak.

Bu benim dildo kullanarak bir video yayınlamamdan farklı çünkü o videoları kendi özgür irademle yayınladım. Ama o bunu benden aldı. Benden pek çok şey aldı ve açıkçası onu tanımıyor olmama rağmen ondan nefret ediyorum.

Daha sonra Roman çantamı toplamamı söyledi ve ben de otomatik pilotta her şeyi buraya getirdiğim siyah çantaya tıktırıp onu ve iki memuru spor salonunun önüne kadar takip ettim.

"Onu nereye götürüyorsun Price?" diye sorar yaşlı polis ve Roman bir an bile tereddüt etmez.

"Benim evime."

Polisler birbirlerine bakarlar ama Roman bunu fark etmemiş ya da umursamamış gibi görünür. "Senin yerin mi? Bu biraz etik dışı değil mi?"

Yine de Roman her zamanki gibi kendinden emin ve umursamaz, ben de onun yanında sallanıp duruyorum, kendimi berbat bir rüyanın içinde kaybolmuş gibi hissediyorum. "O bir aile dostu ve kalacak bir yere ihtiyacı var." Omzumdaki ağır çantayı alıyor ve bagajını açarak yerine yerleştiriyor. "Ve bu seferki memur ben değilim. Ne fark eder ki?"

Yine bakışıyorlar ama Roman bagajı kapatıp benim için yolcu kapısını açarken yaşlı olan omuz silkiyor.

"Ne bulduklarını bana bildirin."

Polisin gözleri kısılır. "Bunu yapamayacağımızı biliyorsun."

Roman, yakışıklı yüzünde komplocu bir sırıtişla eğiliyor. "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Bana haber ver." Şakacı olması gerekiyordu sanırım, ama içindeki ciddiyetin diğer memuru hızlıca başını sallamaya çağırdığını duyuyorum.

Hiçbir şeyi sorgulayamayacak kadar yorgun bir halde arabaya biniyorum ve Roman kapıyı dikkatlice kapatıyor. Roman direksiyona geçip bizi evine götürmeden önce, ben ön camdan odaklanmamış ve temkinli bir şekilde bakarken polislerle bir süre daha konuşuyor.

O oradaydı. Jasper orada olduğunu bilmediğim bir anda oradaydı.

Roman'ın evine giriyoruz, çantamı kapının yanına bırakıyor ve ben onun sesinin derin tınısını duyup kendimi ona bakmaya zorluyorum. "Sana bir şey getireyim mi?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Oradaydı," diyorum yüksek sesle.

Roman büyük göğsü havayla dolarken endişeli görünüyor ve sonra endişeli bir nefesle onu dışarı bırakıyor. "Biliyorum."

"Bir şey bulamayacaklarını biliyorsun, değil mi?"

Tereddüt ediyor, sesi kısık. "Bunu bilmiyorum. Bu adam bana bir suç dehası gibi gelmiyor."

"Kilidi kırmadan ya da alarmı çalıştırmadan içeri sızdı."

Yüzü bir kez daha endişeyle geriliyor ve benimle tartışmadan başını sallıyor. "Hadi yatağa gidelim. Geç oldu."

"Yatağın mı?" Sorarken sesimin titrek çıkmasından nefret ediyorum.

Neredeyse mahcup ve hatta utangaç görünüyor. "Misafir odasını henüz hazırlamadım. Ama şimdi kesinlikle yapabilirim. Burada beklemek ister misin?"

Yalnız kalmak istemiyorum.

Bunu yüksek sesle itiraf etmek de istemiyorum ama hiçbir yanımda yalnız kalmak istemiyor. "Hayır. Yatağın bu gece için uygun." Şaşırmış görünüyor ama aynı zamanda o kadar yorgun ki ona yatağı hazırlatmamın imkanı yok. "Sorun yok. Bu gece için," diye vurguluyorum. "Ve sadece uyumak için."

"Tabii ki. Sana dokunmayacağım Brooks." Bunu o kadar güven verici bir dürüstlük ve kararlılıkla söylüyor ki neredeyse gülümseyeceğim. Eğer bu kadar yorgun olmasaydım, sanırım yapardım. Elimi tutmasına izin veriyorum ve

Beni yatak odasına doğru götürdü.

Kapüşonunun fermuarını açıyorum ve ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkarıyorum, belli bir yere bakmadan. İyi büyüklükte görünen bir yatak olduğunun farkındayım, ancak gömleğimi ve ardından jogger'ımı çıkarıp kırmızı boxer külotumla kalırken fark ettiğim tek şey bu.

"Kıyafetlerimle uyumamı mı istiyorsun? Sorun değil." Alışılmadık derecede tatlı davranıyor ve bundan hoşlandığımı sanmıyorum. Başımı sallıyorum. "Hayır. Her zaman nasıl uyuyorsan öyle uyu."

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "En azından iç çamaşırımı çıkarmayacağım." Boxer külotuna kadar soyunurken ona başımı sallıyorum, ama onu süzmüyorum ve şaşırtıcı bir şekilde, bakışlarını vücudumda da hissetmiyorum. Her şey çok klinik ama tuhaf bir şekilde rahat hissettiriyor.

Yalnız kalmak istemediğimi bilmem dışında bu konuda ne hissettiğimden pek emin değilim. Onun odasında ve yakında yatağında olacağım için mutluyum, ne kadar kafa karıştırıcı olsa da.

Yorganı ve üst çarşafı geri çekip altlarına giriyor, ben de onu takip ediyorum, ikimiz de kendi taraflarımızda kalıyoruz, birbirimize bakıyoruz ama vücutlarımız arasında büyük bir boşluk bırakıyoruz. Her ne sebeple olursa olsun, onun büyük kollarının bana sarılmasını istiyorum. Vücut ısınısını hissetmek ve parmaklarımı saçlarında gezdirmek istiyorum ki bunun gerçek olduğunu bileyim.

Onun yatağında olduğumu ve beni korumak için burada olduğunu.

Ama bunu kabul etmemin imkanı yok. Bu beni zayıf yapar. Ve ben zayıf falan değilim.

Ve bir daha asla o adam olmamın imkanı yok.

CHAPTER Seventeen

ROMAN

[Dün gece tekrar uyumak çok uzun sürdü ama uyuduğumda kendimden geçmiştim. Ve bir tek ben değilim.

Gözlerimi zorla açıp Brooks'a bakıyorum, hala derin uykuda, vücudu çok daha yakına taşınmış uykuya daldığımız zamandan daha fazla.

Yatağımın kenarındayım ama vücudu neredeyse benimkine geliyor ve büyük boy yatağımın yarısından fazlası kullanılmıyor. Ve bunu umursayan bir yanımda yok.

Ona bakıyorum, gözlerindeki endişe çizgilerini ve güzel yüzünü inceliyorum. Derin uykudayken bile huzurlu değil. Bu herifi bulmanın bir yolunu bulmalıyım. Hem de hemen.

Dün gece dehşet vericiydi. Soğukkanlılığımı korumaya çalıştım ama daireye vardığımızda ve dün gece Brooks'a ne kadar yakın olduğunu anladığımda neredeyse kendimi kaybediyordum. Kolayca öldürülebilir ya da saldırıya uğrayabilirdi.

Günün nasıl geçtiğinin farkında bile değildi. Jasper banyoya gizlice girip nefret dolu bir not bırakabileceğine karar verdi. Brooks'un sahip olduğu tüm güvenlik hissini elinden aldı.

Böyle zamanlarda polis olmaktan nefret ediyorum. Bu adamı bulduğumda alacağı hiçbir hapis cezası tatmin edici gelmeyecek. Kalbini göğsünden söküp Brooks'a vermek istiyorum, ne isterse yapsın diye. Ama ben bir polisim. Ve içimden bir ses Brooks'un benim arkaik düşüncelerimden pek hoşlanmayacağını söylüyor.

Sanki bu düşünceleri duyabiliyormuş gibi gözleri yavaşça açılıyor ve bana bakmak için başını çeviriyor. "Bana mı bakıyorsun?"

Omuz silkiyorum, hiç utanmıyorum. "Sen güzelsin. Dava et beni."

Gözlerini deviriyor, ama gözlerinde bir gülümseme titreşimi var. Dudaklarına ulaşmıyor ama orada. "Ürkütücü." Yan tarafına dönüyor, ben de aynısını yapıyorum. Hâlâ birbirimize dokunmuyoruz.

"Burada kalmama izin verdiğin için teŖekkür ederim."

Bunu beklemiyordum. Hem de hiç. "Burada olmana sevindim. Onu zorlamaya çalıştığımızı biliyorum ama bu kadar çabuk tırmanacağını düşünmemiştim."

Ellerini başının altına sıkıştırırken yeşil gözleri kararıyor. "Onun yakalanmasına ihtiyacım var. Bunun bedelini ödemesini istiyorum."

Benim de buna ihtiyacım var. "Yapacak."

Arkamda bir yerden telefonumun bir bildirimle biplediğini duyuyorum ve gözüm kapalı ona uzanıyorum. Arayan adli tıp ekibinin başındaki kişi - yıllar içinde oldukça sevdiğim biri. Craig'den gelen mesaj iyi haber değil.

Roma- dairede hiçbir şey yoktu. Kanepenin arkasındaki çok ilginç bir leke dışında, tanıdığım bu pislikle eşleşene kadar beni heyecanlandırdı. İçkiler yakında. Bunu duymam gerek.

Kahretsin. Ben, Colby ve Brooks gibi ben de kendimi elemek için DNA örneğimi ve parmak izlerimi kendi isteğimle verdim. Ben ve Colby, ben onlara neler olduğunu anlatana kadar gece geç saatlerde arandıkları için heyecanlanmadılar ve Brooks'u buraya getirdikten sonra oraya gitmekten çok mutlu oldular.

Endişelendiklerini biliyorum ve onlardan gelen birkaç mesajı da kaçırdığımı görüyorum. Craig'e hızlı bir mesaj gönderiyorum.

Aramaya devam et. Bir şeyler olmalı. Ve detay yok, pislik. Ama içkiler evet.

Beni çok kızdıracağını bildiği için bana bir başparmak yukarı emoji gönderiyor ve ben de diğer mesajlarımı kontrol etmeden önce bir orta parmak emojiyle karşılık veriyorum.

İlki Colby'den.

Brooks iyi mi?

İyi olamaz. Tabii ki değil. Yarın bir araya gelmeliyiz. Kahvaltı?

Ona cevap vermeden önce Ben'den gelen diğer mesajı kontrol ediyorum.

Colby gerçekten Brooks'u kendi gözleriyle görmek istiyor. Kahvaltı için bizimle lokantada buluş. Gerçek bir soru olmaması şaşırtıcı değil ama onun da en az Colby kadar endişeli olduğunu biliyorum. "İlginç bir şey var mı?" Brooks dikkatimi çekiyor ve ben de ona bakıyorum.

"Başka biriyle eşleşen parmak izi bulamadılar." Yüzü düştü ve bu beni neredeyse öldürüyordu. Ortamı olabildiğince çabuk yumuşatmak için elimden geleni yapıyorum. "Kanepenin arkasında spermelerini buldular."

Gerçekten işe yaradı. Bunun üzerine hızlı bir kahkaha attı, yanakları biraz pembeleşti. "Eminim bu onlar için eğlenceliydi. Hiç de garip değil."

Omzumu silkiyorum, hâlâ yan yatıyor ve Brooks'un sınır tanımayan görüntüsünün tadını çıkarıyorum. Yemin ederim, o kadar muhteşem ki ona uzun süre bakmak gerçekten acı veriyor. Pembe dudakları dolgun, gözleri yoğun ve ışıltılı, elmacık kemikleri yüksek ve belirgin. Hayatımda gördüğüm en güzel şey. "Benim bir azgın olduğumu zaten biliyorlar."

Tekrar gülüyor ama dudaklarındaki gülümseme uzun sürmüyor. "Başın belaya girecek mi?"

"Hayır," diye teminat verdim. "Onlara senin bir aile dostu olduğunu söyledim ve aktif olarak soruşturma yürütmüyorum, en azından resmi olarak. Beni bu yüzden kovamazlar."

Yutkunurken boğazının titremesini izliyorum ve sonra bana hızlı, savunmasız bir baş selamı veriyor. "Yani Jasper'dan bir şey gelmedi mi?"

"Hata yapacak," diyorum gözlerimde ateşle, çünkü onu yakalayacağımızı bilmesini istiyorum.

"Ama bu ne kadar sürer Roman? Bu gerçekleşmeden önce ne kadar ölmüş olmam gerekecek?"

Ona uzanmak, onu kollarıma çekmek ve asla bırakmamak istiyorum ama yapmamam gerektiğini biliyorum. Aramızda olan şey, hayal kırıklığı ve şehvetle beslenen ateşli bir ilişkiydi. Bundan daha fazlası değildi.

Bundan daha fazlası *olamaz*.

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim Brooks. Söz veriyorum."

Gözleri benimkileri arıyor ve kısa bir an için uzanıp bana da dokunacağını sanıyorum ama dokunmuyor. "Sanırım sadece gürültücü, zorba bir pislik olduğun zamanları daha çok seviyordum. Buna geri dönebilir miyiz?"

Kolayca gülüyorum, hiç alınmıyorum. "Endişelenme Brooks. Ben ve Colby kahvaltıda buluşmak istiyorlar. Kahvemi içtikten sonra tanıdığın ve sevdiğin, kendine güvenen sert adama geri döneceğim."

Gözlerini sertçe deviriyor ve ben yine gülüyorum, kendini kaybetmediğini gördüğüm için mutluyum. Henüz değil. "Seni hiç de böyle tarif etmemiştim."

Yatakta doğruldum. "Ben de öyle duydum." "Önce duş alabilir miyim?"

Başımı sallıyorum ve yatak odamla bağlantılı banyoyu gösteriyorum. "Benimkini kullanabilirsin. Bugün daha sonra kullanman için koridordaki banyoya bir şeyler koyacağım."

Başını sallıyor, gözleri banyoya ve sonra tekrar bana bakıyor. Bir şey söylememek için kendini zor tutuyor. Bunu hissedebiliyorum. "Tamam." *Evet, söylemek istediği bu değildi.*

"Hey Brooks?" Yataktan kalkıyor ve tereddüt ettiğini hissediyorum. "Öyle mi?"

"Sakıncası yoksa ben burada kalacağım. Bazı e-postaları yanıtlamam ve Ben ile Colby'ye yakında onlarla buluşacağımızı bildirmem gerekiyor."

Başını sallarken yüzünde beliren rahatlamayı kaçırmıyorum. "Tamam. Bu iyi." Başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ama onun yerine başı dik, omuzları dik ve kararlı bir şekilde banyoya yöneliyor.

O orospu çocuğu onun sadece duş alma güvenini elinden aldı. Bunu görmezden gelirim lanetlenirim.

Onu yakalayacağız.

Bedelini ödeyecek.

Güzel ve yasal olmak zorunda olsa bile.

CHAPTER Eighteen

BROOKS

I *Bu adam değilim.* Duş almaktan korkmuyorum. O kadar korkuyorum ki neredeyse Roman'dan ben duş alırken odasında kalmasını isteyecektim. Neyse ki ona sormak zorunda kalmadım. O sadece biliyordu ve bana bunu söylemedi.

Ama bu ben değilim. Ve her parçam beni bu hale getirdiği için Jasper'dan nefret ediyor, Roman'la evinin yakınındaki bir lokantaya yürürken omzumun üzerinden bakmaktan kendini alamayan adam. Günün her saniyesinde biri beni izliyormuş gibi hisseden ve işlevini yerine getiremeyen biri. Korkudan uyuduğu için telefonuna bakamayan biri.

Bu ben değilim.

"Brooks?" *Kahretsin.* Bu adımı ikinci söyleyişi mi?

Dönüp bana endişeyle bakan Roman'a bakıyorum. "Öyle mi?"

"Bunu yapabileceğine emin misin? İstersen onlara siktirip gitmelerini söyleyebilirim. Bana kızarlar, sana değil."

Bunu benim için yapacağını biliyorum.

Artık neye inanacağımı bilmiyorum. Dayanamadığım, sinir bozucu, ukala bir pislik mi yoksa gerçekten güvenebileceğim biri mi? Bilmiyorum. Şu anda bu konuda çok fazla düşüneyecek kadar yorgunum.

"Hayır. Sorun değil."

Pek ikna olmuş görünmüyor ama yine de beni lokantanın içine götürüyor. İçeri girip etrafa baktığımda rahat bir havası var. Temiz ama yıpranmış ve sıra sıra dizilmiş kabinlerin etrafında koşuşturan insanlarla dolu. Gözlerim Colby'ye takıldığında bana tatlı bir gülümseme sunuyor, ardından Ben ve spor salonunda sıkça gördüğüm bir adam da gülümsüyor.

Roman'la birlikte yürüyorum, Ben ve Colby'yi selamladıktan sonra beni siyah çerçeveli gözlükleri, hakileri ve düğmeli gömleğiyle profesyonel bir görünüm sergileyen yakışıklı adamla tanıştıyor.

"Senin de burada olacağını bilmiyordum, ama bilmeliydim," diyor Roman, ama sesinde bir sevgiyle

bana döndü. "Brooks, bu Andrew, grup terapistimiz."

Andrew Roman'a başını sallıyor ve bana elini uzatıyor. "Ben bir terapistim ama terapistleri."

Colby yardımsever bir şekilde, "Umut Kıvılcımı destek grubunu yönetiyor," diye ekliyor. Elini tutuyorum ve çabucak sıkıyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Bana gülümsüyor ve beni analiz ettiğini hissediyorum - ürpertici bir şekilde değil - bunun yerine, bir şekilde beni rahatlatan bir şekilde. Sanki umursuyormuş gibi. "Ben de memnun oldum." Roman'ın büyük omzunu itiyor ve sırtıyor. "Ve bu pisliğin benim hakkımda söylediği hiçbir şeyi dinleme. Ben bir tarikat lideri değilim ve mürit kazanmaya çalışmıyorum."

Roman'ın sırtışı daha da genişler. "Kool-Aid'i içme, Brooks. O gerçekten iyi. Sakın kanma o."

"Isır beni," diyor Andrew şakacı bir şekilde.

"Hayır, çok hoşuna gider" diyor Roman ve nedense içim içime sığmıyor.

Birbirleriyle çok rahat oldukları belli olan bu iki adamı izliyorum. İlişkilerinin gerçek dinamiğinin ne olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum.

Köşedeki büyük kabine tırmanıyoruz ve Andrew bana sempatik bir bakış atıyor. "Destek grubuna istediğin zaman katılabilirsin ama baskı yok." Roman ve Ben'e sert bir bakışla bakıyor. "Ve bu bir tarikat değil."

Ben bir kolunu Colby'ye doluyor ve koltuğuna geri yaslanıyor. "Hayır. Öyle değil. Aslında gerçekten harika."

Roman gülümseyerek, "Evet, öyle," diye kabul ediyor ve bu beni çok şaşırtıyor. Artık hiç de şaka yapıyor gibi görünmüyor. "Sen de o kadar kötü değilsin," diyor Andrew'a, şakacı bir şekilde omzunu iterek. Ve yine, tam olarak tanımlayamadığım o hastalıklı duyguya kapılıyorum.

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Ağzımdan kaçırıyorum ve neden bu kadar önemseydiğimden emin olamadan kendimi aptal gibi hissediyorum.

Roman sorumdan hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyor. "Çocukluğumuza kadar uzanan bir geçmişimiz var." Andrew gülerken, "Evet, bunca yıl sonra bile ondan kurtulamadım," diyor.

"Kulağa hiç hoş gelmiyor," diyorum.

Andrew sadece gülümsüyor ve omuz silkiyor. "Sana alışıyor." Bana bilerek göz kırpmıyor, bu da koltuğumda rahatsız bir şekilde kaymama neden oluyor ve Colby bana hitap etmeden önce Roman Andrew'a parmağını gösteriyor.

"Sen iyi misin? Dün gece ne kadar korkmuş olabileceğini hayal bile edemiyorum."

Tüm korkularımla ilgili o kadar çok şey söylemek istiyorum ki. Ama bunun yerine omuzlarımı silkiyor ve her şeyi bir kenara itmeye çalışıyorum. "Ben iyiyim."

Masadaki kimse buna inanmıyor ama Ben, "Gelip bizimle kalabilirsin," diye cevap veriyor.

Roman, "O benimle kalıyor," diyor ve yemin ederim ses tonunda biraz savunmacı bir ifade duyuyorum.

Ben ve Colby kısa bir süre bakıştıktan sonra Ben kardeşine döner. "Seninle mi kalıyor?" "Evet.

Ben lanet olası bir polisim, Ben. Eğer bir yerde güvende olacaksa, orası benim yanımdır."

Bu eğlenceli bir sidik yarışı. "Polis olduğunu biliyorum Roman. İnan bana." *Uh-oh.*

Ben'in sözlerinde kesin bir ısırık var. "Oh, yine buna mı döndün, ha?"

"Neye geri dönmek? Kardeşime, lanet olası polise. Gerçekten onu güvende tutabileceğini mi sanıyorsun?" Orada daha fazlası var. Söylenmemiş, kardeşler arasında havada asılı kalmış şeyler.

Ne oluyor lan burada? Colby buna alışmış görünüyor ve Andrew dikkatini bana çevirirken sinirli görünüyor. "Bunu onlar yapıyor. İkisi adına da özür dilerim." Birbirlerine hırlayan kardeşlere doğru

manevra yapmadan önce bir şey söylemeye fırsatım olmuyor. "Belki de odaklanmamız gereken

Brooks şu anda ve haftalık Price Brothers kimin siki daha büyük yarışması değil."

İkisi de aynı anda "O benim," der ve Andrew da Colby gibi başını sallar.

"İkiniz de aptalsınız. Bu kesin," diyor Andrew. "Taraf tutmak gibi olmasın ama Roman bir polis. Bu onun işi. Kötü bir şey olmamasını sağlayabilir."

"Dün geceki gibi mi?" Ben ısıırır.

"Ben orada değildim, göt herif. Olay *senin* spor salonunda oldu." "Spor salonumun üstündeki dairede," diye karşı çıkıyor Ben.

Colby elini Ben'in koluna hafifçe koyarak onu tek kelime etmeden yatıştırıyor ve sonra gözlerini bana çeviriyor. "İstedğin zaman bizimle kalabilirsin. Roman işte ya da her neyse. Evimize ya da spor salonuna gelebilirsin."

Ben'in çenesi sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi kilitlenmiş, ama sadece başıyla onaylıyor. Andrew Ben'e bilerek sırıtıyor ve sonra bana bakıyor. "Sen de her zaman benimle gelebilirsin. Biz seni koruruz."

Nedenini sormak istiyorum -benimle yeni tanıştılar ve ben onlar için hiç kimseyim- ama sormuyorum. Önceki gecenin etkisiyle hâlâ uyuşmuş durumdayım ve konuşmaları dün gecedен başka her şeye ve benimle ne yapacaklarına geçmeden önce sadece hızlıca başımı sallayabiliyorum - ki buna minnettarım.

Herkes yemeğini bitirip ayrılırken Andrew beni hızla kenara çekti. "Herhangi bir şey hakkında konuşmak istersen, ben buradayım."

"Sen Roman'ın *arkadaşı* değil misin? Bu kurallara aykırı, değil mi?" "Arkadaş" kelimesi, keşke geri alabilsem dediğim bir ısırıkla çıktı ağızımdan. Andrew bana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmadı, ama Roman'la flört etmesiyle ilgili bir şey beni geriyor.

Sözlerime kolayca gülüyor. "Başka arkadaşlarım olmasına izin var Brooks. Ve konuşmakla ilgili bir kural yok. Eğer profesyonel olarak biriyle görüşmen gerekiyorsa, sana memnuniyetle tavsiye edebileceğim bir meslektaşım var."

"Ben iyiyim," diye zorladım. *Bunu kendi başıma atlatacağım. Önemli bir şey değil. Bu adamı yakaladıkları anda yüzde yüz iyi olacağım.*

Bana tatlı tatlı gülümseyip omzumu okşuyor ve herkes güne devam etmek üzere dağılmadan önce gruba yeniden katılıyor. Sonunda Roman'ın yanına gidiyorum, o da bizi kasvetli görünümlü bir hükümet binasına götürüyor. "Çok hızlı bir şekilde bir şeyi kontrol etmem gerekiyor, sonra sizi evime götüreceğim."

İtiraz etmiyorum, onu içeriye, parlak pembe saçlı ve parlak mavi gözlü güzel bir kadının bilgisayarın arkasında oturup hararetle bir şeyler yazdığı arka ofise kadar takip ederken tüm mücadelem tükeniyor. "Elimde hiçbir şey yok Rome. Üzerinde çalışıyorum."

Başını ekrandan kaldırmadan bunu söylüyor ama Roman'ı kovmuyor. Ben hemen arkasındayken içeri girdi. "Bir şey yok mu? Hadi ama Rosie. Sen en iyisisin."

"Egomu şişirmene ihtiyacım yok. İyi olduğumu biliyorum." Önce yukarıya, sonra Roman'ın arkasından bana bakıyor, gülümsemesi kocaman olup Roman'ı hedef almadan önce beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Aman Tanrım, bu o mu? Bu davaya bu kadar takıntılı olmana şaşmamalı."

"Bu davaya kafayı takmış durumdayım çünkü bu sersem herif işi tırmandırıyor, hem de çok hızlı." Onun tuzlu ses tonundan en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyor. Roman devam ediyor, "Ve evet, bu Brooks." Bana dönüyor. "Brooks, bu Rosana ya da Rosie, tam bir baş belasıdır ama yaptığı işte harikadır. Ve benim müstakbel karım."

Adam ona göz kırptıyor ve kadın yalandan gülüyor. "Çok beklersin, Rome." Sonra o güzel, bir şekilde rahatlatıcı gülümsemesiyle bana başını sallıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum Brooks. Bu herifin sana eziyet etmekten başka yapacak bir şeyi olmadığı için üzgünüm."

Jasper'dan bahsedince kanım donuyor ama zayıf bir gülümsemeyele geçiştirim. "Ben de."

Roman kışını masasının köşesine dayamış, ekranına bakıyor. "Hiçbir şey bulamadın mı? Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" Odağını tekrar ekrana çeviriyor ve incelediği güvenlik görüntülerinden Ben'in spor salonunu tanıyorum. "Hâlâ inceliyorum ama şu ana kadar Jasper'dan bir iz yok. Daireye girmeyi nasıl başardığı hakkında henüz bir fikrim yok."

"Oradaydı."

"Bunu kanıtlayacak bir delil yok." Benim bilmediğim sessiz bir konuşma yaparken gözleri onunkilere kilitleniyor.

"O. Oradaydı. Oradaydı," diyor Roman ve sesi bu kadar derin ve güçlü olmasaydı, huysuz bir çocuğun beyanı gibi gelebilirdi.

Hafifçe yumuşar. "Biliyorum." Bana döndü. "Onu yakalayacağız."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Ne parmak izi ne de spor salonunda ona ait bir iz var. Hiçbir şey yok.

Hayalet gibi ve kendimi tamamen delirmiş hissetmeye başlıyorum. Tek yapabildiğim

"Tamam" demek. "Bakmaya devam et." Roman masadan atladı.

"Oh, bunu hiç düşünmemiştim. Tanrıya şükür, uğradın Roma." diye mırıldanıyor, artık ikimize de bakmıyor.

Roman kadına sadece sevgiyle gülümser. "Hadi gidelim. Eminim tüm bunlardan dolayı oldukça yıpranmışsınızdır ve taciz etmem gereken birkaç kişi daha var ama bunu telefonla yapabilirim."

"Memnun oldum Brooks." Rosie çoktan bilgisayarına dalmıştı bile. "Ben de,"

diyorum Roman'ı dışarı kadar takip ederken, tüm bedenim tükenmiş bir halde.

"Onu bulacağız," diyor Roman arabasına bindiğimizde tamamen sessiz bir şekilde. O kadar sessiz ki, bu sözün bana mı yoksa ona mı söylendiğinden emin olamıyorum.

Yine de yapamayacağımızı düşünmeye başladım.

CHAPTER Nineteen

ROMAN

I Brooks'u kontrol etmek için odama gitmeden önce birkaç telefon görüşmesi yaptım ve umduğum sonuçların hiçbirini alamadım. Tüm bunlardan o kadar bitkin düşmüştü ki, odama uzanmasını söylediğimde bana karşı bile çıkmadı.

Evime döndüğümüzde yatağa.

Uyumuştur diye umuyordum ve sonra kanepemde biraz kestirmeye çalışacaktım. Ama odama bakar bakmaz kafasını yastıktan kaldırdı. "Bir şey var mı?"

"Uyuyor olman gerekiyordu," diye iç geçiriyorum.

"Evet, doğru." Yatakta doğruluyor, kollarını başının üzerine uzatıp geriniyor, kırpılmış tişörtü daha da yukarı kalkıyor. Ama şu anda, o bu kadar savunmasızken gözlerimin onda kalmasına izin vermek yanlış geliyor.

"Henüz bir şey yok. Hâlâ üzerinde çalışıyorlar. Kayıtlarını inceliyorlar." Temiz. Hız cezası bile yok. "Ve Rosie hala görüntüleri analiz ediyor." Hâlâ bir şey yok.

Yenilmiş bir halde tekrar yastığa uzanıyor ve benim omuzlarım çöküyor. Daha önce hiç bu kadar işe yaramaz hissetmemiştim.

"Onu yakalayacağız Brooks. Ne yazık ki bazen çok fazla zaman alıyor ama onu yakalayacağız. Bu arada ben de seni güvende tutacağım."

"Beni güvende tutması için hiç kimseye ihtiyacım olmadı." İfadesinde alıngan bir tavır yok. Hem de hiç. Ve bu cehennem gibi hayal kırıklığı yaratıyor.

"Aslında şu anda birine ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum, ama teklif ediyorum, bu yüzden beni kabul edebilirsiniz.

o."

Homurdanıyor ama güler. "Sanki başka seçeneğim varmış gibi." İtiraz etmiyorum çünkü bu noktada

Onu burada ve tehlikeden uzak tutmak için kıcını yatağa kelepçelemek. Ve bu kesinlikle hiç de güvenli bir düşünce değil çünkü Brook'un yatağıma bağlı olduğu düşüncesiyle sikim ilgiyle seğiriyor.

"Benimle uzanır mısın?"

Düşüncelerimde kaybolmakla çok meşgulüm ve o kadar sessiz söylendi ki neredeyse isteğini kaçıracaktım. Ve sormak zorundayım çünkü hayal ettiğimden eminim. "Ne?"

"Benimle uzanır mısın?"

Muhtemelen hayır demeliyim. Zaten çok fazla çizgiyi aştık, ama onu inkar edemiyorum. Başımı yavaşça sallıyorum, sertçe yanına yatıyorum ve bedenlerimiz arasında yeterince yer olduğundan emin oluyorum.

Yan yatmak için manevra yapıyor, o da bana bakıyor, yeşil gözleri yüzümü arıyor. Bir şey söyleme ihtiyacını hissediyorum ama ilk kez zorlamıyorum. Sadece bekliyorum. "Seni suçladığım için özür dilerim."

Beklediğim bu değildi. "Anladım."

"İçten içe sen olmadığını biliyordum. Biliyordum. Sadece ..."

"Ben olsaydım çok daha kolay olurdu," diyorum. Ve anladım. Beni suçlarken bile anlıyordum.

Dudaklarında bir gülümseme hayaleti beliriyor ama sonra kayboluyor. "Evet. Seninle başa çıkabilirim. Ben düş alırken banyodaki bu sürüngele mi? O kadar da değil."

Jasper'ın Brooks'a ne kadar yakın olduğunu düşündüğümde daha önce hiç hissetmediğim bir korku kaplıyor içimi. "Olanlar için üzgünüm."

"Neden ben?"

Sorduğu soru karşısında bir an aptallaştım. Olay raporlarını alırken pek çok kez duyduğum bir soruydu bu. Ama bunu ondan duymak beni neredeyse yıkıyordu. "Ne demek istiyorsun?" Ne demek istediğini zaten bildiğim halde soruyorum.

"Daha popüler kamera oğlanları var. Ben daha yeni başlıyorum. Neden bana bu kadar odaklanmış?" "Senin yaptığın bir şey olmadığını biliyorsun, değil mi? Yani, derinlerde bir yerde, bunu biliyorsun."

Gözlerini benimkilere diyor, kırılganlık ve sorularla parlıyor. "Ya öyleyse? Ya bu ucubenin bana saplanmasına neden olacak bir şey yaptıysam?"

"Hayır." Bedenimi ona biraz daha yaklaştırıyorum ama yine de mesafemi koruyorum. Yine de bakışlarımla onu tutuyorum ve bırakmıyorum. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Bahşış ve aylık abonelik ücreti karşılığında kamera karşısında otuz bir çekiyorum," diyor, sesinde dayanamadığım o mağlup ton.

"Yani? Ben her zaman bedavaya otuzbir çekerim. Bana öyle geliyor ki, ikimizden daha zeki olan sensin."

Bu ondan bir kahkaha koparır ve bu dünyadaki en güzel sestir. "Tanrım. Sen bir aptalsın."

Buna gülüyorum ve omuz silkiyorum. "Ben de bunu söylüyorum."

Tekrar gülüyor ve sonra bana biraz daha yaklaşıyor, o kadar yakın ki başparmağını yanağımdaki kirli sakalın üzerinde gezdirebiliyor. "Bunu benim yaptığımı söyleyecek pek çok insan var."

Buna sinirleniyorum, tüm vücudum öfkeyle titremek istiyor çünkü haksız değil. Görünüşe göre benim ortağım da o pisliklerden biri. "Bir kadını saldırıya uğradığında ne giydiği için suçlayan aynı pislikler. Yanılıyorlar. Bu tür durumlarda suçlanması gereken tek kişiler faillerdir. Kurbanlar değil. Hiçbir zaman değil. Ve sen bu olayda masumsun." Gözlerini benden kaçırmaya başladı ama ben elimle çenesini hafifçe kavradım. "İstedliğini yapmak için her hakka sahipsin. Flört etmek. Soyunmak. İstedğin kişiyle yatabilirsin. Onun seni takip etmeye ya da sana herhangi bir şekilde zarar vermeye hakkı yok."

"Biraz gerginsin, biliyor musun?"

Buna sırtıyıyorum ama tartışmak için bir neden yok. "Kurbanı suçlamaktan nefret ederim."

"Ben kurban değilim," diyor sessizce ve buna inanmadığını biliyorum ama bunu söylemesi gerekiyor. Bunusöylemesine izin vermekle ilgili bir sorunum yok. Kimse kurban olarak görülmek

istemez.

"Biliyorum."

Eğiliyor, bedenlerimiz birbirine çok yaklaşmış durumda. Sohbetimiz yoğun, gün hayal kırıklığı yarattı ve uzun sürdü. İkimizin de bir tür kaçışa ihtiyacı olduğunu biliyorum. Bu duygu odada hissediliyor, durum ağır. Dudakları dudaklarıma yapışmadan önce gözleri bir anlığına benimkileri arıyor ve ikimiz de ilk seferden farklı ama bir şekilde aynı olan yoğun bir öpücüğün içinde sürükleniyoruz. Birbirimize bağlanırken kendimi hafif ve özgür hissediyorum ve ağzıma karşı çıkardığı iniltiden bu hissin karşılıklı olduğunu anlıyorum.

Dudaklarımız birbirine saldırırken çaresiz bir özlem ve kontrol mücadelesi var, eli saçlarımda ve kısa bukleleri çekiyor. Dili ağzıma giriyor ve ben onu sertçe emiyorum, beni sırtıma doğru itip kalçalarıma binmeden önce ondan derin bir inilti çıkarıyorum.

Bunu durdurmam gerektiğini biliyorum. Sağlıklı düşünemiyoruz. Ama onu öpmeyi kelimeler oluşturacak kadar uzun süre bırakamıyorum. Dudakları günahkâr, dolgun yastıklar gibi, ağzıma bastırdıkları her saniyeden zevk alıyorum. Dili benimkine karışıyor, güç ve hâkimiyet için düello yapıyor ve bu da sikimi hiç olmadığı kadar sertleştiriyor.

Brooks'ta beni benden alan bir şey var. Onu ilk gördüğüm andan beri öyle. Güçlü ve kuvvetli, zarif ve muhteşem ötesi. Gömleğini vücudundan sıyrıp arkasına atıyor, sonra tekrar eğilip dudaklarımı yakalıyor ve yine zihnimi bunu durdurmam için bana bağırıyor.

Bunun yerine, giyinik siklerimiz birbirine sürtünürken ellerim kıcını buluyor ve beni çok hızlı bir şekilde mutluluğa yaklaştııyor. Elleri gömleğimin altında hareket ediyor, tırnakları tenimde geziniyor ve zevkle tıslamama neden oluyor. Gömleği yukarı çekmeye başlıyor ve işte o zaman nihayet kontrolü ele alıp bileklerini nazikçe kavıyorum. "Brooks, bekle."

Bana bakıyor, gözleri sessizce bana bir sürü soru sorarken vücudu donup kalıyor. "Neyin var?"

"Bunu yapamayız. Yani ..." Başını yana eğiyor ama benden uzaklaşmak için hiçbir çaba göstermiyor. "Geçen sefer bunun bir kerelik bir şey olduğunu söylemiştin."

Bir omzunu umursamazca silerken rahatsız olmuş görünmüyor, bilekleri hala ellerimde. "Ne olmuş yani?"

Fikrimi değiştirdim."

"Ama neden?" Tanrım, yapmasını istiyorum. Ben de fikrimi değiştirmek istiyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki, ama bunun berbat bir fikir olduğunu biliyorum.

Bunu bir an için düşünüyor gibi görünüyor ve sonra ellerinden birini çekip serbest bırakıyor, avucunu alt karın kaslarımda üzerinde yumuşatıyor, özenle yontulmuş her kasın üzerinde yavaşça gezdiriyor. "Çok seksisin. Ben yalnızım. Öngörülebilir bir gelecek için burada sıkışıp kaldım."

"Harika bir neden," diye ısııyorum, bana hiç benzemeyen, kendim bile anlayamadığım duygusuz mantığı karşısında incinmişliği gizleyemiyorum. Normalde bunların hepsi yeterli sebepler olurdu.

Surat asmamı fark etmiş gibi görünüyor ve sessizce iç geçiriyor. "Bundan daha fazlası olduğunu biliyorsun."

"Tehlikedesin ve son yirmi dört saat içinde başına çok şey geldi. Bunu yapmamalıyız Brooks."

"Şu anda kendimi kaybettiğimi biliyorum ve beni tanımıyorsun ama Roman ..." Eğildi. "Ben narin bir çiçek değilim. Dikenlerim var, güven bana ve onları nasıl kullanacağımı biliyorum. Ve yapmak istemediğim hiçbir şeyi yapmam."

Bu konuda hiçbir şüphem yok. "Güçlü olduğunu biliyorum Brooks. Hâlâ senden faydalanıyormuşum gibi hissediyorum."

Buna bir kahkaha attı ama zalimce değildi. "Alınma ama Memur Price, *seni* kullananın *ben olduğuma* eminim." Dudaklarımı kendi dudaklarıyla hızlıca okşuyor. "Ve bundan hoşlandım. Hem de çok."

"Sen bir belasın."

Gülüyor. "Eskiden seksi severdim." Kaşlarımı çatıyor olmalıyım çünkü yine hızlı bir kahkaha atıyor. "Jasper'dan öncesinden bahsediyorum. Çok severdim. Kendimi boşalırken filme çekmeyi ve hayranlarımla flört etmeyi severdim. Yeni oyuncaklar sergilemeyi. Hepsini sevdim. Belki de bu beni bir fahişe yapar."

Bu kelimedenden nefret ettiğim için çabucak "Değil," diyorum.

Gülümsüyor. "Ama umurumda değildi. Özgürleştiriciydi. Her şeyiyle. Sorumluluk bende idi. Ve her saniyesini sevdim. Cinselliğimi kucakladım. Seks aşkımı kucakladım ve bu harikaydı." Alt dudağını ısırmasını ve çıplak göğsünün emin bir nefesle kabarmasını izliyorum. "Bunu tekrar istiyorum. Bunu benden almasını istemiyorum."

"Ben de bunu istemiyorum."

"O zaman bana yardım et." Eğilip dudaklarımı tekrar çalmadan önce güçlü ve kendinden emin bir şekilde gülümsüyor.

Bu sefer tamamen teslim oluyorum çünkü o bunu istiyorsa, benim de istediğimi inkar edemem.

Ve ona özgürlüğünü elimden geldiğince vereceğim.

CHAPTER Twenty

BROOKS

T Kötü bir fikir olabilir ama umurumda değil. Söylediklerimde ciddiydim. Seksi seviyorum. Onunla ilgili her şeyi seviyorum ve bu gerçekten hiç utanmadım. Kontrolü tekrar ele almalıyım. I bu dengesiz adamın bunu benden çalmasına izin vermemeliyim.

Ve Roman. Tam bir baş belası olsa da aramızda yoğun bir çekim olduğunu inkar edemem. Ve onunla birlikteyken kendimi güvende hissediyorum. Yani, bununla savaşmayacağım.

Gerçekten bir anlamı yok.

Devasa, güçlü kalçalarının üzerine oturuyorum ve gömleğini kolaylıkla kaldırıp arkama atıyorum ve sonra her bir gergin kasına hayranlıkla bakıyorum. Her görkemli dövme. Tek seferde göze çarpan hiçbir şey yok ama kollarının ve göğsünün kesik kasları üzerinde güzelce birbirine karışıyor. Karnında herhangi bir dövme yok ama göbeğinden pantolonuna kadar uzanan ince, koyu renkli kıl izi, parmağımı üzerinde gezdirirken dikkatimi çekiyor.

Titreyişini, karın kaslarının sıkışmasını hayranlıkla izliyorum. Partnerime zevk vermeyi seviyorum. Beni izlerken gözlerinde gördüğüm istek ve arzuyu seviyorum. Kot pantolonunun düğmesini açıp fermuarını indiriyorum ve bir an durup altındaki siyah boxer külotundaki belirgin çıkıntıya hayranlıkla bakıyorum.

Kalçalarını kaldırıyor, ikimizi de kaldırıyor ve kotunu ve külotunu hızlı bir hareketle iterken bana yardım ediyor, henüz yeterince zaman geçirmediğim güzel horozunu serbest bırakıyor. Kıyafetlerinin geri kalanını tekmeleyip atıyor ve ben de elimi onun etrafına sarıp sikine yavaşça vuruyorum. Zaten sertti, ama elimde tamamen sertleşiyor ve içime başka hiçbir şeye benzemeyen bir heyecan gönderiyor.

Bunu ona ben yaptım. Sırtını eğdi ve ben ona bir vuruş daha yaparken nefes alış veriş yoğunlaştı, ucundaki prekumla oynadım, başparmağımı yapışkan dölün içinden kaydırmak için kullandım. "Brooks."

Ona muzip bir bakışla gülümsüyorum. "Evet, memur bey?"

Gözlerini deviriyor, beni yerinde tutarken elleri kalçalarımın gidiyor. Ama şakacı davranmıyor. Henüz değil. Koyu renk gözleri yoğun bir şekilde beni izliyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin, kimseye bir şey kanıtlamak zorunda değilsin."

Dudaklarımı endişeyle yalıyorum ve gözleri hareketi takip ettiğinde sırtıyorum. Beni istiyor. "Bunu bir şey kanıtlamak için yapmıyorum. Beni delirtiyorsun ve tam bir baş belasısın." Elimi göğüs kafesinin üzerindeki yumuşak, kesilmiş göğüs kıllarının üzerinde gezdiriyorum ve sonra avucumu kalbinin üzerine koyuyorum, altındaki her bir güm güm güm sesini hissediyorum. "Ama bunu istediğim için yapıyorum." Gözlerim vücudunda yavaşça geziniyor. Her çıkıntıyı. Her bir mürekkep damlasını. Pazusundaki gökkuşağı bayrağını gördüğümde gülümsüyorum. "Bunu daha önce nasıl görmedim?" Parmağımı her renk şeridinin üzerinde gezdiriyorum.

"Genelde kollarımda saklı olur."

"Hoşuma gitti." Değerlendirmeme devam ediyorum ve sonra kıcımlı sıkıca kavradığında küçük bir çığlık atıyorum, bizi ters çevirirken beni kolaylıkla altına alıyor, vücudu benimkinin üzerinde geziniyor.

"Sanırım *senden* hoşlanabilirim."

Buna gülüyorum ve başımı sallıyorum çünkü bu delilik. "Hayır, sadece güzel olduğumu düşünüyorsun."

Sırtıyor ve sonunda şakacı Romalı'yı tekrar görüyorum. "Çok güzelsin Brooks." Çenemi kemiriyor ve benden utanç verici bir dizi çaresiz inilti çıkarıyor. "Ama sanırım ben de senden hoşlanabilirim."

"Sadece fazla bağlanma."

Durdu ve gözlerimin içine bakarak geri çekildi. "Neden olmasın?"

Bir omzunu kaldırıp elimi çıplak sırtında gezdirirken çok daha küçük bedenim onunkinin altında uzanıyor. "Çünkü Jasper pes etmeyecek."

"Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim," diye hırlıyor.

Ve gittiğimizi düşündüğüm yer burası değildi. Hâlâ sert olan aletim sinir bozucu bir şekilde onunkine bastırıyor. "Tamam o zaman, ama ben hâlâ burada yaşamıyorum. Eğer bu adamdan kurtulabilirsen ..." Alt dudağımı ısııyorum, gözlerindeki kırılganlığa odaklanmak istemiyorum ama yine de oraya takılıyorum. "Kaliforniya'ya geri dönüyorum."

Alay ediyor ve neyse ki bunu hafife almayı seçmiş gibi görünüyor. "Bu bir evlilik teklifi değildi. Rahatlayabilirsin. Sadece senden hoşlandığımı söyledim."

"Güzel. Şimdi bana ne kadar sevdiğini göster." Sikini tekrar kavriyorum ve elime doğru iterken derin ve uzun iniliyor.

"Bunu yapabilmem için hâlâ çok fazla kıyafet giyiyorsun."

Neyse ki, devasa boyutuyla tam olarak bağdaştıramadığım şortumu ve külotumu zarif bir hareketle hızla çıkararak bunu düzeltiyor. Çok hantal. Bu kadar iyi hareket etmemeli.

İkimiz de çıplak olduğumuzda ve ben onun altındayken, yine birbirimizin içinde kayboluyoruz, öpüşüyoruz ve ellerimiz her yeri yokluyor. Boynunu emiyorum, onu işaretleyecek kadar sert, ama şikayet etmiyor - aslında tam tersi - bu yüzden tekrar yapıyorum. Vücudumun dokunulmamış ya da tapınılmamış hiçbir parçası kalmıyor ve sırtüstü yattığımda dudakları yavaşça karın kaslarımın üzerinde geziniyor ve kalçalarımın doğru inip emerken aklım tekrar yerine geliyor.

"Düzenli olarak test yaptırıyorum," diye ağzımdan geçiriyorum, utanç üzerime çöküyor çünkü insanların her türlü seks işçiliği hakkında ne düşündüğünü biliyorum. Bir şekilde *kirli* olduğumuzu. Bu nefret ettiğim bir şey. Tüm bunların damgalanmasından nefret ediyorum ve kamera karşısında hiçbir zaman bir partnerim olmamasına rağmen videolarımda genellikle bu konuda çok açık oluyorum. Kamera karşısında kendimi azdırırken sık sık onlara cinsel kaçamaklarımdan bahsediyorum. Ve gerçek şu ki, tanıdığım herkes güvende. Kendilerinin ve her partnerlerinin güvenliğini en yüksek öncelikleri olarak görüyorlar. Yine de, benim hakkımda bu düşüncelerden herhangi birine sahip olsaydı bunu

kaldırabileceğimi sanmıyorum. "Ben de PrEP kullanıyorum."

Donup kalıyor ve havayı bozduğum için kendimi tekmelemek istiyorum ama onun endişelenmesini istemiyorum. O

tekrar vücuduma tırmanıyor ve ben bunun olduğunu anlıyorum. Bunu resmen mahvettim. *Aferin Brooks.*

Ama bunun yerine yüzümü o büyük, güçlü elleriyle kavıyor ve kalp atışlarımı hızlandıran şiddetli bir kararlılıkla bakışlarımı tutuyor. "Harika. Ben de öyle. Ve ben her zaman prezervatif kullanırım."

"Ben de," diye zar zor ciyaklıyorum.

Gülümsüyor ve bu o kadar tatlı ki kalbimi kırabileceğini ya da kalbime istemediğim başka bir şey yapabileceğini düşünüyorum. "Brooks." Başka tarafa bakmaya çalışıyorum ama beni olduğum yerde tutuyor. "Bana bak." Bakıyorum ama kızgın görüldüğümünden eminim çünkü kıkırdıyor. "Ben melek değilim. Olduğumu hiç iddia etmedim. Ben de seksi severim. Hem de çok."

Homurdanıyorum ve neredeyse tekrar uzaklaşıyorum, ama beni iyi tutuyor. Gerçi bunun ellerinin yerleşimiyle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum.

"Sen güzel ve güçlüsün. Ve sana güveniyorum. Sen de bana güveniyor musun?"

Lanet olsun. "İstiyorum."

Sırıttırıyor ve beni usulca öpüyor. "Güzel. Bu kadar ciddi konuşma yeter."

Dudakları dudaklarımı bulduğunda ve sert, sızan siklerimiz birbirine sürtündüğünde bir inilti ile kabul ediyorum. Ben kalçalarını tutarken onun iri elleri kıçımı kavıyor, ikimiz de çaresizlik içinde birbirimize sürtünüyoruz.

Vücutlarımız sıcak bir sürtünme içinde kayarken, "Kahretsin, gerçekten seni tatmak istiyordum ama bu çok iyi hissettiriyor" diyor, ter ve prekum yol gösteriyor.

"Evet. Lütfen durma. Oh Tanrım." Parmaklarım kalçalarına gömülürken sikinin başı benimkini yakalıyor, beni öpüp bedenime doğru iterken ikimiz de zevkle inliyoruz.

"Evet, Brooks. Benim için bırak, bebeğim." Bana "bebeğim" denmesinden nefret ederim. Normalde. Ama onun sesi. *Lanet* olası seksi, alçak, derin, çakıllı sesi çok fazla.

Ona bana patronluk taslamamasını söylemek istiyorum, ama tek yapabildiğim ona doğru itmek ve salıverilmemden hemen önce sikim nabız gibi atıp sertçe sarsılana kadar parmaklarımı derisine sokmak. Sonra coşku tüm bedenimi sarıyor. "Evet."

"Tanrım, bu çok ateşli." Ağırlığını kaldırıp üzerimden atıyor. Döllerimin şişmiş ve neredeyse morarmış olan aletin üzerine akmasını izlerken pazıları gergin ve şişkin, sadece bir dakika sonra gelecek olan kendi serbest bırakılması için yalvarıyor.

Hâlâ nefes nefeseyim ve kendi orgazmımın içinde kaybolmuş durumdayım ama onun zevk çığlıklarını ya da başını geriye atıp kendi boşalmasına teslim olurken boynundaki damarların nasıl gerildiğini kaçırmıyorum. *Vay anasını, güzel olan o.*

Keşke yaptıklarımızdan
pişman olsaydım. Azıcık bile
olsa.

Ama hiçbir parçam istemiyor.

CHAPTER Twenty-One

BROOKS

“O Kay, bu aptalcaydı," diyorum yatağında Roman'ın yanına uzanırken. İkimiz de hâlâ çırılçıplaktık ve ikimiz de temizlenmeye zahmet etmediğimiz için döl ve ter içindeydik. Gülüyor ve bana bakmak için başını çeviriyor. "Çok ateşli demek istiyorsun." İtiraz edemeyerek sırtıyorum. "Var." Aklıma bir fikir geliyor ve yatağının başucunda duran telefonuma uzanıyorum. "Buraya gel." Telefonuma bakıyor ve tereddüt ediyor, yüzünde sert bir endişe ifadesi var. "Ne yapıyorsun?" "Onu yakalamam gerek Roman. Hayatımı geri istiyorum. Ve bu kesinlikle onu kızdıracak." Bana yaklaşıyor, bu yüzden kontrolü ele almaya karar veriyorum, vücudumu onun yanına yaslayana kadar kaydırıyorum, başımı omzuna koyuyorum. Tutkunun sıcaklığında kaybolmuş bir halde etine emdiğim koyu mor çürüğe hayret ediyorum. "Brooks ..."

"Şimdi bana yumuşak davranma, Roman. Hiçbir şey değişmedi." "Bu tamamen doğru değil," diye karşı çıkıyor. Gözlerinin içine bakabilmek için hareket ediyorum. "Öyle. İkimiz de bunun ne olduğunu biliyoruz Roman." "Peki bu ne?" diye soruyor, o yoğunluk geri geldi. "Dalga geçmek. Ve belki, evet ..." Düşünceli bir şekilde iç çekiyorum. "Belki birbirimizi boşalttığımız için birbirimizden biraz daha fazla hoşlanıyoruz ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Sen işini yapan bir polissin, ben de kendi işine dönmek isteyen bir kamera çocuğuyum. Hepsi bu."

Cevabımdan memnun görünmüyor, ama gerçekten, bundan daha fazlası nasıl olabilir? *Sadece seks, Tanrı aşkına.* Bu kadar. Ve ikimiz de bunu kafamızda net tutmalıyız. "Tamam..." Hâlâ emin değil ama telefonuma doğru başını sallıyor. "Ama son selfie'miz yüzünden sen duştayken senin banyona geldi. Hızla tırmandı Brooks. Ve onu tutacak hiçbir şeyim yok."

Kalbim hızla atıyor. Kendimden bahsettiğim kadar emin hissetmiyorum ama biliyorum ki

Zorlamam gerekiyor. "Yani bu onu gerçekten kızdıracak. Aptalca bir şey yapmasına neden olacak." "Seni incitmek gibi," bunu o kadar büyük bir öfkeyle söylüyor ki vücudu titreşiyor.

Derin bir nefes alıyorum ve kalp atışlarımın biraz sakinleşmesini istiyorum. Telefonumu kamerası açık bir şekilde tutuyorum ve elimden geldiğince ona gülümsüyorum. "Umalım da öyle olmasın. Ama onu dışarı çekmeliyiz. Bu işe yarayacaktır."

Eğilip yanağını öpüyorum, morluğu tamamen açıkta bırakmaya dikkat ederek fotoğrafı çekiyorum. Telefonu geri çekip fotoğrafa baktığımda, birlikte ne kadar iyi göründüğümüzden bir kez daha nefret ediyorum. Saçlarımız keçeleşmiş ve parmaklarımız tarafından karıştırılmış, dudaklarımız kızarmış ve şişmiş ve onun teni morarmış. Az önce aramızda geçenleri inkar etmek mümkün değil.

Aklıma gelen tek şey olan hızlıca bir başlık yazıyorum.

Yakında.

Başlığımı okuduğunda ve resmi gördüğünde muhtemelen onun da aynı şeyi düşüneceğini bildiğim için içime yayılan korkuya engel olamıyorum. Yakında her şey sona erecek. Bu korkuyu üzerimden atmak için elimden geleni yapıyorum, resmi Roman'a gösterirken güçlü görünmeye çalışıyorum, o da resmi herkesin görmesi için yayınlamadan önce başıyla onay veriyor.

"Bundan hoşlanmayacak." Beni kendisine doğru tutarken sesinin tınısı derindi, eli kolumu okşuyordu.

Ondan uzaklaşmak için hiç çaba sarf etmiyorum ama Jasper hakkında konuşmak da istemiyorum. "Büyürken çok küçüktüm."

Muhtemelen konuşmamı aniden değiştirmemden dolayı kafası karışmış bir şekilde bedenime sarılıyor. "Artık küçüksün."

"Siktir. Sen," diyorum ama bunu gülümseyerek ve beni kızdırmasını dilediğim bir şefkatle söylüyorum.

Gülüyor. "Şaka yapıyorum. Ve hepiniz küçük ve minyon değilsiniz. Kıçım bunu kanıtlayabilir."

Homurdanıyorum ve onu şakacı bir şekilde itiyorum ama kollarında kalıyorum. "Güzel ve küçüktüm. Ve büyük bir okulu olan büyük bir kasabada büyüdüm. Zorbalar için kolay bir hedeftim. Koca kışlı, ukala oğlanlar için." Ona bakmak için hareket ettim ve söylemediğim şeyi ekledim, "Senin gibi."

Dehşete kapılmadan hemen önce yüz hatlarını anlayış kaplıyor. "Benim zorba olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Sorun yok, Roman. Artık iyi bir adam olduğunu biliyorum. En azından ben öyle olduğuna inanmaya başlıyorum. Lisede nasıl olduğun önemli değil."

Şaşırmış görünüyor, yüzü neredeyse solgun, bana bakıyor, benim küçük bedenim onun çok daha geniş ve büyük bedenine karşı. "Brooks . . . Değildim."

Çaresizliğine neredeyse güleceğim çünkü benim için gerçekten önemli değil. "Sorun değil. Gerçekten. Dolaplara tıklandığım ve eşyalarımın üzerine isimlerimin yazıldığı onca yılı geride bıraktığımı sanıyordum. Koridorlarda bana çelme takılmasını. Sonra o toplantıya girdim ve seni gördüm, bana ne yapacağımı söylemeye kararlı bir adam."

Yüzü hâlâ dehşet içinde donup kalmış durumda ve ben onu sarsmak istiyorum. "Gerçekten. Sorun yok."

"Hayır." Beni bırakarak ayağa kalktı. "Öyle değil. Brooks, ben zorba değildim. Asla başka bir insanı itip kakmazdım. Asla."

Yavaşça doğruluyorum, şu anda neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Neden bu kadar kararlı olduğunu anlamıyorum. "Tamam."

"Sıskaydım. Yani, gerçekten sıskaydım." Bu iri adamın zayıf olmasının mümkün olmadığını söylemek için neredeyse konuşacaktım ama o devam ediyor, eli saçlarında düzensiz bir şekilde

geziniyor. "Bir sonraki yemeğimizin nereden geleceğini asla bilemezdik. Asla. Annem bir keşti ve babam ..." Elini yatağa bırakıyor. "Küfürbaz bir pislikti. Ben asla ama asla kimseyi incitmezdim."

Ona bakıyorum, her şey yerli yerine oturuyor. Colby ile olan konuşmalar. Roman ve Ben'den hissettiğim şiddetli koruyuculuk. "Ben ..."

"Yapma." Beni susturmak için elini kaldırdı. "Şunu bilmeni istiyorum. Tanrım. Hiç düşünmedim bile..." Gözleri benimkilerle buluşmadan önce başını sallıyor. "Zorbalığa uğradın. Şu an benim gibi görünen adamlar tarafından."

"Şey, o kadar büyük değil. Lisedeydim." Gülümsemeye çalışıyorum, hayatımın o dönemini düşünmekten nefret ediyorum.

"Ama sen zorbalığa uğradın."

Başımı salladım. "İşkence gördüm. Her zaman. Benden nefret ettiler. Sebepsiz yere, sadece benden nefret ettiler ve hayatımı cehenneme çevirmeye karar verdiler."

Ellerimi büyük ellerinin arasına alıyor, gözleri hâlâ benimkileri tutuyor. "Zorbalardan nefret ediyorum. Onlardan *nefret ediyorum*.

Bu ben değilim."

Ona bakıyorum, onu tamamen yanlış anladığım için nefret ediyorum. Ona yaşattığım cehennemden nefret ediyorum. "Özür dilerim. . . Sadece öyle sandım."

"Ben de zorbalığa uğradım. Hem de çok." Kalın kalın yutkunuyor ve bu hareketle boğazının zıplamasını izliyorum. "Sıska ve fakirdim. Annem hayatımın büyük bölümünde bizi okula kirli ve yıpranmış kıyafetlerle gönderdi. Okuldan nefret ederdim. Evden nefret ederdim. Hiçbir şeyim yoktu."

"Çok üzgünüm Roman. Kahretsin. Ben bir pisliğim."

Buna gülüyor ve başını sallıyor. "Bunu anlamalıydım. Düşmanlığı şimdi anlıyorum. Lisede gördüğün tüm kâbuslara benziyorum."

"Ve ortaokulda," diye ekliyorum, pek de yardımcı olmayarak. "Ama seni yargılamamalıydım. Bu doğru değildi."

Omuz silkiyor. "Ben büyük ve otoriterim." Beni kendine çekiyor ve zahmetsizce yatağa düşüyoruz.

"Ama asla kimseyi bilerek incitmem. Sana da asla zorbalık yapmam Brooks."

Ona yüzde yüz inandığımı fark ettim. "Hâlâ bu kadar hassas olduğumu fark etmemiştim."

"Seni suçlamıyorum. O şerefsizlerden nefret ederdim. Hayatımı cehenneme çevirdiler." Ses tonunda bana karşı bir acıma yok, ama yaşadıklarından dolayı sesindeki gerçek acıyı duyabiliyorum ve kendimi daha da kötü hissediyorum.

"Ne değişti?" Parmaklarımla çıplak göğsünü okşuyorum ve o beni durdurmak için bir hareket yapmıyor, ikimiz de anın tadını çıkarıyoruz.

"Babam annemi öldürdü." Hareketlerim donuyor ve o neşesiz bir kıkırdama çıkarıyor. "Evet, bu genelde insanları etkiler." Başımı kaldırıp ona bakıyorum, şakağıma bir öpücük kondurduktan sonra tekrar ona yerleşmeme izin veriyor. "Kimse bize yardım etmeye çalışmadı. Hiç kimse. Babam birkaç kez alem yaptıktan sonra gürültü şikâyetleri için polisler çağrıldı ama kimse bir şey yapmadı." Polis olma nedenleri bana giderek daha açık hale geliyor. "Hiç kimse. Evde ya da okulda olmak istemediğim için zamanımın çoğunu mahallede dolaşarak ya da edindiğim birkaç arkadaşımın evinde kalarak geçiriyordum. Ama eve gitmek istemiyordum. Ben'in bunu kendi başına halletmesini sağladım."

"Bu senin hatan değil. Sen daha çocuktun."

"Evet, ama o da öyleydi." Sesi boğuk geliyor ve ben ona bakmaya cesaret edemiyorum, onun yerine güçlü pazusundaki sanata odaklanıyorum. "O öldüğünde o da oradaydı. Ben değildim. Ondan vebadan kaçır gibi kaçtım. Eninde sonunda onu öldüreceğini biliyordum ve uzak durdum. Bir korkak gibi."

"Buna tanıklık edememek sizi korkak yapmaz."

Bana inanmıyor, bu çok açık, ama devam ediyor, "Her neyse, Ben mahkemede tanıktı. Babamı tek başına içeri tıktı." Bunu büyük bir hayranlıkla söylüyor ama aynı zamanda suçluluğunu da duyuyorum.

"Ben olmalıydım."

Zaten dinlemeyeceği bir şey söylemeyeceğim, onun yerine "Ne oldu?" diye soruyorum.

ondan sonra?"

"Her şey biraz daha iyiye gitti. Amcamızla yaşamaya başladık ve ikimiz de düzenli yemek ve egzersizle kilo aldık. Belki biraz abarttık."

Buna gülüyorum, sert pazusunu kavırıyorum, esnemiyor bile, ama lanet olsun sağlam. "Hayır. Bu konuda şikayet etmeyeceğim."

"Ama sen benden korkuyordun," diyor inançla.

"Varsaydım ve bu benim hatamdı. Hakkımda pek çok varsayımda bulunulmuş biri olarak bunu yapmamalıydım."

"Tam olarak sağlıklı düşünecek durumda değildin. Bunu bilmem gerekirdi ama bunun yerine daha fazla zorladım."

"Yardım etmeye çalışıyordun." Elimi düz karnının üzerinde kaydırıyorum. "Ve ettin de."

Buna gülüyor, yakışıklı yüz hatlarında muzip bir ifade belirliyor. "Beni yine vücudum için mi kullanıyorsun?"

İlgisini çektiği belli olan, yarı sert ve her saniye dolgunlaşmaya çalışan sikini kavırıyorum. Eğildim ve alt dudağını ısırdım. "Dikkatimi dağıtın memur bey. Buna ihtiyacım var."

Kıkırdıyor ama itiraz etmiyor, ağzımı ağzına alıyor, dili içeri giriyor ve beni inletiyor. "Sanırım hizmet edebilirim."

Onu bu kadar çabuk yargıladığım için hayal kırıklığına uğradım ama bana gerçeği söylediği için minnettarım. Geçmiş karanlık ve hassas. Ama adam hiç de öyle değil.

Bunun beni gerçek sorunlarımdan ne kadar uzaklaştırabileceğini bilmiyorum ama denemeye hazırım.

CHAPTER Twenty-Two

ROMAN

“W Bu da ne böyle?” Spor salonunun kapısından içeri girer girmez Colby ve telefonu tarafından karşılandım ve çocuk hiç mutlu görünmüyordu. Kardeşimle çok fazla vakit geçiriyor. Düşün.

Ne olduğunu anlamak için Brooks'un dün paylaştığı resme bakmama bile gerek kalmadı. "Kardeşimi mi aldatıyorsun? Hiç hoş değil Colby. Ama Brooks çok tatlı."

Sadece gözlerini deviriyor ve telefonunu tutan elini yanına bırakıyor. "Yapma. Roman. Boynunda oldukça büyük bir morluk var." Gözleri telefonundaki resim yerine canlı versiyona takılıyor. Brooks'un tenimde tedbirsiz ilişkimizin kanıtını bırakmasına kızmam gerekirdi ama gerçek şu ki bu sabah duştan sonra aynada hayranlıkla izlediğimde beni daha da sertleştirdi.

O kadar sertti ki Brooks'u bir raunt daha için uyandırmayı düşündüm ama bunu ona yapamazdım. Dışarı çıkmadan önce evimin önünde nöbet tutan devriye polislerini kontrol ettiğimde hâlâ uyuyordu. Uzun süreliğine gitmeyeceğim ama yine de yerlerinde kalmaları gerektiğini bilmeleri gerekiyor.

"Sakin ol. Takipçisini ortaya çıkarmak için. Oldukça iyi, değil mi?"

Hiç de eğlenmiyor. "O morluk oldukça taze görünüyor ve Twitter'da paylaştığı fotoğrafta ikiniz de iyi sikilmiş görünüyordunuz."

"Yine, onu takip ettiğini bilmiyordum. Küçük bir aşk mı yaşıyorsun?"

Sadece sinirli. Colby bu sabah hiç gülmedi. "Takip edilen ve şimdi de hayran olduğum ve sadece onu koruyacağını düşündüğüm bir adam tarafından istismar edilen arkadaşım için endişeleniyorum."

Sözlerine sinirleniyorum. "Ondan faydalanmadım." Bu konuda endişelensem de Brooks kendi kararlarını verebileceğini açıkça belirtti. Benim onu istediğim kadar o da beni istiyordu.

Aramızdaki her ne ise tamamen rızaya dayalı.

"Takip ediliyor. Tüm özgürlüğü elinden alınmış ve sen onu beceriyorsun. Buna ne diyorsun?"

"Onu becerdiğimi kim söyledi?" Suçluluk duygusu içimi burkuyor ve bundan nefret ediyorum. Çünkü Colby haksız değil. Büyük bir çizgiyi aştığımı biliyorum. Biliyorum ama yine de pişmanlık duyamıyorum. Hem de hiç.

Bana ters ters bakıyor.

"Onu korumaya çalışıyorum."

"Sikinle," diye karşılık veriyor ve garip bir şekilde onunla gurur duyuyorum çünkü normalde bunu ben söylerdim.

"Bu herifin hata yapmasını sağlamalıyız Colby. Yapmak zorundayız. Ve o kıskanç bir pislik. Kontrolüm altında. Brooks'un yanında sürekli onu izleyen biri var. Onu dışarı çekiyoruz ama bunu kontrollü bir şekilde yapıyoruz."

"O buradaydı, Roman." Colby'nin gözleri yaşlarla doluyor ve ne kadar endişeli olduğunu görüyorum. Brooks'la yeni tanışmış olması onun için önemli değil. Colby, Ben'den önce de istismarcı bir ilişki yaşamıştı. Hayatınız üzerinde hiçbir kontrolünüz yokmuş gibi hissetmenin, dünyanın paramparça olmasının nasıl bir şey olduğunu biliyor. "Onu öldürebilirdi."

Brooks'u korumaya niyetli olduğuma dair onu temin etmek istiyorum, evet, onunla bu sınırı aşmış olsam da. "Bu yüzden şu anda benim evimde. Bu yüzden şu anda evimin önünde iki polis var. Ve bu yüzden yapacağım son şey olsa bile bu orospu çocuğunu yakalayacağımdan emin olacağım."

Colby bir an için beni çok dikkatli bir şekilde inceledi. "Ateşle oynuyorsun. Ondan faydalandığını söylediğim için özür dilerim." Bakışları yumuşuyor. "Bunu yapmayacağını biliyorum, ama buna seksi de eklersen..."

Aslında bu sözleri beni rahatlattı çünkü onun ya da herhangi birinin Brooks'tan faydalandığını düşünmesine dayanamıyorum. Ama özellikle de benim de hayran olduğum Colby'nin. Çocuk cehennemi yaşadı ama her zamanki gibi güçlü. "Ona zarar vermeyeceğim."

Bana yaklaşıyor ve bir elini pazuma koyuyor. "Peki ya *sana* zarar vermesi?"

Alay ediyorum ama o bozuntuya vermiyor, bana sert bir bakış atıyor. "Ben büyük bir çocuğum Colby. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Bundan emin misin?" Başka bir bakışla beni kesiyor. *Hayır. Pek değil.* Ondan hoşlandığımı söylerken ciddiydim. Ondan gerçekten hoşlanıyorum. Alıngan tavrı ve alaycılığı onda en sevdiğim iki şey, ama bunu halletmeliyim.

Güçlü olmalıyım ve bu işi bitirmeliyim. Onu korumalı ve bu piç kurusuna bunu ödetmeliyim. Ve sonra, dediği gibi, Brooks Kaliforniya'ya geri dönecek ve ben de hayatıma devam edeceğim.

"Evet."

Gözlerinden bana inanmadığı anlaşılıyor ama neyse ki beni zorlamıyor. "Kardeşini ikna etmek o kadar kolay olmayacak."

Omuz silkiyorum. "Zaten bana hiçbir zaman fazla güvenmedi."

Bu ifade onu incitmiş gibi görünüyor, ama bunu gerçekten tartışamaz. "Dikkatli ol," diye uyarıyor uzaklaşmadan önce ve ben de başta planladığım gibi Ben'i bulmaya gidiyorum. Onu ofisinde, bilgisayarındaki güvenlik görüntülerini incelerken buluyorum.

"Bunun bizim işimiz olduğunu sanıyordum?" Onu korkutarak söyledim ama hemen toparlandı.

"Evet, belli ki kimse doğru yapmıyor. Jasper bu görüntülerde bir yerlerde olmalı. O buradaydı."

Karşısına otururken kardeşime karşı sabırlı olmaya çalışıyorum. "Rosie bu işin içinde ve en iyisi o."

"O zaman neden onu bulamıyor?" Bana bakıyor, gözleri benimkilere o kadar benziyor ki, bazen

Aynaya bakmak gibi. Biraz ürkütücü.

"Bilmiyorum. Bu adam kaypak bir herife benziyor." "O buradaydı. Kameralar onu yakalamalıydı."

Derin bir nefes alıyorum ve sakin kalmaya çalışıyorum. İyi niyetli olduğunu biliyorum. Önemsemediğini biliyorum, bu da onu bu kadar gergin yapıyor. "Polise güvenmek zorundasın." Alay etti, ki bunun geleceğini biliyordum. "Hayatta olmaz."

"Ben."

"Roman," diye aynı tonda karşılık veriyor.

"Biliyorum. Tamam mı? Polislere güvenmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum ama güvenmelisin. Onlar bu işin peşindeler." "Bak. Sen onlara güvenebilirsin, Tanrı bilir neden, ama ben asla güvenmeyeceğim."

Gözlerindeki acıyı görüyorum. İşimin onu delirttiğini biliyorum. Arada sırada birkaç iğneleme dışında bu konuda pek konuşmadığımızı da biliyorum. "Ben de sisteme karşı aynı güvensizliğe sahibim."

"Ama yine de düşman için çalışıyorsun."

İşte oldu. Sonunda bunu yapacağız. "Evet. İstiyorum. Çünkü onlar lanet olası düşman değil. Gerçekten değil. Bunu aşmalısın."

"Ölmesine izin verdiler." Gözleri, içinde derin bir acıyla benimkilere kilitleniyor. "Neler olduğunu biliyorlardı ve hiçbir şey yapmadılar."

"Biliyorum, Ben."

Başını bana doğru sallıyor, masasından kalkıyor, vücudu öfkeyle titriyor. "Biliyorsun. Çünkü sen de oradaydın. Kanlı ve kırık bir şekilde kapıyı açardık ve onlar hiçbir şey yapmazlardı." Kalbim anıların verdiği acıyla zonkluyor. Haksız değil. Gerçi çoğu zaman arka planda kalıyorduk ve annem çoktan temizlik yapma fırsatı bulmuştu. "Babam insanları etkilemekte çok iyiydi. Çıkarıcı bir piçti.

Onları ikna ederdi. O da buna uydu. "Babam gerçekten

polislerin eli kolu

bağlıydı." "Hayır."

"Ben."

"Hayır," diyor daha yüksek sesle ve ben de ayağa kalkıyorum çünkü tüm bunların söylenmesi gerekiyor. Terapistimle bunun üzerinden geçtim. Üzerinde çalıştım ama henüz kardeşime yüksek sesle söylemedim.

"Bir şeyler yapmaları gerekirdi. Eminim biliyorlardı ama kanunları uygulamak zor olabiliyor. Ve bazen elleri kolları bağlı oluyor."

"Ve bu sistemde çalışmaktan gurur duyuyorsunuz." Ses tonunda o kadar çok öfke, o kadar çok acı var ki, bunu duymak gerçekten acı veriyor. Ama onu suçlayamam.

"İhtiyacım olduğunda bunun üstesinden geliyorum ve bu yüzden polis memuru oldum."

Yorgun gözleri neredeyse utanarak benden uzaklaşıyor ve bu beni derinden yaralıyor. "Neden?"

Bana daha önce hiç açıkça sormamıştı. "Çünkü daha iyi olmak istiyorum. Sistemin ne kadar yozlaşmış ve kusurlu olabileceğini biliyorum. Ama aynı zamanda doğru sebeplerle polis olan iyi kadın ve erkekler olduğunu da biliyorum ve lanet olsun ki ben de onlardan biriyim. Daha iyisini yapmak istiyorum, Ben. Bunu neden anlayamıyorsun?"

Gözleri benimkilere kaydı. "Çünkü kimsenin yapabileceğini sanmıyorum." Umutsuzluğu daha önce de gördüm ve duydum. Bu toplumda ve tüm ülkede. Ama yine de belki hepimiz üzerimize düşeni yaparak durumu biraz daha iyi hale getirebiliriz diye umut ediyorum. Tüm dünyayı kurtarmak mı? Evet, hayır. Ama belki dünyanın küçük bir parçasını kurtarabiliriz. Tek yapmaya çalıştığım bu.

"Yapabilirler. Yapabilirler," diyorum inançla ve omuzlarımı dikleştiriyorum. "Ben yapıyorum. Her gün. Yapılabilecek iyilikleri görüyorum. Ve yapıyorum. İçgüdülerime göre hareket ediyorum ve işimi

yapıyorum. Ve evet, eminim yıllar içinde birilerini hayal kırıklığına uğrattım ama elimden gelenin en iyisini yaptım ve insanlar için iyi şeyler yaptım."

Kelimeler üzerimden bir yük gibi kalktı. Bunları söylemem gerekiyordu ve onun da bunları duyması gerekiyordu. Çenesi titriyor

düşünürken. "Ortağın, Max." Onun adını duyunca kaskatı kesildim. Son zamanlarda onu pek görmedim, şimdilik onun yanında çalışmak yerine tek başıma çalışmayı tercih ettim. "Bu işte iyi niyetli değil."

"Öyle. O sadece ..." Onu savunmak istemediğim için bir daha düşündüm. "Ya da en azından ben öyle sanıyordum."

"Ama öyle değil. Brooks'a yardım etmek istemedi."

"Onun ya da başkasının adına konuşamam ama ben insanlara yardım etmek için bu işin içindeyim. Ve bu yüzden benden utanmanıza katlanamıyorum."

Omuzları çöküyor ve kelimelerine dikkat ederek derin bir iç çekiyor. "Anlamıyorum. Sadece anlamıyorum o."

"Yapmak zorunda değilsiniz ama bazı yanlışları düzeltmeye çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Ve işimi seviyorum." Başını salladı. "Tamam. Özür dilerim." Sandalyesine geri otururken utangaç bir şekilde sırtıyor ve sırtışını bana yöneltiyor. "Terapi senin için gerçekten harikalar yaratmış." Gözlerimi deviriyorum ama ben de sırtıyorum. "Evet. Öyle oldu."

"Sevindim."

"Ben de."

Tekrar oturuyorum ve gülümsemesi daha da genişliyor. "Demek Brooks'u beceriyorsun." Bu bir soru değil ve ben başımı sallıyorum.

"Sen ve Colby sosyal medyadan uzak durmalısınız. Beyninizi çürütüyor." O sadece gülüyor ve başını sallıyor. "Sikinle düşünüyorsun." "Yardım ediyorum."

O da buna gülüyor. "Eminim öyledir, ağabey."

Onu tersliyorum ve sonra sorunsuz bir şekilde başka konuşmalara geçiyoruz, ama bana bok atmasına ve geçmişi deşmenin ne kadar acı verici olduğuna rağmen, daha iyi hissediyorum.

Terapi konusunda haksız değil. Benim için harikalar yarattı.

CHAPTER Twenty-Three

BROOKS

“Y Benimle toplantıya gelmek ister misin?” Roman'ın duştan yeni çıkmış saçlarıyla uğraşmasını izliyorum. Beline sardığı beyaz havlu canını zor kurtarıyor ve fantastik, sıkı kıçına yapışıyor.

Ne diyordu? Oh. Toplantı. Doğru. "Hayır, teşekkürler."

Şifonyerinin üstündeki aynaya bakıyor ama gözleri yansımanın içinden benimkilerle buluşuyor. "Brooks . . ."

"Roman . . ." Küstahlık ettim.

Bana başını sallıyor ama içinde bir şefkat var. Birkaç gün önceki konuşmamızdan bu yana yeni bir tür anlayışa ulaştık, artık onun tam olarak düşman olmadığını biliyorum ve o da neden bu kadar baş belası olduğumu biliyor.

Seksin de zararı yok.

Bu biraz pervasızca. Sanırım ikimiz de bunu biliyoruz. Ve bu *sadece* seks değil. Pek sayılmaz. Hiç tahmin edemeyeceğim bir arkadaşlık oluşuyor gibi. Kendime ait bir yerim olması için misafir odasını hazırlamasını isteyip istemediğimi sordu ama aslında şu anda yalnız kalmak istemiyorum ve ona hayır dediğimde zorlamıyor.

Sanırım bunu kabul etmek istemediğimi içten içe anlıyor. Liseyi bitirdiğimde kendime bir daha asla o zayıf çocuk olmayacağıma dair söz verdim. Gerçek hayatta itilip kakılmayacağıma.

Yani, bu gerçekten benimle dalga geçiyor.

Tekrar o cılız, "bir erkek için fazla güzel" çocuğa dönmek gibi ve bundan nefret ediyorum. Üniversite de daha iyi değildi, pek sayılmaz. Ama ne zaman ki sosyal medya hesaplarımı açtım ve güzelliğimi ve etrafımdaki yerlerin güzelliğini kucaklamayı öğrendim, işte o zaman işler düzelmeye başladı.

Ve şimdi, Jasper bunu benden aldı.

Yatak eğiliyor ve kendi düşüncelerimde kaybolduğum için onun geldiğini bile duymadığımı fark ediyorum. "Seni burada yalnız bırakamam, Colby, Andrew ve Ben de toplantıda olacaklar." Kabadayı konuşmamızdan bu yana bana karşı çok daha sabırlı davranıyor, bunu takdir ediyorum ama artık onun aşırı ukala tavırlarına da aldırımıyorum. Çocuk eldivenlerine ihtiyacım yok. "İstersen dışarıda bir araba tutabilirim ama toplantı iyi olabilir."

"Gerçekten onlara gidiyor musun? Yani ..." Rahat yatakta biraz daha dik oturuyorum ve ahşap yatak başlığına yaslanıyorum. "Geçmişin hakkında falan mı konuşuyorsun?"

İri omuzlarını silkiyor ve parmaklarını endişeyle saçlarının arasından geçirirken neredeyse çocuksu görünüyor. Sonra gözlerim onun iri, dövmele gövdesinde geziniyor ve evet... tamamen erkek. "Bazen. Ama çok değil."

Gözleriyle tekrar buluştum. "Ama gitmemi istiyorsun."

"Evet," diye onaylıyor. "Size bunun her derde deva olduğunu söylemeyeceğim çünkü değil, ama o odada olmanın, onların hikayelerini dinlemenin yardımcı olduğu bir şey var. Nedeni ne olursa olsun, yardımcı oluyor."

"Hüzünlü hikâyeler dinlemek sana yardımcı oluyor mu?" Ona kaşlarımı çatıyorum

ama şakacı olmaya çalışıyorum. "Ben sapkın bir herifim."

Gülüyorum. "Hiç şüphesiz."

Sırıttıyor ve bu manzara karşısında midemin biraz bulandığına yemin edebilirim. "Hepsi çok güçlü. Cehennemi yaşamışlar ama oraya gidip tamamen yabancılara bundan bahsediyorlar. Açılıyorlar ve sadece ..." Elini saçlarından çekip iç geçiriyor. "Açıklaması zor ama kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlıyor."

Çenem hafifçe düşüyor, sonra yakalayıp ağzımı hızla kapatıyorum. Çelik gibi sert, kocaman ve kendinden emin bu adamı, tıpkı benim gibi dünya tarafından tekmelenen yalnız ve sıska bir çocuk olarak hayal etmek benim için hâlâ zor. "Konuşmak zorunda mıyım?"

Başını hızlıca sallarken dudaklarının sağ tarafı küçük bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Hayır. Oturup gözlemleyebilirsiniz. Toplantıda konuşulan şeyler hakkında konuşmamak ve tam bir hıyar olmamak dışında pek kural yok."

"Yine de kalmana izin verdiler," diye şaka yapıyorum ve o sadece

gülüyor, kolayca ve özgürce. "Ha ha. Giyin hadi."

Çoğunlukla çıplak olan vücuduma bakıyorum. Öğleden sonraki seks seansımızdan sonra bir çift külot giydim ve prezervatifi attım, ama hepsi bu kadar. Alt dudağımı ısııyorum ve kirpiklerimi tamamen sevimsiz, abartılı bir şekilde baştan çıkarıcı bir şekilde kırıştırıyorum. "Gerçekten giyinmemi istiyor musun?"

Bir kahkaha atıyor, gözleri utanmadan vücudumda geziniyor. "Kahretsin, beni gerçekten öldürebilirsin" derken sesi biraz boğuk çıkıyor. Hâlâ bakıyor ama sonra başını sallıyor. "Hayır. Kalk. Geç kalamayız. Andrew bundan nefret ediyor ve genelde komik olsa da seninle meşgulken onun tavırlarıyla uğraşmak istemiyorum."

Göz kırptıyor ve ayağa kalkıyor, tekrar şifonyerine doğru yürürken havluyu bırakıyor. Ön tarafına hızlı bir bakış bana kesinlikle ikinci raunt için hazırlandığını gösteriyor ve çıplak kıcının görüntüsü beni başka bir tat alma ihtiyacıyla inletiyor - aslında inletiyor -.

Yataktan kalkıp kıyafet ararken homurdanıyorum ama siyah bir şort giyerken düşüncelerimin ağzımdan kaçmasına da engel olamıyorum. "Sen ve Andrew hiç arkadaştan öte oldunuz mu? Yani, çocukken arkadaş olarak başladığınızı söylediğini biliyorum, ama mutlaka sevişmişsinizdir."

Roman arkasını dönüp kot pantolonunu çekiştirmeye başladığında yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor, kara kaşları soru sorarcasına yukarı kalkıyor. "Kıskandın mı?"

"Siktir git." Gözlerimi kibirle deviriyorum, umurumda değilmiş gibi davranmaya çalışıyorum. "Sadece merak ettim. Yani, o muhteşem biri. Sen de düzgünsün. Birbirinizi mutlaka denemişsinizdir"

diye düşündüm."

Piç kurusu gülüyor, hem de katıla katıla gülüyor ve kot pantolonunun fermuarını çekip düğmelerini ilikledikten sonra bana doğru yürürken suratımı astığımı hissedebiliyorum. "Sadece terbiyeli, ha?"

"Egonu olduğundan daha fazla şişirmeyeceğim."

"Brooks." Adımı söylediğinde gözlerimi kaçırdığımı fark ediyorum ve hemen gözlerini benimkilerle buluşturup oradaki nezaketi ve samimiyeti görüyorum. "Andrew'u hiç bu şekilde düşünmemiştim. O benim için her zaman bir kardeş oldu. En iyi arkadaşım. Ama asla seks olmadı. O çizgiyi hiç geçmedik ve ikimiz de bunu hiç istemedik."

Bu beni daha iyi hissettirmemeli. Biraz kıskanmış olabileceğimi kabul etmek istemiyorum ama tüm vücudumun gevşediğini hissediyorum. "Oh."

Başını sallıyor ama bu kızgınlıkla değil, dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurmadan önce oluyor. "Giyin. Gitmemiz gerek."

Bir kez olsun itiraz etmiyorum, kolsuz mavi kapüşonlu bir tişört giyiyorum ve spor salonuna gitmeden önce bir tişört giyip o muhteşem gövdesini dünyadan saklamasını bekliyorum. Arkadaki küçük odada, buraya geldiğim ilk gece olduğu gibi daire şeklinde sandalyeler var ve Ben, Colby ve Andrew beni şaşkınlıkla karşılıyor ama hiçbirisi bana zorluk çıkarmıyor ya da neden burada olduğumu sorgulamıyor.

Sanırım hepsi hemen hemen biliyor. Toplantı başladığında yaklaşık on kişi daha vardı ve başlangıçta Roman'ın ne hakkında konuştuğunu gerçekten göremiyordum. Evet, hikayeler trajik, ama bu sadece iç karartıcı değil mi?

Bu konuda konuşmanın kime ne faydası var? Genç bir adam konuşana kadar anlamıyorum. Onu daha önce spor salonunda görmüştüm. Burada çalışıyor. Sanırım adı Ethan. Önce sessizce ve tereddütle konuştu, "Hey." Sanki buradan başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi utangaç bir tavırla etrafına bakınıyor. "Bir süredir toplantılara katılmadığımı biliyorum ve bunun için Bunun için özür dilerim." Ellerini kot pantolonuna siler ama başka kimse bir şey söylemez, bu anı yaşamasına izin verir. "Daha iyi olduğumu sanıyordum. Hatta korkmadan bir blok boyunca arabaya bile binebildim." Kendini küçümseyen bir kıkırdama geliyor ondan, ama ortada mizah yok ve ben de kendimi onun büyüüne kapılmış buluyorum, tıpkı odanın geri kalanı gibi, öyle görünüyor. "Ama sonra, dün yağmur yağdı. Bütün gün yağdı ve benim burada vardiyam vardı, arkadaşım beni bırakmayı teklif etti."

Dinliyorum, sesindeki ıstırapı duydukça nefes alışım hızlanıyor.

"Bunu yapamazdım. Bana o günü çok hatırlattı." Hayal kırıklığı içinde eliyle saçlarını kavırıyor. "Lanet olası bir arabaya binebilmeliyim. İnsanlar bunu her gün yapıyor. Sıradan bir şey. Neredeyse sıkıcı. Ve ben bunu yapamıyorum." Çemberin etrafında onu dinleyen anlayışlı insanlara bakıyor ve derin bir nefes alıyor. "Ben böyle biri değilim. Gürültücü ve açık sözlüyüm, neredeyse sinir bozucu bir şekilde öyleyim ve bir gün her şeyimi elimden aldı."

Bu söz karşısında neredeyse nefesim kesiliyordu.

Her şeyi.

Jasper Adam'ı tehdit ettiğinde ve onun ne kadar tehlikeli olabileceğini fark ettiğimde de aynı şeyi hissettim. Sanki tüm gücüm elimden alınmıştı. Sanki artık istediğimi yapmakta özgür değildim. Her şey elimden alınmıştı.

"Ama bunun benim gerçekliğim olmasına izin veremem. Bunu atlatmak zorundayım çünkü yirmi bir yaşıdayım. Henüz işim bitmedi."

Roman'ın yüzünde oluşan gülümsemeyi görüyorum. Colby'ye doğru eğilip şakağını öperken Ben'in de gülümsediğini fark ediyorum. Ve sonra anlıyorum.

Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama anlıyorum. O cesur biri. Muhtemelen bunu görmüyor ya da anlamıyor ama inanılmaz derecede cesur. Çoğunlukla yabancılardan oluşan bir gruba hayatının en kötü gününü ve bunun bugün hala hayatını nasıl etkilediğini anlatıyor. Gözlerinde gördüğüm güç

Bize bunu atlatacağını söylüyor.

Ona inanıyorum.

Henüz konuşmaya hazır değilim ama burada oturup onların hikayelerini dinlemek ve sahip oldukları cesareti görmek bana veriyor.

Hay sikeyim. Bana umut veriyor. Sanırım ismi de bu yüzden. Touché, Andrew.

Spor salonunun etrafındaki el ilanlarında gördüğümde kaç kez aptalca olduğunu düşünmüş olsam da, Umut Kıvılcımı aslında bir destek grubu için harika bir isim.

Çünkü belki, sadece belki, toplantı sona ererken biraz umut hissediyorum.

CHAPTER Twenty-Four

ROMAN

H Toplantıdan sonra sessizleşti ve acaba bu onun için çok mu ağır geldi diye düşünüyorum. Bana çok yardımcı olduğunu biliyorum, ancak tüm farklı travmatik hikayeleri duymanın da tetikleyici olabileceğinden eminim. Özellikle de aktif olarak takip edilen ve şu anda hayatı tehdit altında olan biri.

Bu onun için geçmiş bir travma değil. Tam içinde, yaşıyor.

Evime girip odama çıkıyoruz, ilk geceden beri yaptığımız gibi, ama yine çok sessiz. İkimiz de boxer'ımıza kadar soyunup yorganın altına girdiğimizde, ona iyi olup olmadığını sormak için ağzımı açıyorum, ama o benden önce davranıyor.

"Bir video yapmak istiyorum."

Ona şaşkın gözlerle baktığımdan eminim çünkü böyle bir şey söylemesini beklemiyordum. "Ne?"

Omuz silkip yastığına yan yatarak bana bakarken gülümsemesi neredeyse utangaç, ben de onun pozisyonunu taklit ediyorum. "Bu bekleme saçmalığından bıktım. Fotoğrafa yorum yaptı ve mesaj attı ama tipik bir saçmalıktı. Suç yok. Onu gerçekten kızdırmak istiyorum ve video çekmeyi özledim."

"Tamam." Bu pek de iyi bir yanıt değil, bunu biliyorum. "Bu da nereden çıktı?"

"Video bakiresi sayılmam." Kaşları çatıldı ve bana sinirlendiğinden eminim.

"Bunu biliyorum." Gülümsüyorum çünkü o çok tatlı. Ve benim yatağında. Ve lanet olsun, bu süreci durdurmam gerekiyor. O aynı zamanda başı dertte bir adam, takip edilen ve kabul etse de etmese de onu korumama ihtiyacı olan biri. "Yani neden şimdi? Telefonuna bakmanı zar zor sağlayabildim."

Alt dudağını kemiriyor ve başparmağımı yukarı kaldırıp dudağını dişlerinin altından çıkarıyorum ve sonra başparmağımı istismar edilmiş dudağının üzerinde gezdiriyorum. Kızgınlıkla ofluyor ama orada da bir sevgi var. "Bu gece toplantıda Ethan'ı dinlerken. Jasper'ın sevdiğim her şeyi çalmasına izin verdiğimi fark ettim."

benden. Ve artık bunu yapmak istemiyorum."

Yani toplantı onun için iyi *oldu*. "Ben de bunu yapmanı istemiyorum ve işe geri dönmek için bir videoya ihtiyacım var."

Başını bir kez sallıyor, gözlerimin içine bakarken ellerini yastığın altına sokuyor. "Bunu seviyorum, biliyorsun. Alay etmeyi. Akıllarını kaçırmaları için doğru sahneyi kurmak."

Gülümsüyorum çünkü bundan bahsederken gözlerindeki tutkuyu görüyorum.

"Bu bir sanat." Bunun üzerine yüzü kızardı ama bunu bir şaka olarak söylememiştim. "Evet, tabii."

"Hey." Ellerini tutup çekiyorum, sırtüstü dönüyorum ve ona bakarken onu kalçalarımın üzerine oturtuyorum. "Bunun için çaba harcadın. Düşündüm. Ve bu çok güzel. Bu bir sanat."

"Erkekler beni izlerken otuzbir çekerken kameraya geliyor."

Ondan gelen utançtan nefret ediyorum çünkü bu onun olduğunu bildiğim kendinden emin adam değil. Onun gerçek yüzünü gördüm. Onun o olduğunu biliyorum ve bu adam - utangaç, kendinden emin olmayan bu adam

-Gerçek Brooks bu değil. Bu orospu çocuğunun ona orospu demesi ve utanç duymasına neden olmasıyla gelişti. Ortağımın sık kafalı olması ve korunmaya layık olmadığını düşünmesi. Toplumun. Ama o gerçekte böyle biri değil.

"Yapmak istediğin bu video ..." Bana ilgiyle bakıyor, elleri karnımın üzerinde duruyor. "Arkadaş ister misin?"

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Ne?" Neredeyse gülüyordu ve bunun şoktan olduğuna eminim. "Sen mi?"

"Neden olmasın?" Omuz silkiyorum. "Sanki hiç sevişmemişiz gibi. Onlara sataşıyordun. Mantıklı."

"Ama . . ." Yine dudağını kötüye kullanıyor. "Senin işin." Başını sallıyor. "Hayır. Senden bunu yapmanı isteyemem. Kovulabilirsin."

Bunu düşündüm ve beni bu yüzden kovabileceklerinden emin olmasam da, gerçekten isterlerse sistemde bir değişiklik yapıp gitmeme izin verebileceklerinden eminim. "Zaten birkaç fotoğraf çektik."

"Malların hiçbirini görünmeden." Hemen belirtiyor ama bunu istediğini de hissedebiliyorum. Bilmiyorum, belki bu işte onunla birlikte olmam ona bir şekilde yardımcı olur.

"Yüzümü göstermeyip sadece malları göstermeye ne dersin?" Ona kaşlarımı abartılı bir şekilde sallıyorum ve gözleri gövdemde ve daha aşağıda geziniyor.

"Sadece mallar, ha?"

"Bana kalırsa oldukça iyiler."

Buna gülüyor ve gülümsemesi devam ediyor. "Sen bir aptalsın." "Bu bir evet mi?"

"Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?" Kontrol ediyor ve bunun ne kadar ateşli olacağını düşünürken sikimin onun altında sertleştiğini hissedebiliyorum. İkimiz de çırlıçıplaktık ve herkesin görebileceği bir kamera karşısında zevk içinde kıvranıyorduk.

Evet, bu benim için yeterli.

Ama Brooks'la ilgili her şey de öyle.

"Evet. İstiyorum." Sesim boğuk çıkıyor ve bunu fark etmemesine imkân yok. Kıçını aletime doğru sallarken yanakları kızarıyor, külotu bariz uyarılmışlığıyla geriliyor.

Eğiliyor, dudaklarımın kenarını yavaşça yalıyor, benimle alay ediyor. "Bu fikir hoşuna gitti, değil mi?" Bana sürtünüyor ve bir eliyle kıçını tokatlamadan önce usulca inliyorum.

"Kameraya sakla."

Beni kısa bir süre inceledikten sonra kucağımdan inip odayı araştırırken sırtışı göz kamaştırıcı. "Tamam, ışıklandırma berbat. Sanırım kullanabileceğim küçük bir halka ışığım var. İdeal değil ama işe yaramasını sağlayabilirim."

Ayağa kalktım, çantasına doğru yürürken onu izledim, bir yüzük ışığı ve bir de

bir şişe kayganlaştırıcı. Başka neye ihtiyacı olabileceğine karar vermek için çantasını karıştırırken kaşları sevimli bir şekilde çatılıyor. Dürüst olmak gerekirse, bana yapmak istediği her şeye hazırım.

Sikim hala sert, ne yapacağımı söylememi bekliyor. Yetki Brooks'ta. "Brooks." Sesim, denesem de saklayamayacağım yoğun bir uyarılma ile ağır bir şekilde gerildi.

Gözleri odanın diğer ucundan benimkilerle buluşuyor, güzel yüz hatlarını endişe kaplıyor. "Tereddüt mü ediyorsun? Çünkü sorun değil."

Bu düşünceye gülüyorum çünkü hiçbir şey beni bundan vazgeçiremez. "Hayır. Kelepçeler." Odamdaki sandalyenin üzerinde asılı duran üniforma pantolonuma doğru başımı sallıyorum.

Gözbebekleri büyüyor ve anahtarla birlikte onları da alıp yatağa doğru yürürken yüzde yüz ikna olduğunu anlayabiliyorum. "Beni kelepçelemek mi istiyorsunuz, Memur Price?"

Başımı hızlıca salladım, düşünemeyecek kadar tahrik olmuştum. "Hayır. *Beni* kelepçelemeni istiyorum."

Yutkunurken narin boğazını izliyorum, gözlerinin yeşili zar zor görünüyor ve külotunun içindeki şişkinlik ilgiyle sarsılıyor. Tekrar yutkunuyor ve kelepçeleri yanımdaki yatağa fırlatıyor, sonra kayganlaştırıcıyı ve yüzük ışığını alıp yatağın yanındaki masaya koyuyor ve açığı doğru ayarlamak için çalışıyor.

"Tamam. Bir giriş yapacağım. Onlarla biraz dalga geçeceğim. Sonra çekimi durduracağım ve bizi pozisyona sokacağım. Yüzünü göstermediğimden emin olacağım." Eli pazumun üzerinde, gökkuşağı bayrağı dövmemin üzerinde kayıyor. "Ve bu güzelliği kameraya almamaya çalışacağım, böylece sen olduğunu kanıtlayamazlar."

"Umurumda değil," diyorum nefes nefese ve şu anda umurumda da değil.

Eğiliyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni sertçe öpüyor. Ağzını benimkinden çekmeden önce kısa ama etkili bir öpücüktü, hâlâ yüzümü tutuyordu. "Hayatımın bir parçasını geri kazanmama yardım etmek için hayatının bir parçasını kaybetmene izin vermeyeceğim." Dudaklarımı tekrar okşuyor ve itiraz etmeme fırsat vermeden beni serbest bırakıyor.

Telefonunu alıyor, elleriyle saçlarını düzeltiyor ve başını karnımın alt kısmına koyarak yatağa uzanıyor. Çerçevelediği videoyu görebiliyorum, onun güzel yüzü ve benim paketim, biraz da kıllı kalçalarım. Bana bakmak için başını çeviriyor.

"İyi misin?"

Cevap olarak başımı sallıyorum çünkü şu anda iyiden de iyiyim. Çok heyecanlıyım. Ve tüm bu karmaşadan önce işini neden sevdiğini kesinlikle anlayabiliyorum.

Ve onu tekrar sevmesini istiyorum.

Kamerayı çalıştırıyor, güzel yüzünde son derece rahat bir şekilde alay ederken flörtöz bir ifade var. "Selam millet. Biliyorum uzun zaman oldu ve bunun için gerçekten üzgünüm." Alt dudağını büküyor ve eminim hepsini avucunun içine alacak. "Twitter'ımı gördüyseniz bildiğiniz gibi biraz meşguldüm."

Yine o lanet dudağını ısırtıyor ve bu o kadar seksi ki sikim seğiriyor. Kamera bunu yakalıyor ve içimden bir heyecan geçiyor, bunu görenlerin sadece biz olmayacağımızı biliyorum.

Gülüyor, hafif, flörtöz bir kahkaha ve eli külotumun üzerinde, doğrudan aletimin üzerinde geziniyor. "Oh, biri oynamak istiyor." Tekrar gülüyor. "Görüyorsun, bununla çok meşguldüm. Ve çok fazla dikkat gerektiriyor."

"Bunun bir adı var," diyorum kötü niyetli olmadan ve sonra kendimi tekmeliyorum çünkü benim rolümün konuşan bir rol olduğunu düşünmüyorum.

Bunun üzerine kıkırdıyor ve sonra yine surat asıyor. "Özür dilerim *memur bey*. Duygularınızı incittim mi?"

Konuşmuyorum çünkü bunu konuşmamıştık ve bunu mahvetmek istemiyorum. Yatakta yanımdaki kelepçeleri alıp külotumun üzerinden sikimin ucuna hızlı bir öpücük kondururken

hareketsizim.

Ŗu anda neredeyse sikimle konuşuyor ama umurumda bile değil. "Merak etme, ben

telafî edeceğim." Odağını kameraya çevirir. "Ve hepinize de." Göz kırpıyor ve oturmadan önce videoyu sonlandırıyor.

"Bunu yapmak istediğine emin
misin?" Hevesle başımı
salladım.
Hadi yapalım şunu.

CHAPTER Twenty-five

BROOKS

“I "Pardon, 'memur' olur mu? Bunu düzenleyebilirim." Kahretsin, keşke sadece telefonum değil de her zamanki kurulumum olsaydı. Ama şimdilik bu işe yarayacaktır. Küçük düzenlemeler yapabilirim. Üzerinde sadece bir çift külotla yatağına uzanırken tamamen rahatsız olmamış ve rahatlamış görünüyor. "Memur iyi. Ben iyiyim Brooks."

Ve öyle olduğunu biliyorum. O da benim gibi aslında yapmak istemediği hiçbir şeyi yapmayan inatçı bir orospu çocuğu ama bunun kariyerini mahvetmesine izin vermeyeceğim. "Rahatsız olduğun bir şey varsa söyle."

Yaramaz sırtışı gözlerine ulaşıyor ve kelepçeleri ona fırlatıp yatak başlığına doğru başımı sallıyorum. Bu da masif ahşap oluyor.

"Bunlar tam olarak nasıl çalışacak?"

Önce yatak başlığına, sonra da yatak odasının her tarafına bakıyor ve kocaman omuzlarını silkiyor. "Sanırım arkamdan konuşmak zorunda kalacağım."

Aletim külotumun içinde sarsılıyor ve tüm vücudumu bir ürperti kaplıyor. Bu kocaman, güçlü adam tüm güvenini bana veriyor. "Sanırım bunu ayarlayabiliriz. Benim için diz çok."

Komodine doğru yürüyorum ve yüzük ışığıyla tekrar oynuyorum, telefonumu yatağa doğru tutmadan önce mükemmel olması için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum, tam olarak desteklemek için bulduğum birkaç kitabı kullanıyorum. Yine mükemmel değil. Ama bu işi başarabilirim. Yatağın üzerinde diz çökmüş, kolları yanında beni dinliyor. "Hayır. Aslında külotunu çıkar. Oynamak için daha iyi olur, böylece durmak zorunda kalmayız."

Sertçe yutkunmasını izliyorum, ayağa kalkmadan önce göğsü heyecanla inip kalkıyor, külotunu tekmeliyor ve sonra tüm güzel çıplak ihtişamıyla yatağa geri diz çöküyor. "Daha iyi misin?"

Gözlerim, ucunda bir inci tanesi precum ile koyu kırmızı kızarmış sert horozuna düşüyor. Dudaklarımı yalıyorum, onun için açlıktan ölüyorum. "Uh-huh."

Kamerayı yeniden ayarlıyorum ve sadece vücudunun alt kısmına odaklanıyorum, kayıt tuşuna basıyorum - daha sonra ihtiyacım olanı düzenleyebileceğimi biliyorum - ve kelepçeleri çıkarıyorum, birini bileğine sabitliyorum. "Emin misin?" Sessizce fısıldıyorum.

Koyu renk gözleri benimkilerle buluşuyor, başını sallamadan önce dünyanın tüm güveni gözlerinde beliriyor. Ekranı yansımayacağını bile bile onu öpmek istiyorum. Ve öptüm de. Boynunun arkasını kavrayıp dudaklarını öpüyorum ve ondan boğuk bir inilti çıkarıyorum.

Sikim cehennem kadar sert ve külotumun üzerinde sürükleniyor, onları onun ve benim uyarılmamla yapışkan bırakıyor. Diğer elini tutuyorum, ikisini de arkasına yerleştiriyorum ve diğer kelepçeyi sabitliyorum, çok sıkı değil ama kıpırdayamayacağı kadar.

Öpücükten geri çekiliyorum ve şehvetle parlayan gözlerine bakıyorum. "Hazır mısınız, memur bey?"

Sadece sırtıyor, vücudu rahat ve belki de kamerada duyulmak isteyip istemediğini konuşmamız gerektiğini düşünüyorum. Ama o güçlü ve sessiz bir tip gibi görünüyor ve ben bununla gayet iyi başa çıkabilirim.

Ellerimin yavaşça önünden aşağıya doğru inmesine izin veriyorum, kafamın arkasında kameranın göbeğine ve onun altına hedeflendiğini biliyorum, ama bu kısım benim için. Kendimi aşağı indirirken, dilimi alt karın kaslarının üzerinde gezdirirken, her çıkıntıyla alay ederken kendimi kıvrak ve zarif hissediyorum. Kalçaları öne doğru fırlıyor, sürtünme ve muhtemelen kontrol arıyor ama bunu bana veriyor.

Ellerimi kalçalarının üzerinden geçirip uyluklarına doğru kaydırıyorum, kaslarını sıkıyorum ve yüksek sesle inliyorum -kısmen kamera için ama kısmen de kendim için. "Vücudun çıldırmış."

Yine bir şey söylemiyor.

Roman'ın aksine. İhtiyacı olduğunu düşündüğü için sessiz kalıyor olmalı. Yatakta önünde diz çöküp kıcımlı kameraya doğru kaldırırken ona cilveli bir gülümseme atıyorum, çünkü bunun en iyi özelliklerimden biri olduğunu biliyorum.

Sikinin başını ağzıma aldığım anda artık sessiz değil. "Oh, evet." Sadece ucunu emerken, ondan bir precum patlaması çekerken ve lezzetinin tadını çıkarırken inlemesi düşük ve uzun. Etrafında inleyerek, sırtımı eğiyorum, onu biraz daha derine götürürken yatağa karşı kamburlaşıyorum ama yine de alay ediyorum ve zamanımı alıyorum.

Kalçaları öne doğru çıkıyor ve kelepçelerle oynadığını görebiliyorum, muhtemelen bana dokunmak için can atıyor.

Yine de güvendeler ve onu ağzıma daha fazla alıyorum, dudaklarım kalın horozunun etrafında geriliyor.

Bir patlamayla ağzımdan çıkarırken uzunluğunun etrafını yalıyorum ve omzumun üzerinden kameraya doğru bakıyorum. "Çenem günlerce ağrıyacak ama ondan daha fazlasına ihtiyacım var." Şimdi ona doğru bakıyorum, nefes alırken göz bebekleri şişmiş. "Keşke sana ellerini kullanmayı bıraksaydım koca adam."

"Bunu ayarlayabiliriz," diyor o seksi derin tınısıyla, ama serbest bırakılmak için zorlamıyor. Bunu gerçekten istediğini sanmıyorum ve onun koca sikini en sevdiğim buzlu şeker gibi emmeye devam ediyorum. Bence o muhteşem kırmızı-beyaz-mavi çizgili dondurmalarından bile daha iyi.

Boğazımı gevşetiyorum ve onu sonuna kadar içime alıyorum, ağzımı doldurma şekline ve ıslaklığımın içine itmediği için etkileyici kontrolüne hayret ediyorum. Tüm kontrolün bende olmasına izin veriyor ve bu onu birazcık öldürüyor olmalı.

Çok yakın, inlemelerini ve sikinin sarsılarak ağzımın içinde daha fazla prekum bırakmasını tanıyorum. Ona gelmesini söylemek istiyorum ama ağzım şu anda meşgul, bu yüzden sertçe emiyorum ve kısıtlanmış bir inilti duyana kadar onu daha hızlı alıyorum. "Yaklaştım. Siktir, çok yakınım."

Çabalarımı iki katına çıkarıyorum, durmak istemiyorum ve sonra, boğuk bir çığlık onu terk etmeden önce büyük dick ağzımda tekrar sarsılıyor, boğazımdan aşağı cum fişkırtıyor. İlk parçayı yuttum, ama yeterince geri çektim

Aleti dilimin üzerine bir kez daha sıçradığında aslında onun tadını alıyorum.

Nefes nefese kalıyor, yutkunmayı bitirdiğimde ben de öyle, tadının tadını çıkarıyor ve onu başka bir ateşli öpücğe çekmek için dizlerimin üzerine tırmanıyorum, zevk iniltisi bana dilimde kendini tatmaktan hoşlandığını söylüyor.

"Teşekkür ederim," diye dudaklarına doğru nefes alıyorum.

Yakışıklı yüzünde küçük bir gülümseme oluşuyor. "Ellerimi bırak, ben de iyiliğine karşılık verebileyim."

Anahtarı bulmak için hiç zaman kaybetmiyorum, parmakları saçlarımın arasından kaymadan önce iki elinin kilidini açıyorum ve beni pis, umutsuz bir öpücük için geri çekiyor. İkimiz de o anın içinde kaybolmuştuk ama yüzünü kameraya çekemeyeceğini bilecek kadar aklımı koruyordum.

Büyük elini külotumun içine daldırmak için kullanırken hiçbir şeyi fazla düşünmüyor gibi görünüyor. "Tanrım, çok sertleşmişsin."

Ağzım kuruyor ve beynim bir an için kısa devre yapıyor, ağrıyan shaftımın etrafına sarılmış sıkı tutuşunu hissediyorum. Çoktan yaklaştım, taşaklarım ağırlaşmıştı ve vücuduma doğru çekiliyordu. "Sana ihtiyacım var."

Yine dudaklarıma gülümsüyor. Sikik herif. "Bu külotların gitmesini istiyorum." Sesi çakıllı ve porno için yaratılmış. İstese bu konuda kesinlikle bir kariyeri olabilir.

Dudaklarımı yalıyorum, ona açım ama kendimi yataktan hızla kalkıp külotumu çıkarmaya zorluyorum, sonra da yatağa geri dönüp önünde diz çöküyorum. Ağzını üzerimde hissetmek istiyorum ama şu anda bunu yapamayız. Sanki düşüncelerimi duymuş gibi ağzını kulağıma götürüyor. "Bu muhteşem aletin boğazımın arkasına çarpıp seni parçalara ayırmasından başka bir şey istemiyorum, ama belki bir dahaki sefere."

Kayganlaştırıcı şişesini alıp, kapağını kapatıp yatağa fırlatmadan önce parmaklarına biraz sıkarken aptalca başımı sallıyorum. Doğru, bunu kamerada göremezler. "Evet. Tanrım, evet. Ağzının etrafıma dolanmasını istiyorum," diye inliyorum ve o da önce bir, sonra diğeriyle sikimi sıvazlıyor, güçlü eliyle açtığı dar tünele girerken kalçalarımın sarsılmasını sağlıyor.

"Biliyorum bebeğim. Şimdilik bu kadar yeter." Siktir, bu işte çok iyi.

Her şey çok güzel. Çekim yaptığımızı bilmek. Aylardır ilk kez kendimi güçlü ve hayatımın kontrolünü elimde hissediyorum. Elinin kaygan, sert kayışı. Dayanamıyorum.

Haykırıyorum, orgazmım beni bir anda vuruyor, döllerim yumruğunun üzerinden akıyor ve yumuşak horozuna ve uyluklarına ateş ediyor. "Tanrım, lanet olsun. Çok ateşlisin." Onun övgüleriyle sikim tekrar esniyor, beni kuru kuru sıkarken ucundan döllerim akıyor.

"Kutsal. Kahretsin." Ağzımı tekrar onunkine götürüyorum, şu anda videoyu umursamıyorum ve muhtemelen boşalmadan hemen sonra kırpacığımı biliyorum ama yine de dudaklarına ihtiyacım var. Onu pervasızca öpüyorum ve o da beni öpüyor, parmakları saçlarımın arasından kayıyor ve tırnaklarım omuzlarına batıyor.

Öpüşmelerimiz yavaşlayıp kalp atışlarım yarı normale dönmeye başladığında, alt dudağını ısıyorum ve telefonumu alıp kaydı durdurabilmek için kendimi ondan uzaklaştırıyorum.

"Ne düşünüyorsun? İyi olacak mı?" Ukala herif bunun saf altın olduğunu biliyor ve elini başının arkasına sıkıştırmış, çırılçıplak ve döl içinde yatağa uzanıyor.

"İşe yarar, sanırım." Soğukkanlı davranmaya çalışıyorum ama gülümseme yüzümden gitmiyor. Bu gece gerçekten uyumaya çalışmadan önce çarşafı yıkamamız gerekeceğini bilerek yatakta onun yanına uzanıyorum.

"Ne zaman postalayacaksın?" Ses tonundaki gerginliği duyuyorum ve Jasper'ın bunu gördüğünde ne yapacağından endişelendiğini biliyorum. Dürüst olmak gerekirse ben de endişeliyim ama bunun bitmesini istiyorum.

Gücümü geri istiyorum.

"İlk küçük videoyu alay etmek için Twitter'da yayınlacağım ve sonra bunu düzenleyeceğim ve benim için yayınlacağım

Yarın aboneler."

Başımı omzuna koyuyorum ve nefes alışını dinliyorum. Nedense sakinleştirici geliyor. "Kulağa bir plan gibi geliyor. Rosie'ye buradaki güvenlik kameralarımı izlemesi için bir uyarı göndereceğim ve resmi olarak senin davanla ilgilenen memurlara haber vereceğim." Ben kısa videoyu yüklerken o da kendi telefonuna uzanıyor.

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor ama bunu yapmam gerekiyor. Sadece Jasper'ı gölgelerden çıkarmak için değil, aynı zamanda bundan zevk aldığım için. Ben utangaç, utanç verici bir şey değilim. Kim olduğumla gurur duyuyorum.

Ve kendimi hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim, herkesin görebileceği bu hayattan daha büyük adama zevk verirken.

Ben gerçekten buyum.

Gururlu. Güçlü. Güzel ve kendinden emin.

Jasper'ın ya da bir başkasının bunu benden çalmasına izin verirsem lanetleneneceğim.

CHAPTER Twenty-Six

ROMAN

“Y Şimdi de porno mu çekiyorsun?” Andrew'a gözlerimi deviriyorum ama bunu bekliyordum.

"Cidden Brooks'un sitesine abone misin? Kahretsin, sanırım seni hafife almışım."

Andrew koşumuza iyi ayak uyduruyor. Haki/polo, düz bağcıklı bir piç için, koşularımızda dayanıklılığı var. Hep öyleydi. İkimiz de lisedeyken koşucu kafasının gücünü keşfettik ve bu rutininin bir parçası haline geldi.

Brooks, Ben ve Colby'yle spor salonunda takılıyor, çünkü buradan sonra doğrudan işe gitmem gerekiyor.

Ama nedense bugün farklı görünüyordu. Daha hafif.

Bunu açıklayamam ama dün gece bizi filme çekerken onu izlerken kontrol ondaydı. Böyle hissetmesini sağladım ama sonrasında nasıl hissedeceğinden emin değildim. Bu sabah çok gülümsüyordu, videonun gece boyunca ne kadar iyi iş yaptığından bahsediyordu.

Ama bir takipçi eksikti.

Jasper bir kez bile yorum yapmadı ya da mesaj atmadı. Profillerinin hiçbirinde yok ve bu durum beni çok rahatsız etti. Bu olayla ilgili olarak herkesi uyardım ve bugün bütün gün spor salonunun yakınında bir devriye arabasının konuşlandırılmasını talep ettim - mümkün olduğunca sık bölgede olmayı planladığımdan bahsetmiyorum bile. Ama yine de garip geliyor.

Jasper'ın videoyu görmemiş olmasına imkan yok.

Bu sabah istatistikleri gördüm. Şimdiden oldukça popüler olmuş. Twitter takipçileri bu "gizemli adamı" görme şansı karşısında akıllarını kaybediyorlardı ve o videoyu yayınlar yayınlamaz videoya akın ettiler.

Ama bu takipçi orospu çocuğundan telsiz sessizliğinden başka bir şey gelmedi.

"Twitter'ı her şeyi ele verdi, göt herif. Ve evet, hepimiz onu orada takip ediyoruz. O artık bizim de arkadaşımız."

Bu beni şaşırtmadı. Bu grup sokak hayvanlarını evlat edinmeye bayılıyor. Brooks bir sokak hayvanı değil, ama bilirsin

Ne demek istediğimi. "Suuure."

Bir köşeyi döndük ve beni tersledi. "İşini mi kaybedeceksin?" "Sosyal medyada olduğum için beni kovamazlar."

Kaldırımında yan yana koşarken, tenis ayakkabılarımız sabah kaldırımına vururken endişesini buradan hissedebiliyorum. "Eminim porno için yapabilirler."

Bu düşünce muhtemelen olması gerektiği gibi içime korku salmıyor. Brooks'la o videoyu çektiğim için pişman değilim. Hem de hiç. Başka hiçbir şeye benzemiyordu ama sadece seks yaparken filme alınmak değildi. Onu seyretmekti -muhteşem derecede güçlü ve özgür bir şekilde. "Eğer gerçekten istiyorlarsa, evet, beni bırakmanın bir yolunu bulabilirler. Ama ben çok iyi bir polis memuruyum ve bu aptalca olur."

"Çavuşunun sık kafalı olduğunu söylemiştin."

Hızımı biraz artırıyorum ama Andrew hemen yanımda bitiveriyor. "Bence herkes sık kafalı. Hâlâ beni kovmak istemiyor."

"Bunu terapide mi konuşuyorsun?" Kontrol etmek zorunda. Kendine engel olamıyor.

Yine de tüm randevularıma gitmeyi başardım. Hatta sonuncusunda Brooks sırf kaçırmadığımdan emin olmak için gidip bekleme odasında kaldı. "Çoğunu, evet."

Koşmayı bırakıyor ve ben de duruyorum, böylece onunla yüzleşebiliyor ve dersime devam edebiliyorum. "Çoğu mu?" "Brooks olayına hiç girmedim."

Bana kuşkuyla bakıyor. "Şu anda hayatında olan en stresli şeyi terapistine anlatmadın mı?"

"Brooks stresli değil," diyorum hızlıca ve o da başını yana eğerek açıklamamı derinleştirmemi söylüyor. "Temel konulardan ve ortağımın nasıl bir pislik olabileceğinden bahsettim. Bilgin olsun, şu anda aklımda çok büyük bir şey var."

"Ama sen Brooks'u güvende tutmaya çalışıyorsun..." Sözlerine dikkat ediyor ve ben bundan nefret ediyorum. Nefret ettiğimi biliyor. "Bu senin için bir sürü şeyi gündeme getiriyor olmalı."

"Ben iyiyim, Andrew."

"Değilsin," diye karşılık veriyor, beni asla rahat bırakmıyor ve her zaman saçmalıklarımı yüzüme vuruyor. "Bunu terapistinle konuşmalısın. Bunu yapmak zorundasın. Her şeyin ne kadar hızlı kontrolden çıkabileceğini biliyorsun."

"Tamam." Terapide Brooks hakkında neden konuşmadığımı bilmiyorum. Belki de yaptığım şeyden vazgeçirilmek istemiyordumdur. Peki, tamam. Muhtemelen öyledir ama bunu istemiyorum. Ne yaptığımı biliyorum. "Her şey kontrolüm altında ama yardıma ihtiyacım olursa size ulaşırım. Söz veriyorum."

Hâlâ endişeli ama neyse ki boş verdi. Ben duş alıp istasyona gitmeden önce işe giderken Brooks'u kontrol edeceğine söz veriyor. Rosie'yi kontrol ettikten ve Jasper'ı hâlâ güvenlik kameralarında göremediğini öğrendikten sonra ve zaten sinirli bir ruh halindeyken, çavuşumun ofisine çağrıldım.

"Ne var ne yok?" Sinirli bakışlarını görmezden gelerek çavuşumun karşısındaki sandalyeye rahatça oturdum.

"Bana bundan bahsetmek ister misin?" Telefonunu kaldırıp Brooks'un dün gece Twitter'a gönderdiği kısa videoyu gösteriyor ve kıcıma tekme yemek üzere olduğumu bilmeme rağmen gülümsüyorum.

"Evet, Brooks çok seksi."

"Price," diye bağılıyor, telefonunu masaya bırakarak. "O bir takip kurbanı ve sen onu beceriyorsun."

Nedense "kurban" kelimesine kıl oluyorum. Belki Brooks'un bundan nefret edeceğini bildiğim için, ama aynı zamanda ilk başta davayı görmezden geldikleri için. Koltuğumda biraz daha dik oturuyorum. "Öncelikle, o benim arkadaşım ve ben bu davada değilim." Bir şey söylemeye başladı ama ben araya girdim. "İkincisi, o kurban

evine zorla girilene kadar önemsiz görülmüştü. Ve onun videosunun benimle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum." Yüzümün hiçbir videoda olmadığını biliyorum. Bir kere bile. Brooks çok dikkatliydi. Konuştuğum birkaç seferde de sesim alçak ve şehvet doluydu, kendi kulaklarıma bile benmişim gibi gelmiyordu.

Diğer noktalarımı görmezden geliyor. "Price, korkutucu bir mesaj yüzünden ilk başta yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığını çok iyi biliyorsun."

"Sen ve Max bunu ciddiye alabilirdiniz. Ama mesleği yüzünden görmezden gelindi. Şimdi de onun için mi endişeleniyorsun?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "Yoksa bu sadece departman için utanç verici bir durum mu?"

"Hem kanun adamı olup hem de porno filmlerde oynayamazsınız."

"Öyle olduğumu kim söyledi? Video çok seksi ama hiçbir yerde yüzümü göremiyorum." Evet, götlük yapıyorum ama bu saçmalıklardan bıktım. Yüzüm, herhangi bir cinsel eylemin gerçekleştiği videoların hiçbirinde yok. Daha fazla araştırmak istiyorlarsa buyursunlar, ama beni gerçekten cezalandırabilecekleri bir şey yaptığımı kanıtlamakta zorlanacaklar.

Sevgilim olduğunu iddia edebileceğim biriyle çekilmiş birkaç fotoğrafımın yanı sıra, görevde olmadığım bir zamanda beni bu boktan şey için kovmaları konusunda onlara bol şans diliyorum. Bulabildiğim her haber kanalında avazım çıktığı kadar bağıracağım.

Ve tamam, belki Andrew haklıdır ve işimi kaybetmeden önce terapide her şeyi konuşmalıyım. Ama siktir et bunu.

"Price." Adımı söyleme şeklinden nefret ediyorum. Çok kibirli ama sonra yorulmuş gibi sessizce iç geçiriyor. Belki de yorulmuştur. "Buradaki amacımız ne?"

Bana kes şunu demesini beklerdim. Ya da ellerinde gerçek bir kanıt olmamasına rağmen uzaklaştırıldığımı söylemesini. Dürüst olmak gerekirse pek umursamazdım ama şaşırdım. "Bu orospu çocuğunu ortaya çıkarmak için."

"Ya onu öldürtürsen?"

"Sana ne ki?" Sinirleniyorum ve hemen o anda yazılmayı bekliyorum, ama gözleri yumuşuyor - emniyette geçen yıllardan yorgun ve masanın arkasına sıkışmış yıllardan kırık.

"Önemsiyorum. Başta ciddiye almadığımız için özür dilerim. Ama onun incindiğini görmek istemiyorum ve bu Jasper karakterini çok ciddi bir şey yapmaya itebilir."

Tam bir pislik gibi davranmayı bırakıp söylediklerini dinlemek için elimden geleni yapıyorum. "Nasil olsa gidecek. Brooks'a odaklanmış durumda. Bu an meselesi. Belki de kontrollü bir ortamda hata yapsın diye hızlandırmaya çalışıyorumdur."

"Herkesi güncel tutun. Ciddiyim, dikkatli olun." Başımı bir kez sallıyorum ama kıpırdamıyorum. "Sen iyi bir polis memurusun Price. Seni kaybetmek istemiyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bunu bana daha önce hiç söylememişti ve yüzünde küçük bir gülümsemeyle beni başından savmadan önce çok uzun bir süre şok içinde donup kaldım.

Sersemlemiş bir halde koridora çıkmadan önce hızlıca bir teşekkür etmeyi başarıyorum.

Ortağıma tam olarak güvenmiyorum ve kesinlikle tüm departmanıma olan inancımı kaybetmeye başlamıştım.

Ama belki de hâlâ umut vardır.

CHAPTER Twenty-Seven

BROOKS

“C "Seninle bir dakika konuşabilir miyim?" *Uh-oh*. Bütün gün spor salonunda Colby, Roman ve benim hakkında bir şey söylemeden durmayı başarmıştım ama şimdi geleceğini hissedebiliyorum.

Şaşırtıcı derecede iyi bir gün geçirdim. Instagram takipçilerimle yeni bir spor salonu bulma konusunda dalga geçtim, hatta Ben'e de bir gönderme yaptım. Colby de onu tanıtmak için derslerinden birini canlı yayınlamama izin verdi.

Benim için çok şey yaptılar, en azından onlara biraz bedava reklam verebilirim. Ve Colby'nin fitness sınıfı çok eğlenceli. Katılırken çok eğlendim. Vücudum en lezzetli şekilde yıprandı.

Bugün kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar özgür hissediyorum. Çoğu kişinin bunu anlamayacağını biliyorum. Dün gece Roman'la çektiğim videoya bakıp bunun sadece kaydedilmiş bir seks olduğunu düşünecekler ama öyle değil.

Çok daha fazlasıydı.

Hayatımda hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Bu sanki bir parçamı geri almak ve kimsenin beni kontrol edemeyeceğini söylemek gibiydi.

Bugünkü geri bildirimler beni daha da uçurdu. Bu boku yediler. Ve dürüst olmak gerekirse, onları kim suçlayabilir ki? Roman ateş gibi.

Beni biraz tedirgin eden tek şey Jasper'ın nerede olduğunu bilmemek. Bugün yorumları ve mesajları kontrol ederken korkmadım bile. Bunu görmesini istedim. Kızmasını istedim. Kızgınım.

Bu işin bitmesini istiyorum.

Ama hiçbir şey. Hem de hiç. Ve ben bunun iyi bir şey olduğuna inanacak kadar aptal ya da saf değilim. Muhtemelen çok öfkeli, bir şeyler planlıyor, ama eğer dışarı çıkarsam, en azından kendi şartlarımla olacak.

Sonsuza kadar saklanamam.

Bu, hayatım boyunca beni itip kakmaya çalışan her pislige güç vermek anlamına gelir ve ben bunu yapamam.

Spor salonundaki havalı mor banklardan birine oturuyorum ve Colby'ye bakıyorum. "Tabii. Ne oldu?"

Oturuyor, oldukça tereddütlü ve emin görünmüyor.

"Videoyu gördün," diye tahmin ediyorum.

Gözleri hafifçe açılıyor ve başını iki yana sallamadan önce gülümsüyorum. "Gerçek videoyu değil. Alayını gördüm."

Başımı sallıyorum, zaten gerçek videoyu izlemeyeceğini varsayıyorum. Beni tüm sosyal medyada takip ettiğini biliyorum çünkü ben de onu takip ettim. "Roman için endişeleniyor musun?"

Omuz silkiyor. "Muhtemelen bu yüzden işini kaybedebilir."

"Yüzünü göstermemeye dikkat ettik."

Başını sallar. "Ama hala o. Yani ..."

"Söz veriyorum, ben de onun başını belaya sokmak istemiyorum. Gerçekte kim olduğunu gizlemek için elimizden geleni yaptık ve ona bunu yapmak zorunda olmadığını söyledim."

Bana küçük, tatlı bir gülümseme sunuyor. "Bunu yapmak istediğinden hiç şüphem yok. Sadece ..." İç çekiyor. "Umarım ikiniz de neye bulaştığınızı biliyorsunuzdur. Ya bu Jasper'ı gerçekten sınırlendirirse?"

Çoktan geçtiğine eminim ama bunu söylemiyorum. Şu anda kesinlikle dehşete düşmüş olmalıyım, ama sanki o aşamayı atlatmışım gibi geliyor. Şimdi sadece kızgınım ve bitmesini istiyorum.

"Hayatımı yaşamam gerek Colby. Onu özlüyorum."

Bunun üzerine başını sallar ve gözleri anlayış gösterir. "Anlıyorum. İnan bana, anlıyorum. Ben sadece ..." Gerçekten çok tatlı. "İkinize de değer veriyorum."

Güven verici bir elimi dizine koyup gülümsüyorum. "Öyle olduğunu biliyorum. Burada olmak gözlerinizi pek çok şeye açtı." Uzun zamandır hiç gerçek arkadaşım olmadığı gerçeği gibi. Belki de hiç. Ve şimdi, eminim ki var. "Önemsediğin için minnettarım ama ben iyiyim. Roman ve ben gerçekten her şeyi kontrol altına aldık."

Bu ifadede hiçbir aldatma yok. Buna yüzde yüz inanıyorum. Yine de başka bir şey söylemeye fırsatı olmuyor çünkü tam o sırada Roman -hayattan daha büyük ve kocaman bir sırtışıla- kapıdan içeri giriyor. "Colby. Bu iş çığırından çıkmaya başladı. Gerçekten aşıksın, değil mi?" Gözleri dizindeki elime odaklanıyor ama şaka yaptığını bildiğim için gözlerinizi deviriyorum.

Colby ayağa kalkıyor ve tam Ben ofisinden çıkıp kolunu adamının omuzlarına doladığı sırada ona parmağını gösteriyor. "Sorun mu çıkarıyorsun?" diye soruyor, yanımdaki banka çökmüş olan kardeşine.

"Her zaman."

Ben kıkırdıyor ve bize ders verip vermeyeceğini merak ediyorum ama vermiyor. "Aç mısın? Colby ve ben gidip yemek yiyeceğiz."

Roman bana dönüyor, tuhaf ama sessiz bir konuşma yapıyoruz, sonra ikimiz de kibarca reddedip Roman'ın evine geri dönüyoruz. Doğruyu söylemek gerekirse, bütün gün onu tekrar soymayı düşünmeden edemedim.

*Ama izleyicilerim için
değil. Hayır, bunu
kendim için istiyorum.*

Yatağına düşüyoruz, dudaklarımız ve ağızlarımız birbirini yutuyor, ikimiz de diğerinin kıyafetlerini yırtıp atarken uzuvlarımız birbirine dolanıyor. Birbirimiz için çaresiziz, konuşmak yok. "Becer beni Roman." Sonunda ikimiz de çıplak kaldığımızda dudaklarına doğru nefes alıyorum.

"Bunu mu istiyorsun?" Alt dudağımı ısıyor ve ben de başımı hızlıca sallayarak evet, bunu çok istiyorum diyorum.

Sanırım bu noktada buna ihtiyacım var. Kayganlaştırıcıyı ve prezervatifi bulmakta hiç vakit kaybetmiyor, giyiniyor ve

Parmaklarıyla hevesli deliğimi okşamadan önce sikini sıvazlıyordu. İçime bir şey girmeyeli uzun zaman olmuştu ama bunun verdiği gerginlik ve yanma hissi her şeyi daha da gerçek kılıyor.

Beni anın içinde tutuyor ve nefesimi kesiyor çünkü daha fazla bir şey istediğimden emin değilim. İyice hazırlandığımda ve bacaklarımı geriye ittiğinde, sırtım altımızdaki yumuşak yorgana dayandığında, yavaşça içime kayıyor. Çok yavaşça.

"Beni kızdırmayın *memur bey*," diye mırıldanıyorum, tırnaklarım kıcının derisine batıyor, onu daha da içime çekiyorum. "Siktir. Beni."

Sırıttırıyor, eğiliyor ve dudaklarımı ateşli bir öpücükle çalıyor. "Biraz sert mi seviyorsun Brooks?"

Ağzımdan çekilirken bacaklarım daha da geriye doğru bastırılıyor, dizlerim başıma yaklaşıyor. "Ver onu bana."

Ve sonra yapıyor, artık acele etmiyor, tatlı saçmalıklar. Gücünün her zerresini bana vurmak için kullanıyor, tekrar tekrar, büyük aleti prostatımın üzerinde sıyrılıyor ve kıcını kavrarken ve her görkemli itme ile büküldüğünü hissederken beni utanmadan inletiyor.

Hızlı ve dağınık, tam da sevdiğim gibi. Ve taşaklarım sıkılaştığında, o tanıdık karıncalanma omurgamdan aşağı iniyor, sikim karnımın her tarafına fişkırmadan önce adını haykırıyorum ve kıcım onu sıkıca kavırıyor, bırakmak istemiyorum.

Beni yatağın daha yukarısına gönderen iki güçlü itişten sonra, başım ahşap başlığa çarpıyor ama sadece yoğunluğu artırıyor, horozu içimde sarsılıyor ve ağzımı ateşli bir öpücükle bulmadan önce bir kükreme çıkarıyor.

Tanrım.

Prezervatifi attıktan sonra yanıma yığılıyor ve ikimiz de deli gibi nefes almaya çalışıyoruz.

"Lanet olsun. Muhtemelen bunu kaydetmeliydik çünkü bu epik bir boktu." Güldüm.

"Hayır. O sadece benim içindi."

Bedenimi kendine doğru çekerken gülümsediğini hissedebiliyorum, görünüşe göre karnımdaki kuruyan döller için endişelenmiyor. "Sadece senin için, ha?"

Sırıttırıyorum. "Sanırım biraz da senin için."

Buna gülüyor, yüksek sesle ve umursamazca. Bu çok hoş. "İyi misin?"

Kaçınılmaz çıldırışımı beklediğinden eminim ama bunun geleceğini sanmıyorum. "Jasper'ın şu anda nerede olduğunu bilseydim daha iyi hissederdim, ama genel olarak, evet, iyiyim. Dün gece ..." Kelimeleri arıyorum ama o bana söyletmiyor ve bunun yerine bedenimi kendisine daha yakın tutuyor.

"Evet. Öyleydi."

"Peki ya sen? Pişmanlık duyuyor musun?"

Tekrar gülüyor. "Şimdiye kadar bilmeliydin, hiçbir şeyi ikinci kez tahmin etmem. Ve çok ateşliydi."

Gerçekten öyleydi.

"Ondan haber var mı?" Sesi şimdi daha fazla melankoliyle gerginleşti.

Başımı sallıyorum, başım omzunda. "Hayır. Bu kötü, ha?"

"Seni güvende tutacağım," diye söz veriyor ama bunu zaten bildiğimi fark ettiğini sanmıyorum. Söylemesine gerek yok.

"Hayatımı yaşamam gerek Roman."

Tüm vücudu geriliyor ve ben nedenini anlayamıyorum, ta ki sonunda birkaç kelime söylemeye zorlayana kadar. "Gidemezsin."

Bunun üzerine şaşkın bir kahkaha attım. "Her şeyden önce, yapabilirim." Gözlerini deviriyor ama itiraz etmiyor. "Ama istemiyorum. Yani, hayatımı burada yaşayabileceğim en iyi şekilde yaşamam gerekiyor. Video çekmeye devam etmeliyim,

şehri keşfetmeli ve paylaşımlar yapmalıyım. Hayatımı yaşamam gerekiyor."

Vücuduma sarılıyor ve şakağımı öpüyor; bu hareket tamamen normal ve hatta rahat hissettiriyor, sanki bunu uzun zamandır yapıyormuş gibi. "Baş belası olmadığın ve burada kaldığın sürece, bunu yapmana kesinlikle yardımcı olabilirim. Bunu yapmana yardım edeceğim." Bunu şiddetli bir kararlılıkla söylüyor ve ben sırf eğlence olsun diye dövüşmek istiyorum ama yapmıyorum.

Çünkü sırtımı ona dayamayı itiraf etmek istediğimden daha çok seviyorum. Ve hayatımı kendi şartlarımla yaşamaya devam etmemin anahtarının o olduğundan hiç şüphem yok.

CHAPTER Twenty-Eight

ROMAN

İlk videonun üzerinden iki hafta geçti ve Jasper'dan hiçbir haber yok. Tek bir şey bile yok. Bu ürkütücü. Uçurumdan düştüğünü ya da otobüs çarptığını düşünmek isterdim ama daha kötü bir şey olduğunu biliyorum. Hissedebiliyorum.

o.

Birlikte başka bir video çekmedik ama Brooks bana bir solo çekti. Aynı derecede ateşli. Yatağımda uzanmış, tembel tembel sikini okşarken ve herkesin görebileceği şekilde deliğiyle oynarkenki görüntüsünü asla unutacağımı sanmıyorum.

O kadar ateşliydi ki, kamera kapalıyken hiç vakit kaybetmeden ben de katıldım. Daha sonra, başka bir fotoğrafımızla dalga geçti, daha fazlasını vaat etti, ama küçük takipçi adamımızdan hala bir şey yok. Brooks ise oldukça farklıydı.

O kadar düşmanca değil. Çok daha fazla gülümsüyor.

Bundan nefret edeceğimi sanıyordum ama aslında bayıldım. Gerçek Brooks'u her yönüyle özömsüyor ve birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarıyorum. Çünkü sınırlı olduğunu biliyorum. Bu konuda hayal kurmuyorum.

Bu pisliği yakalasak da yakalamasak da bir gün California'ya dönecek. Bu yüzden birlikte olduğundan emin olmak bana bağlı. Onu yakalamak zorundayım.

İşi gerçekten zorlaştırıyor. Jasper'dan internette hiçbir hareketlilik yok.

Dediğim gibi, ürkütücü.

Bu yüzden Ben ve Colby ile sinemaya gitmek için evimden çıktığımızda bunu anlamalıydım.

Buna hazırlıklı olmalıydım. Ama

değildim.

Brooks'un çıkardığı ılık için değil, n verandamdaki kanlı p torbası için de değil. "Oh, Tanrım. Bu da ne böyle?"

Gözlerim hızla karanlık n bahçede dolaşıyor ama hiçbir Şey yok. Devriye arabası burada değil çünkü yaklaşık bir saat önce bir ihbar almışlar. Sarhoş gençler. *Kahretsin!*

"Hadi içeri dönelim. Bunu bildirmem gerek."

"Roman." Sesi yumuşak ve mesafeli. Kendini tekrar kaybetmesine izin veremem, şu anda bile. "O çantadan kan geliyordu."

Dibindeki kk bir delikten dışarı sızdığını gördüm. Onu çevirip içeri soktum ve iki omzundan tutup eğilerek ateşin hâlâ snmediğinden emin olmak için o yeşil gözlere baktım.

Zümrüt rengi gözbebeklerinde parıldadığını gördüğümde gülümsüyorum. "Onu arayıp her Şeyi kitabına göre yapmalıyım. şansım yaver giderse, her Şeyi berbat etti."

Başını sallıyor, gözleri hâlâ hissettiği öfkeyle yanıyor. fkeyi her zaman kayıtsızlığa tercih ederim.

Bu sefer herkesi çağırdım. Adli tıp, baş polisler ve hatta avuşumu bile çünkü bir Şeyler olmalı. Karakolda sorgulandıktan ve kapsamlı bir soruşturmadan sonra Brooks, Rosie, avuşum ve ben bir odadayız.

Geceden ve tüm bu lanet çileden dolayı yıpranmış.

"İnsan bu," dedi avuşum.

"İnsan mı?" Brooks şok olmuş görünüyor ve iim burkuluyor çünkü bunun bir hayvan, hatta belki de kasaptan aldığı bir Şey olduğunu düşünüyordum. Ama lanet olası bir insan?

Onaylarcasına başını sallıyor. "Bir insan kalbi. Bir kez dondurulmuş ve muhtemelen torbaya biraz kan eklenmiş." "Vay anasını." Rosie'ye döndüm. "Lütfen bana onu güvenlik kamerandan izlediğini söyle."

Başını sallıyor, solgun görünüyor. "O lanet olası bir hayalet. Gerçi bilgisayar geçmişi var. Aklıma gelen tek Şey, görüntüleri hackleyip sildiği."

Brooks'un yanındaki sandalyede oturduğum yerden ayağa kalktım. "Bunu sen bulabilirsin. Sen en iyisisin."

"Deniyorum," diyor yorgun bir şekilde ve bunun üzerinde durmadan çalıştığını biliyorum. Jasper'ı bulmayı en az benim kadar istediğini biliyorum.

Yani, neredeyse o kadar.

"Bu yeterince iyi değil." avuşa döndüm. "Parmak izi?"

Suratsız görünüyor ve başını sallıyor. "Hiçbir Şey yok. Ondan hiçbir iz yoktu. Rosana haklı, o bir hayalet gibi görünüyor."

Brooks ayağa kalkıyor ve elimi tutuyor, bunu yaptığının farkında olup olmadığından bile emin değilim ama elimi sıkıyorum. Onlara "Denediğiniz için ikinize de teşekkür ederim," diyor ama sesi benim hissettiğim kadar kırık çıkmıyor. Bana bakıyor. "Daha çok çabalamamız gerekecek. Belli ki benim için geliyor."

"Senin için gelmesini istemiyorum," diyorum, Rosie ve avuş'tan uzaklaşıp ona doğru dönerek. "Onu şimdi yakalamak istiyorum. Hemen şimdi."

Başını sallıyor ve sadece gülümsüyor. "Yapacaksın."

"Onunla daha fazla alay etmek tehlikeli," diyor avuş arkamdan. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Dönüp ona bakıyorum. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

Düşünüyor, başını sallamadan önce çenesi sıkıca kenetleniyor. "Hayır."

"Roman, kendini ldrtebilirsin." Rosie bana yaklaşırken o kadar da sessiz değildi. "Bunu yapmaya devam edersen, sadece Brooks'un değil, senin de peşine düşecek. Brooks onun için çok değerli ve seni hiç düşünmeden öldürecek."

"Benimle dövüşmek zorunda kalacak. Ve ben daha sertim."

Başını sallarken üzgün görünüyor, neredeyse ağlamak üzere. Onu daha önce hiç ağlarken görmemiştim. "O bir insan kalbiydi. İnsan kalbi. O bir katil."

"Belki, ama bununla başa çıkabilirim." Onu hızlıca kucaklamak için kendime çektim ve o da beni itmedi.

Ne kadar üzgün olduğunu bu şekilde anlıyorum. "Söz veriyorum."

"Dikkatli olun. Evinin ve spor salonunun yakınındaki devriyeleri artıracakız." Çavuşuma teşekkür ediyorum ve Brooks'u evime geri götürmeden önce Rosana'ya bir kez daha sarılıyorum, alarmı kurup kapıyı kilitlemekten önce ön tarafa park etmiş polislere el sallıyorum.

"Gecenin böyle geçeceğini düşünmemiştim."

"İyi misin?" Cevabı zaten bildiğim için ona bir adım daha yaklaşıyorum.

"Gerginim. Tüm bunların bir sonraki adımının ne olacağını bilmemekten nefret ediyorum ama ona korkumu belli etmek de istemiyorum."

"Korku normal bir tepkidir, biliyorsun." Gülümsüyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum, gözlerim yüz hatlarında geziniyor ve ne kadar güzel olduğunu fark ediyorum.

"Biliyorum ama şu anda çoğunlukla kızgınım. Bitmesini istiyorum." Eğiliyor ve ayak parmaklarının üzerinde durarak alt dudağımı şeytanca ısırtıyor. "Bence başka bir video çekmeliyiz."

"Bundan emin misin?"

Güçlü ve meydan okurcasına başını sallıyor. "Evet. Eminim. Son videomuzun telif gelirleri bir sonraki seyahatimi finanse edecek." Kaşlarını sallıyor. "Yine de, belki de sana bundan bir pay vermeliyim."

Gülüyorum, durumun ciddiyetinin farkındayım ama şu anda yapabileceğimiz pek bir şey olmadığını da biliyorum. Kanda DNA testi yapacaklar ama sistemimize giren biri olmadığı sürece şu anda olduğumuz yerde olacağız.

"Yüzünü göstermeyeceğiz. İşini kaybetmene izin veremeyiz."

Başımı salladım. "Eğer öyle bir şey olursa, o zaman kârının bir kısmını almak zorunda kalırım." Eğilip tatlı dudaklarından öpüyorum. "Ama onları gerçekten istemiyorum. O boku eğlenmek için yaptım."

Kıkırdıyor ve beni yatak odama götürüyor, hızlıca kamerasını kuruyor ve sonra bana dönerek gömleğini zahmetsizce çıkarıyor. Elleri kıcımlı buluyor ve beni kendine çekiyor. "Sanırım hemen işe koyulacağız. İkimiz de tamamen çıplağız ve kamera alt taraflarımıza odaklanmış durumda."

Ona kaşlarını çatıyorum, o bizi birbirimize sürttükçe sikim onunkine karşı sertleşiyor. "Kıcıma bir kez daha mı girmek istiyorsun?"

Başını sallıyor, sesi tahrikle kalınlaşıyor. "İlk seferden beri bunu düşünmeden edemiyorum."

Ona ukala bir sırıtma veriyorum ve kıyafetlerimi çıkarmak için geri çekiliyorum, bundan daha fazla ikna etmeye gerek yok. Beni kolaylıkla hazırlıyor, ben dört ayak üzerine dönmeden önce ağzıyla sikimle alay ederek beni delirtmek için zaman ayırıyor ve ıslak dilini taşaklarımın üzerinde gezdiriyor, her biriyle alay ederek beni inleyen bir karmaşa haline getiriyor.

Dili ağzımın kenarında dolaşıp her sinirimi harekete geçirirken ve vücudumu ateşe verirken yalvarmaktan geri kalmıyorum. "Lütfen. Sik beni. Kameranı aç ve beni becer."

Girişime karşı kıkırdıyor, dilini sertleştiriyor ve beni yavaşça beceriyor, yorganı yumruğumla kavrayıp dilini utanmadan sürerken beni tamamen çıldırtıyor.

"Kamerayı açmazsan videonu mahvedeceksin. Yükümü boşaltacağım."

Tekrar gülüyor ve bunun birbirimizi tanıdığımız ilk birkaç haftanın intikamı olabileceğini düşünmeden edemiyorum. Sağ yanağımı ısırtıyor, ağzını geri çekiyor ve iki eliyle kıcımlı açıyor. "Alay etmeye devam ederdim, ama Tanrım, lanet olsun, bu şekilde çok ateşlisin. Çok çaresizsin."

"Ungh." Kelimelere dökemiyorum ve sikim damlıyor. Yorgan biraz sürtünmeye izin veriyor, ama bu

yeterli değil.

"Tamam memur bey," diyor beni kızdırmaya bayıldığı o boğucu ses tonuyla ve kayda başlamak için bir kumanda kullanıyor. "Bana bu dar kıçta ihtiyacın olduğunu biliyorum." Sağ yanağıma hızlı bir tokat atıyor, acıtıyor ama en ufak bir rahatsızlık vermiyor. "Ve sana söyleyeyim, içinde olmak, bu sıkı, kaya gibi sert kıç ..." Diğer yanağını da sıkıca kavırıyor. "Hayatımı değiştirdi. Hafızama kazındı ama daha fazlasına ihtiyacım var."

Bunun ne kadarının kamera için olduğundan emin değilim ve dürüst olmak gerekirse, sikimde bile değil. Umutsuzca geri çekiliyorum. "Al o zaman," diye homurdanıyorum.

Neyse ki bir kez olsun itiraz etmedi. Aletinın küt başını deliğıme bastırdığını hissettiğimde ihtiyaçla inliyorum ve sonra zarif, hızlı bir hareketle içime giriyor, dibe vuruyor ve ikimizi de inletiyor.

Ondan sonra devam ediyor. İçimdeki o harika süngerimsi noktayı sıyıran uzun, emin vuruşlardan başka bir şey yok, her sürüklemeye yıldızları görmemi sağlıyor, kığım onun etrafında sıkıca kenetleniyor. Bu sefer beni kelepçelemedi ve ben de hiç vakit kaybetmeden alttan uzanıp sikimi kavırıyorum, prekumumu kayganlaştırıcı olarak kullanıp güzelce kayganlaştırıyorum.

İleriye doğru yaptığım her hamle sikimi elimle açtığım tünelin içine sokuyor ve her şey neredeyse kararmadan önce mırıldanıyor, inliyorum ve derin bir kükremeye onu da kendimle birlikte uçurarak serbest bırakıyorum.

Kaydı durdurdu ve ikimiz de yatağa uzandık, tamamen bitkin ve mutluyduk, bir anlığına Jasper'ı unutmuştuk. Ben kamerayı bile unutmuştum, Brooks'la o anın içinde kaybolmuştum.

Gidiyor. Bu iş bittiğinde, gidiyor.

Parlayan yeşil gözlerine bakmak için başımı çeviriyorum ve kalbim sadece ona bakmaktan bile hızlanıyor.

Bunu kendime hatırlatmaya devam etmem gerekebilir çünkü sanırım ona aşık oluyorum. Ve kendimi durdurmak için elimden geleni yapmalıyım.

CHAPTER Twenty-Nine

BROOKS

Two. Weeks.

Kalp olayından bu yana iki hafta geçti. Roman ve ben başka bir buharlı video yaptığımızdan beri- Bu arada, ciddi bir kış tekmeledi. Kimse benim asık suratlı, seksi polisime doyamaz.

Ama hala Jasper'dan bir haber yok.

Hiçbir şey.

Hala bana mesaj atmadı ya da yorum yapmadı. Hiçbir şey yapmadı. Yalan söyleyip aklımda hiç olmadığını söyleyemem. Tabii ki aklımda. Adam sevgilimin kapısına bir kalp bırakmış. Ama parmak izi yoktu. Herhangi bir DNA ile eşleşmedi. Görüntü yoktu.

Bu beni deli gibi hissettirmeye başladı.

Ama başka ne yapabilirim bilmiyorum. Söylediğim gibi hayatıma devam ediyorum. Roman'da kalıp vücudunun ve tamam, belki aklının da tadını çıkarıyorum.

Onu çok yanlış tanıdım ama tamamen değil. Kendini beğenmiş bir pislik ama dürüst olalım, oldukça etkileyici biri. İnsanlara yardım etmek için polis olmak istemiş çünkü sistem onu çok kötü yüzüstü bırakmış.

Bunda takdir edilmeyecek ne var?

Ve aslında çoğu zaman oldukça komik. Kardeşi ve onun dinamiği, tam bir ahmak olmadıkları zaman çok komik.

Colby tatlı ve kibar biri. Andrew beni çok etkiledi, artık Roman'la aralarında bir şey olmayacağını biliyorum.

Ve kahretsin. Sesim mutlu mu geliyor?

Bu hayatın içine çekilmeme izin veremem. Şu anda arkadaşlarım olabilirler ama ben burada yaşıyorum. Kaliforniya'da yaşıyorum ve bunu aklımda tutmalıyım.

Bu bir dolambaçlı yol. Oraya geri dönmekten önce bir durak. Ama bu çılgın gruba ne kadar kolay uyum sağladığımı inkar edemem. Colby'nin dersi için yeni fikirler bulmasına yardım etmekten ne kadar keyif aldığımı. Ya da hepsiyle sinemaya gitmekten. Ben ve Roman'ın gençler gibi didişmelerini dinlemek.

Burayı sevdim.

"O gömleği hiç sevmedim." Omurgamdan soğuk bir ürperti geçiyor ve kendimi spor salonunun çamaşır odasında katladığım havlulara dönmeye zorlayamıyorum. Roman ve Ben bu akşam kendini savunma dersi veriyorlar.

Toplantıya katıldım - hatta kontrolümün bir kısmını geri aldıktan sonra nasıl daha iyi hissettiğimi paylaştım - ancak çamaşırları yıkamalarına yardımcı olmak için kendini savunma dersine katılmamaya karar verdim. Şimdi gece geç saatlerde spor salonunun çamaşırhanesinde tek başımayım.

İyi karar, Brooks.

"Arkanı dön."

Havluyu sepete geri atıp en büyük korkumla yüzleşmek için arkamı döndüğümde ellerimin titremesinden nefret ediyorum. Adam iri yarı değil ve aslında sıradan, normal görünümlü yüzünde öfkeli bir ifadeyle elinde büyük bir kasap bıçağı tutmasa o kadar da korkutucu olmazdı.

Ona yakışıklı diyemem ama içten içe canavar olduğunu bildiğim biri gibi de görünmüyor. "Jasper."

Gerçek adının kullanılmasından tedirgin olmuş görünüyor. "Polis arkadaşın araştırmasını yapıyordu."

Düşüncelerim Roman'a gidiyor. Onun yatağında geçirdiğimiz geceler. Onun ve benim çocukluğumuz hakkında yaptığımız konuşmalar. Çok fazla ayrıntıya girmedik ama bazılarını paylaştık. Yaptığımız ve hiç de iş gibi hissettirmeyen videolar. O an içinde kaybolmak çok kolaydı. Kalbimi hızlandıran ama şu anda olduğu gibi korkutucu bir şekilde değil.

"Benden ne istiyorsun?" Hissettiğim öfkeden çok daha azıyla soruyorum. Hayatımın aylarını benden çaldığı için ona ne kadar kızgın olduğumu söylemek istiyorum. Ona her türlü ismi takmak istiyorum ama kendimi sakın kalmaya zorluyorum.

"Videolarını izledim," diye alay ediyor, bana bir adım daha yaklaşıyor ve gözlerim bıçağının gümüş parlısından ayrılmıyor. "Sen bir fahişesin." Kelimeyi söylerken öfkeden kuduruyor.

"Bu yüzden mi aynamın üzerine o kelimeyi yazdın?" Tamam, onunla alay etmek muhtemelen iyi bir fikir değildi ama kendimi durduramadım.

"Evet," diye tıslıyor, tekrar yaklaşıyor. Bir adım geri atıyorum ama hemen arkamdaki kurutucuya çarpıyorum. "Sen tam olarak busun. Bir fahişesin. Erkeklerin seni kullanmasına izin veren iğrenç, pis bir fahişe. Seni asla benim sevdiğim gibi sevmeyecek. Seni hiç sevmeyecek."

O delinin teki. Onu dinlemeyin.

Ama kelimeler yine de acıtıyor. Roman çok uzakta değil. Beni kontrol etmek için buraya gelmesi an meselesi. Jasper'ı konuşturmaya devam etmeliyim. "Özür dilerim." Kendimi söylemeye zorluyorum.

Bir an şaşırmış görünüyor ama sonra hemen şüpheleniyor. "Üzgün müsün?"

Başımı sallıyorum, tehdit olarak algılayacağı herhangi bir hareket yapmamaya çalışarak yavaşça. "Beni gerçekten ne kadar önemseydiğini fark etmemiştim."

Gözleri şaşkınlıkla kararıyor. "Umursamadığımı nasıl düşünebilirsin? Sana her zaman hediyeler gönderiyorum." Sitemdeki ipuçlarını kastettiğini varsayıyorum. Üyeler bir abonelik ücreti ödüyor ama ipucu göndermek için bir seçenek var. Çok şey gönderdi ama en çok katkıda bulunan kişi olmaktan çok uzak. Yine de bunu ona söylemeyeceğim. "Biliyorum. Minnettarım." Çok sinirlenmesini istemediğimi biliyorum. Onu tutmalıyım

Sakin ol. "Sen sadece Bana kızmaya devam ettin. Artık benden hoşlanmadığını düşündüm."

Roman'dan bir iz var mı diye kapı aralığına bakmamaya çalışıyorum ama hızlıca bir göz atma şansım oluyor ve kalbim

orada kimseyi görmediğimde düşünüyorum. Kendimi, bıçağı hâlâ bana doğrultmuş olan ama daha fazla yaklaşmayan Jasper'a bakmaya zorluyorum. "Beni aldatıyordun. Önce şu Adam'la." Adını zehirli bir nefretle söylüyor. "Sonra da o polisle." Elindeki bıçakla kapıyı işaret ediyor ve kısa bir an için belki de hepsine önce o ulaşmıştır diye düşünüyorum.

Oh, Tanrım. Ya hepsi öldüyse? Benim yüzümden. Ya cansız bedenleri kendini savunma sınıfında yatıyorsa?

Bundan kurtulmaya çalışıyorum. Ben, Roman ve Colby'yi bıçakla alt etmesinin imkânı yok. Gözlerim bıçağa gidiyor ve temiz göründüğünü görüyorum. Kan yoktu.

Jasper tekrar bana odaklanmaya başladı ve ben de Roman'ın iyi olduğu gerçeğine tutunmaya çalışıyorum. İyi olmak zorunda. Ve her an burada olabilir. "Bu sadece işimin bir parçası," diyorum, bana inanacak kadar deli olduğunu umarak. "Sen . . ." Midem bulanıyor. "Sen özelsin."

Kaşlarını kaldırıp beni dikkatle inceliyor ve acaba gözlerimde ona karşı hissettiğim küçümsemeyi görebiliyor mu diye merak ediyorum. "Ama sana dokunmalarına izin veriyorsun."

"I . . ."

Bana yaklaşıyor, bıçağı sallıyor ve bunun o an olduğunu biliyorum. Bu şekilde öleceğim. Çünkü gözlerinde delice bir bakış var. "Sana dokunmalarına izin verdin!" diye bağıyor.

Bir sonraki an kaosu parıltısı. Elinde bıçakla ileri atılıyor ama sonra çok daha iri bir adam tarafından yere yatırıldığını fark ediyorum. Bıçağının ucu yere düşerken yanağımı sıyırdı ama hayattayım.

Nasıl yaşıyorum ben?

Bekle. Roman bir şey söylüyor. Bana. "Brooks? İyi misin?" Elimi yanağımda gezdirip titreyen elimdeki kırmızı kan lekesine bakarken sesi paniklemiş gibi geliyor ama başımı sallayarak onu yönlendiriyorum. "Ben iyiyim."

Başını sallıyor ve artık odada olan Ben ve Colby'ye emirlerini bağırarak söyler. Roman çırpınan Jasper'ı yerde tutarken Colby telefonla konuşuyor, bıçak onlardan birkaç metre uzakta.

Sonra bir baktım, oda polis memurları ve adli tıpla dolup taşıyor ve Jasper tutuklanıp götürülüyor. Biri yüzüme bakıyor ve dikişe ihtiyacım olmadığına karar verip benim için sarıyor. Kısa süre sonra odada sadece Roman ve ben kaldık, elleri omuzlarımda, beni sakinleştiriyor. "Brooks, konuş benimle."

"Onu yakaladın," diyorum, hâlâ şaşkınlık içinde.

Başını sallıyor, ben gözleriyle buluşurken yakışıklı yüzünü yavaş bir gülümseme kaplıyor. "Onu yakaladık." "Onu tutabilirler mi?" *Lütfen evet de.* Bunun bitmesini istiyorum.

Başını sallıyor, gülümsemesi daha da artıyor. "Evet. En azından saldırı suçundan elimizde, ama sana gönderdiği mesajlar ve belgelenen haneye tecavüz olayından dolayı sanırım takip suçlaması da alacağız."

Başımı uyuşukça sallıyorum. "Her şey bitti."

Beni göğsüne çekiyor ve ben de isteyerek gidiyorum, hala tamamen sarsılmış durumdayım ama onun büyük kolları beni sarınca kendimi daha iyi hissediyorum. "Yapacak daha çok şey var. Eminim seni birçok kez sorgulayacaklar. Beni de. Ama bunun kalıcı olmasını sağlayacağız. Ve o parmaklıklar ardında, yani evet ..." Beni daha sıkı sıkıyor. "Her şey bitti."

İçimdeki rahatlama tarif edilemez, ama aynı zamanda zihnimin arkasında bir korku hissi de var. Hiçbir anlam ifade etmeyen bir korku çünkü rahatlamış durumdayım. Jasper'ın cezasını çekmesini ve başka kimseye zarar verememesini istiyorum.

Roman'ın bana sarılmasına izin verdim, onu içime çektim ve vücudunun bana karşı verdiği hissin tadını çıkardım. Burada olduğu için minnettarım. İlk günden beri burada olduğu için.

Dehşetin nereden kaynaklandığını biliyorum çünkü bu korkunç olay sona ermiş olsa da

takip olayı, aynı zamanda bizim sonumuzun başlangıcı.

CHAPTER Thirty

ROMAN

W Onu yakaladık. Şerefsiz herif.

Bir çarşaf kadar beyaz olan Brooks'un orada donmuş bir şekilde durduğunu gördüğüm an ile Elinde bıçakla ona doğru hamle yapan Jasper denen şerefsiz hâlâ gözümün önünden gitmiyor. Sadece vücudumun Jasper'inkine sertçe çarptığını ve ikimizi de yere serdiğini hatırlıyorum.

Sonra kafamı kaldırıp Brooks'un yanağında bir kesik olduğunu ama onun dışında iyi olduğunu görünce hissettiğim rahatlama - hepsi bu. Ama şimdi Jasper tutuklu ve takım onun asla çıkmaması için elinden geleni yapıyor.

Tanıdığım en sert yargıçlardan birinin önüne çıktı ve kefaletle serbest bırakılırsa toplum için risk oluşturacağına karar verildi, bu yüzden kefalet reddedildi. Şimdi tek yapmaları gereken sağlam bir dava oluşturmak ve bu herife elveda demek.

Yatağında uzanırken geriniyorum, dün gece uzun zamandır uyumadığım kadar iyi uyumuşum ama sonra yalnız olduğumu fark edince hemen panikliyorum. Dün gece evime döndüğümüzde Brooks tüm yaşadıklarından dolayı yorgun ve hissizdi, bu yüzden tek kelime etmeden gözlerini kapatmadan önce yatağa tırmandık.

Nefes alış verişinin düzene girmesi uzun sürmedi ve kendi yorgunluğuma yenik düşmeden önce bayıldığımı biliyordum ama kesinlikle benimle birlikte yatağımdaydı.

Duşun aktığını duyduğumda rahatlıyorum ve yataktan kalkıp banyoya girerken çok sessiz olmamaya dikkat ederek rahatlamanın beni yıkamasına izin veriyorum. Onu ürkütmek istemiyorum ama burada olduğunu kendi gözlerimle görmem gerekiyor.

Tüm bunların bir rüya olmadığını ve dün geceden sonra gerçekten hayatta olduğunu. Her şeyi berbat etmediğimi ve onun iyi olduğunu.

Duşun tüm evimin en iyi kısmı olduğunu söylemeliyim. Koyu renk mermerden, yeterince büyük.

İki yetişkin erkeğin rahatlıkla girebileceği bir alan, yüksek su basıncı ve Brooks'un banyoya girdiğinde beni hemen fark etmesini sağlayan şeffaf bir cam kapı.

Kapıyı iterek açarken gülümsemesi parlak, su güzelce üzerinden akıyor. "Bana katılacak mısınız, memur bey?"

İki kez sormama gerek yok. Bugün bu kadar yakın olamayacak kadar savunmasız hissedip hissetmediğinden emin değildim. Mutlu bir şekilde onu kontrol eder ve sonra onu rahat bırakmak için ayrılırdım. Ama beni içeri davet ediyorsa, hayır demeyeceğim.

Kıyafetlerimi çabucak çıkarıp mutlu bir şekilde içine giriyorum, kollarımı vücuduna doluyorum ve sırtı önüme geliyor. Ağırlığını bana vererek sırtını bana yaslıyor ve ben bir kez daha rahatlatarak iç çekiyorum. "Bu sabah nasılsın?"

"Ben iyiyim."

"Brooks ..." Başlıyorum ama o dönüp kollarını boynuma doluyor ve bana yeşil gözlerindeki ateşten eminliği gösteriyor.

"Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Onu yakaladın."

"Dün gece çok travmatikti. İyi olmamak sorun değil." Ama yüz hatlarını incelediğimde, iyi olmadığına dair hiçbir işaret göremiyorum.

"Öyleydi. Gerçekten öleceğimi sandım." Yüzüne bakabilmem için bedenlerimiz arasında yeterince boşluk bırakarak bana tutunuyor. "Öleceğini."

Elimi gözünün altındaki kesiğin hemen altına götürüyorum. Bandajı çıkardı ama kanaması durdu ve iyileşme yolunda gibi görünüyor. "Seni orada onunla gördüğüm zamanki kadar hiç korkmamıştım. Daha erken gelemediğim için çok üzgünüm."

Dudaklarında hafif hüznü küçük bir gülümsemeyle başını sallıyor. "İnanılmazdın. Beni kurtardın."

"Harika olan sendin. Onu sakın tuttun ve olduğu yerde kalmasını sağladın. Eğer kaçmaya çalışsaydın ..." Bu düşünce midemi bulandırıyor. Hiç şüphesiz çok daha kötü yaralanabilirdi.

"O canavara ikramda bulunmak, ona üzgün olduğumu söylemek çok yanlış geldi."

Elimle çenesini kavıyorum ve dayanamayıp dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyorum. "Sen her şeyi doğru yaptın. Ve şimdi başka kimseye zarar veremesin diye hapse atılacak."

Kararlı bir şekilde başını sallıyor ve sonra yavaşça boynumu bırakıp duşun spreyine dönerek köpükleri temizliyor. Sesi gergin ama dengede tutmaya çalıştığını söyleyebilirim. "Evet. Sanırım yakında gideceğim."

Tüm vücudum gerildi. Bu düşünce aklımın ucundan bile geçmemiştir. Ona yaklaşıyorum, dokunmuyorum ama beni hissetmesini istiyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Gülüyor ama bu hüznü bir gülüş. "Ben burada yaşıyorum. Evim Kaliforniya'da."

Bunu elbette biliyorum ama her sabah onun yanında uyanmaya alışmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Geceleri kollarımda onunla yatağa girmenin her dakikasından zevk aldığımı. "Yine de," diye rahat konuşmaya çalışıyorum, "acelesi yok."

Tekrar bana dönüyor, muhteşem vücudundan ve yüzünden o kadar çok su akıyor ki, sağ eli pazumun üzerinde gezinmeden önce bir an için dikkatim dağılıyor. "Yok mu?"

Hemen başımı salladım. "Hayır. Yani, duruşma için seni yine de burada isteyecekler." Gitmemesi istenmeyecek ama yine de uçakla gelmesi gerekecek. Bu gerçekten kolaylık sağlamakla ilgili.

Tabii ki öyle.

Bir an için bunu düşünüyor gibi görünüyor. "Bu doğru." Kalp atışlarım hızlanıyor. "Ama bana burada, senin alanında ihtiyacın yok. Artık Jasper kilit altında olduğuna göre, belki de başka bir yerde kalmalıyım."

Hiçbir parçam bunu istemiyor. "Zaten buradasın," diyorum ellerimi kalçalarına koyarken yavaşça. "Hiç umurumda değil." Bakışlarımın göğsünde ve gergin karnında yavaşça gezinmesine izin veriyorum. "Hiç de değil."

Güzel yüzündeki sırtışı görüyorum. "Beni sadece vücudum için mi kullanıyorsunuz memur bey?" diye takılıyor.

Hayır. Hiç de değil. Ve bu çok korkutucu ama bunu yüksek sesle söylemiyorum. Ellerimi sıkı kışının üzerinde gezdiriyorum, hafifçe kavıyorum ve gösterişe devam ediyorum. "Sadece bu kış bile sana en az bir ay daha kazandırır."

Bir kahkaha attı ve şakacı bir şekilde beni itti. "Sen tam bir pisliksin."

İtiraz etmiyorum, vücudunu kendiminkiyle aynı hizaya çekiyorum, parmaklarım ıslak saçlarında gezinirken ikimizin de siki sertleşmiş ve bu değiş tokuşla tamamen ilgileniyor. "Kalacak mısın?"

Bana bakarken gözlerinde bir kırılma var. Şimdi doğrudan spreyden biraz uzaklaştık, çoğu sırtından aşağı kayıyor. "Kısa bir süre için, eğer gerçekten sorun olmazsa."

Dudaklarımı onunkilere yaklaştırıyorum ve çürük öpücüğümü cevap olarak kullanıyorum.

Çünkü eğer kelimelerimi kullanırsam, kısa bir süreden çok daha uzun süre kalması için ona yalvarmış olacağım. Ellerimi sert siklerimize doladığımda ve dudaklarından tatlı inlemeler ve nefesler gelirken vücutlarımız birbirine sürtündüğünde, bir süreden çok daha fazlasını istediğimi fark ediyorum.

Sonsuza kadar istiyorum.

CHAPTER Thirty-One

BROOKS

“S Nasıl hissediyorsun? Toplantı sırasında biraz konuştuğunuzu biliyorum.” Meksika’da küçük, şirin bir dükkândaki masada karşılıklı otururken Andrew’un nazik gözleri benimkilerle buluşuyor restoran gerçekten o kadar iyi ki, çiğnediğim fajitaların tadını çıkarırken sorduğu soruyu ilk başta zar zor duyuyorum.

Toplantılarda, özellikle de son iki haftadır biraz paylaşım yapıyorum. Ama Roman’ın bana söylediği gibi, sadece o çemberin içinde olmak bile güç veriyor. Herkesin cesur olmasını ve hikayelerini anlatmasını dinlemek. “Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim.”

Beni inceliyor. Andrew’un bunu çok yaptığını fark ettim. O özünde gerçek bir terapist, sadece benim kendi sonuçlarıma varmamı bekliyor.

“Gerçekten öyleyim. Jasper suçlanıyor. Onu ellerinde tutabildikleri kadar uzun süre tutmak için her şeyi araştırıyorlar.” Roman’ın söylediğine göre insan kalbi de dahil olmak üzere onu durmadan sorgulamışlar ama henüz ağızından bir şey kaçırmamış.

Kendimi rahatlamış ve neredeyse tamamen kendim gibi hissediyorum ama itiraf etmeliyim ki biraz dengesizim ve bunun Jasper’la ya da yaklaşan davasıyla hiçbir ilgisi yok. Yanımda oturmuş, kardeşi ve Colby ile masadaki salsa çeşitlerinden hangisinin en iyisi olduğu üzerine hararetle bir sohbeta dalmış olan Roman’a hızlı bir bakış atıyorum. İkisine de yanıldıklarını söylerken onu izliyorum ve sonra Andrew’un bilen gözlerine geri dönüyorum.

Sanki içimi görüyor ve bu biraz sinir bozucu. “Ben iyiyim,” diyorum tekrar, suyumdan bir yudum alarak.

Nazıkçe başını sallıyor ama beni çağırıyor. “Eğer profesyonel olarak biriyle görüşmeniz gerekirse, size birini önerebileceğimi unutmayın. Hatta Kaliforniya’da şiddetle tavsiye ettiğim bir meslektaşım var. Asla yalnız acı çekmek zorunda değilsin.”

İhtiyacım olursa terapi almaya karşı değilim, ancak şu anda Jasper'ın bana yaşattığı cehenneme rağmen gerçekten iyi hissediyorum. Beni sinirlendiren Kaliforniya kısmı. Ona kibarca teşekkür ediyorum ve hepimiz yemeğimizi yemeye ve sıradan sohbetimize geri dönüyoruz.

Bu bir gelenek haline geldi. Salı ve Perşembe toplantıları ve kendini savunma dersinden sonra buraya gidip hepimiz ayrılmadan önce karnımızı doyuruyoruz ve ben Roman'la eve gidiyorum.

Ve gerçekten ev gibi hissettiriyor.

Ki bu tehlikeli. *Fazla bağlanamam. Ben burada yaşamıyorum.*

Ama onun evine döndüğümüzde ve birbirimizin yatağına girmeden önce soyunduğumuzda, yan yana uzanıp birbirimizi solumak dışında hiçbir şey yapmak için acele etmediğimizde, bu hayatla ne kadar rahat ettiğimi fark ediyorum.

"Gitmem gerek."

Gözleri açılıyor ve dokunmadığımız halde vücudundaki gerginliği hissediyorum. "Ne?"

Sanki kalbimi parçalamıyormuş gibi rahat görünmeye çalışıyorum. "Ben burada yaşamıyorum Roman."

Başını yavaşça sallıyor. "Ama sana söyledim, burada kalmada bir sakınca yok." Boğazını temizliyor ve tıpkı benim gibi onun da söylemediği şeyler olduğundan eminim. "Özellikle de Jasper hüküm giyene kadar."

"Yakında bir seyahate çıkmam gerekiyor. Uzun zaman oldu ve eminim muhteşem tatillerim için beni takip eden insanlar biraz sabırsızlanmaya başlamıştır." Burada Roman'ın yanında ne kadar rahat olsam da, bir yanımin huzursuz olmaya başladığını inkâr edemem. Seyahat etmeyi seviyorum. Yeni bir yere gitmek benim için çok heyecan verici ve kendi evimde bile bu kadar uzun süre kaldığımı sanmıyorum. Aslında, kalmadığımı biliyorum.

"Yani sadece bir yolculuğa mı çıkmak istiyorsun?" Sesi neredeyse umutlu geliyor ve bu neredeyse kalbimi kırıyor. Sanki seyahate çıkmam ikimize de seyahatten sonra gerçekten evime dönmem gerektiğini itiraf etmiyor. Belki de buraya geri dönme umudum vardır.

"Evet." Sırt üstü yatıyor, bir elini başının altına sokuyor, pazusunu sıkıca çekiyor ve ben kasları boyunca patlayan damarı izlemekten kendimi alamıyorum. "Benimle gel," diye ağzımdan geçiriyorum fazla düşünmeden.

"Ne?" Başını çevirip beni içine aldı ve ben de ona yaklaştım.

"Benimle gel. Eminim sana biraz izin vereceğim. Tropik ve sıcak bir yere gidebiliriz." Burası soğumaya başladı ve ben hiç sevmiyorum.

"Ciddi misin?" Gözleri gözlerimi arıyor ve ben de ona gülümsüyorum, şu anki çocuksu halini seviyorum. Heyecanlı ama emin değil gibi.

Bu iri, düşünceli adamda iyi bir görünüm. "Evet, çok. Benim ikramım. Ya da pek sayılmaz, pek bir şey için ödeme yapmam gerekmeyeceğini ve geri kalanının birlikte çektiğimiz videolardan kolayca ödenebileceğini düşünürsek." Hâlâ en çok izlenenler onlar.

"Yapmak zorunda olmadığımı biliyorsun."

"İstiyorum." Ve bu doğru. Şu anda tek istediğim bu ve belki de kendimi daha derine gömüyorum, ama bekliyorum -nefesimi tutuyorum- ve bunu kabul etmesini umuyorum.

"Tamam. Eğer eminsen. İşyerinde işleri yoluna koyar ve size tarihleri bildiririm."

"Güzel. Çok fazla bekleme. Burada taşaklarım donuyor."

Kıkırdıyor, bedenimi kendine yaslıyor. "Bugün en yüksek sıcaklık altmış beşti." Yalandan titriyorum ve başımı sallıyorum. "Dediğim gibi, dondurucu."

Buna gülüyor ve başka bir şey yapmak yerine, ikimiz de uykuya dalmadan önce bana sarılıyor.

Evet, kesinlikle başım belada.

CHAPTER Thirty-Two

ROMAN

Tayatım boyunca ilk kez bir pasaport kullandığımda, Brooks bana onunla bir seyahate çıkmamı teklif ettikten bir buçuk hafta sonraydı. Tatil dediğinde ne düşündüğümünden emin değildim ama Cehennem, Tahiti'ye birinci sınıf bir uçuş ve lagün manzaralı büyük bir süit değildi.

"Vay anasını." Odamızın balkonundan pırıl pırıl mavi suya bakıyorum. "Tamam, asla gitmiyorum."

Brooks, paketini ve o sıkı poposunu tam olarak saran küçük parlak mavi yüzme külotunu giyerken gülüyor. Birdenbire otelin dışından görünen manzara umurumda bile olmadı. Odanın öbür ucuna yürüyüp onu kollarımın arasına alıyorum, hızlı olmasını istediğim ama kızgın olmadığım hararetli bir kucaklaşmayla süren bir öpücük konduruyorum. "Bu külotlar yasadışı olmalı," diye homurdanıyorum dudaklarına karşı.

Yüzünde ağzıma karşı küçük, baştan çıkarıcı bir gülümseme oluşuyor. "Beni tutuklayacak mısınız, memur bey?"

Sikim zaten sertleşme yolundaydı ama şimdi tamamen orada, şortumdan kurtulup Brooks'a ulaşmaya çalışıyor. "Kahretsin, kelepçelerimi unutmuşum."

Gülüyor, küçük bedeni kollarımın arasında titriyor ve sesi o kadar özgür ve hafif ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Bu çok aptalcaydı."

"Hey, tatildeyim."

Burnumun ucunu öpüyor ve beni nazıkçe geri itiyor. "Sanırım bunu hak ettin. Üstünü değiştir. Havuza gitmek istiyorum."

Çantamı bulup mayomu çıkarırken homurdanıyorum, Brooks'u bırakmak istemiyorum. Yatağa uzanıp beni izlerken bana sadece gülüyor. "Tüm bunların bedelini ödemene izin verebilir miyim gerçekten bilmiyorum," diyorum tişörtümü başımın üzerinden çıkarırken ciddi bir şekilde.

Hararetli gözlerle hareketi izliyor, her zamanki gibi alt dudağını ısırtıyor ve eğer durmazsa bu hafta otelden hiç ayrılmayacağız. "Sana söyledim, ödediğim tek şey

uçuş. Geri kalan her şey ücretlidir."

Muhteşem manzaralı lüks otel süitine bakıyorum. Egzotik çikolatalar ve meyvelerle dolu kocaman bir hediye sepeti ve yanında bir buz kovalarında soğuyan pahalı görünümlü bir şişe şampanya bile var. "Hepsi mi?"

Sırıtarak yataktan kalkıyor ve iki eliyle kıcımlı kavırıyor. "Böyle yerler benim gibi sosyal medyada takip edilen birinin onlarla kalmasına bayılır. Onlar reklam yapıyor, ben de bedavaya kalıyorum. Kazan, kazan."

Tatlı ağzını öpüyorum ve sonra kıcımlı serbest bırakıyor, şortumu çözüyor ve külotumla birlikte itiyor. Öpüşmemizden dolayı hâlâ sertleşmiş durumdayım ve o bana masum bir bakışla bakıyor.

"Uh-oh. Bu şekilde havuza inebileceğini sanmıyorum." Üst düzey bir hareketle kirpiklerini bana fırlattı.

"Hmm, bu konuda ne yapalım?" Gülüyor ama önümde dizlerinin üzerine çöküyor ve daha fazla konuşmak için zaman kaybetmeden kalçalarımın öne doğru savrulmasına ve ellerimin saçlarını kavramasına neden olan pratik bir hareketle beni ağzına alıyor. "Brooks. Sikeyim."

Yemin ederim sikimin etrafında gülümsüyor, ama gerçekten odaklanması uzun sürmüyor ve ben farkına bile varmadan adını haykırıyor ve yükümü boğazından aşağı boşaltıyorum.

Memnun bir sırtıyla ayağa kalkıyor, ama aşağı baktığımda kızarmış kırmızı kafasının müstehcen derecede dar külotunun üstünden dışarı çıktığını fark ediyorum ve iyiliğe karşılık vermek için yere kayıyorum.

Külotunu aşağı itip onu yuttuktan sonra kıcı ellerimde harika bir his uyandırıyor, sallanıyor, emiyor ve yüksek sesli inlemelerinin ve yumuşak nefes alışlarının her saniyesini dilimde ve parmakları saçlarımda serbest bırakılmasıyla onurlandırılana kadar seviyorum.

Otelin aynasının önünde dururken ikimiz de tamamen sefahat içinde görünüyoruz, benim mayom üzerimde ve onun külotu yerine sabitlenmiş, ama saçlarımız cehenneme dönmüş ve yanaklarımız kızarmış. İkimiz de gülerken havuza doğru ilerlerken, yeni sikilmiş görüntümüzden hiç rahatsız olmamış gibi görünüyoruz.

Asansörle odamızdan havuza inerken hiç hissetmediğim bir şekilde doğal hissediyorum.

"Buna gerçekten alışabilirim," diyorum havuz kenarında güneşlenirken ve bize kokteyller getirilirken. Jasper ya da dava hakkında endişelenmek yok. Ya da ondan sonra nasıl daha çok kişi olacağını. Umarım Brooks'a takılıp kalmazlar ama yine de birileri daha mağdur olacak. Yaşadığımız dünyanın gerçeği bu. Max hakkında ve ona ya da sisteme hala tam olarak güvenmediğim için endişelenmeme gerek yok. Hiçbir şey için. Burada hiçbir endişe yok.

Bu daha önce sahip olduğumdan emin olmadığım bir özgürlük.

Brooks parlak bir gülümsemeyle bana bakıyor ve telefonunu eline alarak Tahiti arka planıyla hızlıca bir fotoğrafımızı çekiyor. "Sakıncası var mı?"

"Hiç de değil. Bu yolculuğu hak et, bebeğim." Kıkırdıyor ve bu sevecenlikten hiç de rahatsız olmışa benzemiyor.

Yine, doğal.

Onunla her şey çok rahat hissettiriyor. Bana gitmesi gerektiğini söylediğinde ve ben sonsuza kadar demek istediğini düşündüğümde, midem bulandı ama ona kalmasını söylemeyi kendime yediremedim.

Sonra bir seyahate çıkması gerektiğini söyleyip benim de onunla gelmemi istediğinde, ilk kez bunun bizim hayatımız olabileceğine dair umutlanmama izin verdim. Her şeyin nasıl sonuçlanacağından emin değilim ama aptalca bile olsa, kendimi hiç o anki kadar mutlu hissetmemiştim.

Bu yüzden onunla geçirdiğim her saniyeyi kucaklamaya karar verdim. Gezgini bir ruhu olduğunu biliyorum, sanırım ilk tanıştığımızda bunu onda görebiliyordum. Ama şimdilik, bu bizim

gerçeklik.

Bir hafta sonra bitecek bir tatile çıkan iki sevgili, evlerine birlikte dönecek ve sonsuza dek mutlu yaşayacaklardır.

Gerçekçi değil mi? Evet, gerçekçi.

Hâlâ devam ediyor muyum?

Ayrıca, evet.

CHAPTER Thirty-Three

ROMAN

T Ön penceremden kar yağışını izliyor ve inliyorum, şu anda Tahiti'nin kumsallarını gerçekten ama gerçekten özlüyorum. Kansas'a döndük ve Brooks bana dumanı tüten bir fincan kahve getirdiğinde ve kollarını bana doladı, sanırım kar o kadar da kötü değil.

Duruşma geçen haftaydı. Uzun süren bir prodüksiyon değildi. Brooks ifade vermek zorunda kaldı ama kürsüde tüm taciz mağdurları adına konuşurken beni gururlandırdı. Yargıca duşta hala nasıl zor anlar yaşadığını, birinin onu izleyip izlemediğini merak ettiğini anlattı. Eskiden kalabalık bir caddede yürürken kendini tamamen özgür hissettiğini, ancak şimdi hala izlendiği ve takip edildiği hissine kapıldığını anlattı.

Özgürlüğünün elinden alındığını, kendini çıplak ve savunmasız hissettiğini ama yavaş yavaş iyileştiğini anlattı. Bunu doğrulayabilirim. Onunla tanışmadan önce olduğunu bildiğim adamın parlak bakışlarını görüyorum.

Genç hayatının büyük bir bölümünde korkunç zorbalıklara maruz kalan ve daha sonra güzelliğini kucaklayıp dünyada kendi yolunu çizdiğinde dünyaya siktir olup gitmesini söyleyen adam. Twitter ve Instagram hesapları her geçen gün daha fazla takipçi kazanırken, abonelik sitesi de hikayesi haberlere konu olduğundan bu yana iki kattan fazla büyüdü.

Brooks'un sadece haberlerde değil sosyal medyada da konuşma cesaretini göstermesinden bu yana daha fazla Jasper mağduru ortaya çıktı. O bir ilham kaynağı ve kendisinin bile fark ettiğinden emin olduğumdan daha fazla insana yardım etti.

Her şey bittiğinde, Jasper beş yıl hapis cezasına çarptırıldı ve bildiğim kadarıyla diğer suçlarıyla ilgili hala açık soruşturmalar var. Umarım bir daha hapishane dışında gün yüzü göremez.

Ama şimdilik Brooks'un güvende olduğunu biliyorum.

"Gitmem gerektiğini biliyorsun." Sesi üzgün ve sessizdi ama bunun geleceğini biliyordum. Artık onu burada tutan hiçbir şey yok.

Kahve fincanımı dudaklarıma götürüp yavaş bir yudum alırken başımı sallıyorum. "Ne zaman?"

"Yarın," diyor usulca ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissediyorum ama söyleyecek bir şey olmadığını da biliyorum.

Brooks parlak, gürültülü ve güzel. Seyahat etmesi ve bu dünyada ses getirmesi gerekiyor. Bencilce davranıp onu burada, dünyanın geri kalanından uzak tutamam. Dürüst olalım, ona sunacak neyim var ki?

Yani, ateşli seks. Evet, kesinlikle. Görünüşüm de fena değil ama orta Amerika'da mütevazı bir evi ve maaşı olan bir polisim.

Bunda heyecan verici bir şey yok.

Ondan kalmasını istemek istiyorum ama bunu yapamıyorum. "Seni havaalanına götüreceğim."

Vücudunun benimkine doğru sarktığını hissediyorum ve tartışmadığım için hayal kırıklığına mı uğradığımı yoksa rahatladığımı mı bilmiyorum. İstesem kalır mıydı?

Bence olabilir.

Ama pişman olacağı düşüncesinden kurtulamıyorum. Belki de bunun için bana kızacaktı. Öyle olmalı. Tahiti'deki o tatil ona asla veremeyeceğim her şeydi.

Süslü akşam yemekleri ve güzel bir tatil köyü. Okyanusta ve berrak havuzlarda yüzmek. Hatta lanet olası bir şelalenin altında yüzerek zaman geçirdik. Bunları Kansas'ta bulamazsın.

"Teşekkür ederim." Sesi fısıltı gibi.

"Teşekkür ederim," diyorum, söylemek istediğim daha çok şey olmasına rağmen.

Hayatın içinde süzülürken karşıma çıktığın için teşekkür ederim. Hayatı çok daha ilginç kıldığın için teşekkür ederim. Bana yeniden yaşadığımı hissettirdiğin için. Bana güvendiğin için.

Sadece sen olduğun için.

Ama bir şey söylemedim.

Kara bakarken ona biraz daha tutunuyorum.

Çünkü gitmesine izin vermem gerektiğini biliyorum.

CHAPTER Thirty-Four

BROOKS

P *kalmamı istiyor.*

Kalabalık havaalanında yürürken tek düşünebildiğim bu.

Kalır mıydım?

Bunun cevabını bilmiyorum. Pek bilmiyorum. Sanırım bilebilirim. Bu sabah beni duşta becerirken bunu kesinlikle düşündüğümü biliyorum. Düşün mermer duvarına bastırıldığımda uzun, sert aleti beni geriyor ve bana sahip oluyordu.

O zaman kalmak istedim.

Bedenime sarılıp dudaklarımı tatlı tatlı öperken şimdi kalmak istiyorum.

Ama bunu gerçekten yapabilir miydim? Yani, yine de seyahat edebilirim. Tam zamanlı bir işi olduğunu düşünürsek, bunu tek başıma yapmam gerekecek. Ama eve, onun yanına dönmek için onu bir haftalığına geride bırakmaya değer miydi?

Yoksa sadece bu seferlik veda etmek daha mı az acı verici olur?

"Beni istediğin zaman arayabileceğini biliyorsun," diyor dudaklarıma karşı ve ben başımı sallıyorum, kalbim ikiye bölünüyor. Buraya nasıl gelmiştik? Zorba olduğunu düşündüğüm, gürültücü, sinir bozucu bir pislikti.

Ve şimdi, cehennemden geçtiğini bildiğim bu tatlı, şefkatli adam. Dünyaya kırgın ve kızgın olmak yerine, hayatını kefarete dönüştürdü. Bozuk bir sistemde her gün yanlışları düzeltmek için deli gibi çalışıyor.

Süpermen'i siktir et. Roman Price gerçek kahraman.

Ve onu arkamda bırakıyorum. Çünkü onun gibi asil bir polisin gezgin bir kameramanla ne işi olabilir ki? Seks ateş gibi ama bir yere kadar. Eninde sonunda, eminim bir yuva kurmamı isteyecektir.

Gerçek bir iş bul ve her gece eve gel. Son kısım kulağa hiç de kötü gelmiyor, ama ben masa başı bir işte mi çalışacağım? *Yok artık. Olmaz.*

O kısmı yapamam.

Ve biliyorum ki o da bunu biliyor. Kalmamı istemesini çok istedim ama içten içe ikimiz de bunun asla yürümeyeceğini biliyoruz.

Dudaklarını öpüyorum, yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve şu anda onunla ilgili hatırlayabildiğim her şeyi ezberliyorum. Koyu renk gözlerini. Belirgin bir çenesi olan yakışıklı, güçlü yüzü. Tanrım, onu çok özleyeceğim.

"Beni olabildiğince sık arasan iyi olur," diyorum ve o da gülümsüyor.

"Bu teklifini kabul edeceğimi biliyorsun. Bir abonelik almam gerekebileceğinden bahsetmiyorum bile."

Başımı arkaya atıp gülüyorum çünkü bu sapık herif muhtemelen gülecek. "Sana indirim yapacağım."

O da gülüyor ve beni bir öpücük için daha kendine çekiyor. Boğazımın düğümlendiğini ve gözlerimin dolduğunu hissediyorum. Sonunda beni bırakmadan önce hayatımın en hüzünlü ve en tatlı öpücüğüydü ve uçağıma binmek için bacaklarımı beni ilerletmeye zorladım.

Onu karlı Kansas'ta bırakıp güneşli Kaliforniya'ya uçmadan önce el sallıyorum. Güneş iyi hissettiriyor, ama boş, sessiz evime girdiğimde sonunda bütün gün tuttuğum hıçkırıkların beni ele geçirmesine izin verdim.

Ev güzel ve sahilde ama ev gibi hissettirmiyor. Buraya dönmeyi, Roman'ın evine dönmeyi, ona sarılmayı özlediğim kadar özlemedim. Ve çocuklarla toplantılara gitmeyi. Colby ile fitness videolarının üzerinden geçmek. Ve Andrew'un gerçekten iyi olup olmadığını soran tatlı, bilgili gülümsemesini. Ben ve Roman'ın en aptalca şeyler hakkında tartışmalarını dinlemeyi bile özledim.

Bu sabah uçuşumdan önce veda ettiğimde pek mutlu olmadılar ama hepsi beni anladıklarını söylediler. Beni bu kadar nazıkçe kabul ettikleri için onlara teşekkür ettim ve sarıldıktan sonra Colby'nin ağladığını gördüğümde ölmek istedim. Sanırım Ben'in gözleri bile ıslanmıştı.

Onu havaalanında bıraktığımda Roman'ın da öyle olduğunu biliyorum. Saklamaya çalışmadı ve neredeyse ölüyordu.

Be

n. *Onsuz burada olmak istemiyorum. Hiçbiri olmadan.*

Ben tam bir aptalım.

Ama olan oldu ve eminim hepimiz daha iyi olacağız.

CHAPTER Thirty-Five

ROMAN

[Çok sessiz. Brooks gibi küçük bir adamın bu kadar gürültü yapabileceği kimin aklına gelirdi, ama yapmış. O buradayken fark etmemiştim ama her zaman müzik çalardı ya da televizyonda bir şeyler olurdu.

Arka planda çalan reality show. Süper sağlıklı smoothie'lerini hazırlarken blender'ın sesi. Yani, her zaman bir şeyler vardı.

Şimdi, sadece sessiz.

Ve bundan nefret ediyorum.

Son üç hafta içinde birkaç kez konuştuk ama aynı hissi vermedi. Telefonu kapatır kapatmaz, boşluk geri geliyor. Ben hiç böyle biri olmadım. Her zaman tek başıma iyiydim ve bir arkadaş istediğimde, bunu elde etmek zor değildi.

Sonra onları kendi yollarına gönderirdim ve ben de iyi olurdum.

Şu an iyi olmaktan çok uzağım.

Çavuş birkaç hafta önce bana yeni bir ortak atadı. Yanıma verdikleri çocuk oldukça acemi olsa da, güvenemediğim bir ortağa sahip olmaktan iyidir. Çavuş ayrıca Max'e göz kulak olduğunu ve onun da duyarlılık eğitiminden geçmesi gerektiğini söyledi - ki bu da birbirimizi her gördüğümüzde bana kötü kötü bakmasına neden oluyor. Ama bu konuda kendimi kötü hissetmiyorum.

İyi şanslar, bok kafalı.

Dünyanın her bir polise ihtiyacı var. Polis teşkilatındaki her bir erkek ve kadın bu işi doğru nedenlerle yapıyor olsa iyi olur ve eğer bir tanesinde bile bunun doğru olduğundan emin olmalarına yardımcı olabilirim, kendimi başarılı hissederim.

Telefonum Brooks'tan gelen bir görüntülü arama için beni uyardığında, tüm vücudum aydınlanıyor ve cevaplama düğmesine yeterince hızlı basamıyorum.

"Vay canına, hiç de sakın davranmıyorsunuz, değil mi memur bey?" diyor parlak bir gülümseme ve hızlı bir kahkaha ile.

güzel yüzü ekranımı dolduruyor.

"Birazcık bile değil," diye dürüstçe cevap veriyorum yatağıma sürünürken. Uzun, sıkıcı bir gündü ve birazdan sadece bir çift jogger giymiş olarak buraya geliyordum.

Gözleri utanmazca üzerimde geziniyor ve ben hala onun için yapıyor gibi görüldüğümü bilerek biraz şişiyorum. Elbette şaka yaptığım gibi abone olmadım, ancak gelecekteki işbirlikleri hakkında herhangi bir alay görmedim. Kendimi oraya bırakmadım.

Brooks'un sahibi ben değilim. İstedğini yapmakta özgür ve ne olursa olsun bunu çok güzel yapacak. Onu içeri alıyorum, bronzlaşmış teni, o lanet olası daracık yüzme külotunu giymiş, ama bu sefer kırmızı. Arka planda güneşli bir hava ve esintide sallanan palmiye ağaçları var. "Neredesin sen?"

Meyveli bir kokteyl ekran görüntüsüne girdiğinde sırtışı daha da genişliyor. Pembe bir ananas ve kenarlarında bir çeşit şeker var. "Bahamalar."

"Seni orospu çocuğu. Ben karlı cehennemde sıkışıp kaldım, sen ise lanet olası Bahamalar'dasın," diyorum şefkatle ve hiç acımadan.

"Hey, sadece söyle ve o koca kışını buraya uçurayım." Sırıttıyor ama kalbim sızlıyor çünkü Tanrım, bunu istiyorum. Bunu çok istiyorum ama kelimeleri söyleyemiyorum.

"Noel için ne yapıyorsun?" Konuyu değiştirmeye çalışarak soruyorum.

Omuzlarını silkiyor. "Özel bir şey yok. Ya sen?"

Önümüzdeki hafta Noel için heyecanlı olmalıyım. Artık bir yetişkin olduğum için en sevdiğim bayramlardan biri. Kulağa ters geliyor, biliyorum. Çocuklar Noel'i sevmeli ama ben eskiden Noel'den korkardım. Babam tatillerde hep ekstra yüklenirdi ve bize hiç hediye gelmezdi.

Ben ve ben büyüdüğümüzde, kendi paramızı kazandığımızda, yeni bir gelenek başlattık. Spor salonunda büyük bir Noel partisi düzenledik. Yemekler. Süslü tatlılar. Şampanya ve Noel şarkıları.

Tam bir zevk.

Ama bu yıl, hiç içimden gelmiyor.

"Muhtemelen spor salonu partisine gideceğim." "Kulağa eğlenceli geliyor."

Omuz silkme sırası bende, hiç heyecan duymuyorum. "Evet, sorun olmaz. Ben'in Noel ikramiyelerini çalışanlarına dağıtmasını izlemek hoşuma gidiyor. Yemin ederim, adam ikramiye vermeyi her şeyden daha çok seviyor."

Gülümsüyor ve bu sıcak. Ev gibi hissettiriyor. "Bahse girerim."

"Keşke burada olsaydın," diyorum sessizce ama gerçek bu. Gözlerim onunkilerle buluşuyor. "Ya da ben orada olsaydım." Bana attığı bakış beni neredeyse ikiye bölüyor.

"Ben de bunu isterdim."

Ama bu konuda başka bir şey söylenmiyor ve ikimiz de isteksizce telefonu kapatmadan önce onun son maceraları ve benim işim hakkında konuşuyoruz.

Çünkü söyleyecek başka ne var ki?

Birlikte olmak istiyoruz ama bunu yürütmenin gerçek bir yolu yok.

CHAPTER Thirty-Six

BROOKS

T Onunki delilik. Burada
olmamalıydım. Noel arifesinde.
Ben buradayım.

Tamamen delirmiş olmalıyım.

Ama spor salonunun kapısından içeri girdiğimde gözlerim, siyah elbise pantolonu ve geniş göğsüne gerilmiş Noel kazağıyla yakışıklı bir şekilde giyinmiş olan Roman Price'a takılıyor ve doğru kararı verdiğimi anlıyorum.

Kazağını okurken bana doğru yaklaştığında gülüyorum. Dikişli harflerle *Don we now our GAY apparel* yazıyor ve sırtımdan kendimi alamayarak ona başımı sallıyorum. "Güzelmış."

Parlak bir şekilde gülümsüyor, bana dokunmak istiyormuş ama emin değilmiş gibi görünüyor.

"Burada ne işin var?" "Mutlu Noeller yok mu?" Soruyorum ve ona alıngan bir kaş işareti yapıyorum.

"Bu çok kaba."

"Mutlu Noeller, Brooks," diyor, umursamaz bir tavırla. "Seni çok özledim." Ona biraz takılmadan edemiyorum. "Bunu itiraf etmek zor olmalı."

Sırıttıyor. "Oh, öyleydi."

Gülümsedim. "Ben de seni özledim."

"Gerçekten burada mısınız?" O da gülümsemeyi bırakmadı ve sırtışımin genişliğinden yanaklarım acıyor.

"Ben buradayım."

"Ne kadar süreyle?" diye umutla soruyor ve ben yine doğru kararı verdiğimi anlıyorum. Kazağında kırılmış bir zencefilli kurabiye resmi ve üzerinde *parçalandım* yazan Colby'ye el sallıyorum ve o da kazağı biraz daha kirli olan, üzerinde Noel Baba resmi ve Noel Baba *Geliyor* yazan Ben'e yaslanırken bana el sallıyor.

Bu sevimli iğrençlikler hakkında onlara daha sonra soru sormam gerekecek ama Colby

geliyor. Roman'ın gözleriyle tekrar buluştuğumda o ve Ben bir gülümsemeyi paylaşıyorlar. "Seni seviyorum," diye geveliyorum, kendimi bile şaşırtarak çünkü *lanet olsun Brooks*.

Ama tüm samimiyetimle söylüyorum.

"Sana aşığım Roman," diyorum tekrar, bu sefer biraz daha yumuşak bir sesle.

Orada uzun süre sessizce duruyor ve benim kalp atışlarım hızlanıyor, avuçlarım nemleniyor.

Kahretsin, bu kötü bir fikir miydi?

Colby'ye biriyle görüşüp görüşmediğini sormadım. Ona sadece Noel partisinde Roman'a sürpriz yapmak istediğimi söyledim ve partiye katılmamın sorun olup olmayacağını sordum. Başımın üstünde yeri olduğunu söyledi ama sanırım Roman biriyle birlikteyse bana söylemeyebilirdi. Colby sadece arkadaş olarak ziyaret ettiğimi düşünmüş olabilir.

Kahretsin.

Lütfen bir şey söyleyin, sessizce Roman olacağım.

Dudaklarında yavaş, seksi bir gülümseme oluşuyor. "Bunu kabul etmek zor olmalı."

Onunla dalga geçmeyi seviyorum ama aynı zamanda bunun delicesine ciddi olmasını da istiyorum.

"Hiç de değil. Seni seviyorum." Hissettiği tüm duyguları ağzını açmadan çok önce gözleriyle söylüyor. "Ben de seni seviyorum,

Brooks." Sonunda söylüyor ve tuttuğumu bile bilmediğim bir hava ciğerlerimi terk ediyor.

"Öyle mi?"

"Tabii ki biliyorum. Ben sadece ..." Yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Sana sunacak hiçbir şeyim yok Brooks. I . . . Yani, burada sıkılacaksın."

"Evimi sattım." Yine ağzımdan kaçırıyorum çünkü ona söyleyecek o kadar çok şeyim var ki. Çünkü bana sunacak hiçbir şeyi olmadığını nasıl düşünebilir?

"Ne?" Gözleri açılıyor ve dudaklarımı yalıyorum, kendimi çıplak ve savunmasız hissediyorum ama sadece devam ediyorum.

"Orası asla bir ev olmadı. Senin evin sahip olduğum ilk evdi." Tamamen dürüst olmaya çalışıyorum. "Bana ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim her şeyi verdin. Bir yuva. Macera. Aşk. Sen sinir bozucu derecede mükemmelsin."

Şimdi gözlerimin içine yoğun bir umutla bakarken gülümsüyor ve sanırım o şeylerden birine odaklanmayı seçiyor. "Buraya taşınmak mı istiyorsun?"

Omuzlarımı silkiyorum, sinirlerim yine geriliyor. "Sayılır mı?"

Beni inceliyor. "Bu bir soru mu?"

"Belki."

"Mükemmel olduğumu mu düşünüyorsun?" diye soruyor alaycı bir ses tonuyla.

Gözlerimi devirip başımı ona doğru sallıyorum ama gülümsememi de engelleyemiyorum.

"Sinir bozucu derecede mükemmel." Buna gülüyor. "Ben sadece 'mükemmel' duyuyorum."

"Tabii ki istiyorsun." Gülüyorum, inanılmaz derecede mutlu ve belki biraz gerginim çünkü bu işi nasıl yürüteceğimi bildiğimi düşünüyorum, ama içimdeki her şeyle onun da katılacağını umuyorum. "Bak, eğer burada kalmak ve sonsuza kadar polis memuru olmak istiyorsan, benim için hiç sorun değil. Seni destekleyeceğim ve bunu başarabiliriz." Ve bunda ciddiyim.

"Ama?" Gözleri geri kalanı için benimkileri arıyor.

Kalın kalın yutkunuyorum. "Şimdi her zamankinden daha güçlü hissediyorum, ama işimi inkar edemem ..." Boğazımı temizliyorum ve devam etmek için kendimi zorluyorum. "Tehlikeli olabilir. Seni işe almak istiyorum."

"Beni işe almak mı?" diye tekrarlıyor.

Başımı salladım. "Kendi kişisel korumam. Benimle seyahatlere çık, beni evde güvende tut. Burada bir evimiz olacak ve birlikte uzun egzotik tatillere çıkacağız."

Yakışıklı yüzünü küçük bir gülümseme kaplıyor ve sonra bu gülümseme benim yüzümdeki muzip

sırıtişa dönüşıyor.

alışkındı. "Vücudunu korumamı mı istiyorsun Brooks?"

Gözlerimi deviriyorum ama sözlerinin sıcaklığıyla içimde bir kıvılcım tutuşuyor. "Evet."

"Köklerimiz olacak ama kanatlarımız da olacak." Düşünüyor gibi görünüyor. "Sorgusuz sualsiz, bedavaya yapacağım bir şey için bana para ödemenizi isteyemem."

Omuz silkiyorum. "Bütün bunları daha sonra halledebiliriz. Ama kendini baskı altında hissetmeni istemiyorum. İşini sevdiğini biliyorum."

"*Seni* seviyorum." Beni kendine doğru çekiyor ve kolları belime dolanırken ben de kendi isteğimle gidiyorum. "İşimi seviyorum. Bir süredir bunun benim amacım olduğunu hissediyordum." Gözlerimin içine o kadar yoğun bakıyor ki nefes almakta zorlanıyorum. "Ama bu seninle . . ." Gülümsüyor. "Bu, istediğimi hiç bilmediğim ve ihtiyacım olan her şey olacak."

Gülümsüyorum. "Gerçekten mi?" Bu bir fısıltı ve tek yapabildiğim bu.

Başını sallıyor. "Bunu istiyorum Brooks. Seninle dünyayı dolaşmak istiyorum. Hatta istersen daha fazla video bile çekerim." Dudaklarımı öpüyor, sertçe ama çok hızlı. "Hayatımı seninle geçirmek istiyorum."

"Videolar çok ateşliydi ve bu gezegende işbirliği yapmak istediğim başka kimse yok." Sırıttıyor.

"Bunu mu demek istiyorsun?"

Çabucak başımı sallıyorum ve evet, ciddiym. Roman benim için bitti. "İstersen o kısmı bırakırım."

Bir an için düşünüyor gibi görünüyor ve sonra başını sallıyor. "Gerçek sen bende var. Bazı yönlerini dünyayla paylaşmak isteyip istememen umurumda değil. Sana benim demekten gurur duyuyorum."

Kariyerim için beni hiç yargılamadı. Bir kere bile. Ve ona yüzde yüz inanıyorum. Bu adamla her şeyim var. "Ve sen de benimsin."

Başını sallıyor ve bu sefer beni daha derinden öpüyor, dudaklarına karşı inerken bedenlerimiz birbirleriyle aynı hizada. Yanımızdan yüksek sesle bir boğaz temizleme sesi gelince geri çekiliyor. Yüzlerinde kocaman bilmiş sırıtışlarla şampanya kadehlerini getiren kardeşi ve Colby ile yüzleşmeden hemen önce kulağıma "Her zaman" diye fısıldıyor.

Colby bana şampanyamı uzatırken tatlı bir sesle, "Sonunda birlikte olmanın ayrı olmaktan daha iyi olduğunu anladınız," diyor.

Hızlıca başımı sallayarak bir yudum alıyorum. "Yaptık. Görünüşe göre ben bir Kansan olacağım."

Roman, gülümseyen Ben'den kendi şampanyasını alırken, "Dünyanın dört bir yanındaki pek çok egzotik seyahat arasında," diye araya giriyor.

Sesi bu konuda heyecanlı geliyor ve ben de elimde olmadan kocaman mutlu bir sırıtışla gülümsüyorum çünkü hayatımda hiçbir şey için bu kadar heyecanlanmamıştım.

Çok geçmeden yemek başladı ve hepimiz sadece bu etkinlik için getirilmiş bir masaya oturduk. Çoğuyla çok az konuşmuş olmama rağmen herkesi tanıyorum.

Ben'in spor salonunu yönetmesine yardımcı olan harika kadın Becca, eşi Samantha ve çocukları var. Sonra Ethan var, aslında bu gece yanında birini getirmiş ama henüz tanıştırılmadım. Sonra Felix, o da burada çalışıyor. Kimseyi getirmemiş ama diğer herkesle konuşmaktan memnun görünüyor. Andrew, randevusu olduğunu tahmin ettiğim biriyle burada ama tam olarak emin olamıyorum.

Yemek yerken ve sohbet ederken herkes çok mutlu görünüyor. Roman yanımda, kardeşi ve Colby karşımızda otururken, daha önce hiç sahip olmadığım ama şimdi sahip olduğum bir ailem var.

Burada yaptıkları şey bu. Bir aile.

Ve bunun bir parçası olduğum için inanılmaz mutluyum.

Epilogue

ROMAN
Üç Ay Sonra

“O Aman Tanrım, çok bronzlaşmışsın. İkinizden de nefret ediyorum.” Andrew’un görüntülü aramaya cevap verme şekline kıcımla gülüyorum çünkü onun solgun kıcı Kansas’ta sıkışıp kalmışken Brooks ve ben ikinci Karayip Adaları’nda bir hafta.

Brooks bana bu tropik adalardan başka yerlere de gitmemiz gerektiğini söylüyor ama şimdilik güneşin tadını çıkarabildiğim kadar çıkarıyorum.

“Ben de seni seviyorum,” diyorum Andrew beni tersleyip odanın içinde gezinirken. Ben ve Colby’nin yanı sıra Ethan’ı da toplantı odasında görüyorum. Ama hepsi bu kadar. Sanırım toplantı sona erdi çünkü toplantı devam ederken asla telefon etmezdi.

“Öyle demedim,” diye takılıyor.

“Hepiniz iyi misiniz?” Kontrol ediyorum.

“Biz iyiyiz, sadece kığımız donuyor,” diye bağıyor Ben ve ben yine gülüyorum.

“Eğlenip eğlenmediğinizi sormamıza bile gerek yok,” diyor Colby ve Andrew kamerayı ona sabitliyor. “Biz de takip ediyorduk,” diyor parlak bir gülümsemeyle.

“Ah, beni özleyeceğini biliyordum,” diye şaka yapıyorum ve Brooks başını omzuma koyarak göğsümü okşuyor. “Derslerini takip ediyorum Colby. Harika gidiyorsun! Ve kıcımlı formda tutuyorum. Teşekkür ederim.

çünkü karnımızı tıka basa doyurduk.”

“Kahretsin, Brooks. Tüm kişisel detaylarını bilmemize gerçekten gerek yok,” diye şaka yapıyor ağabeyim ve Brooks’un yanakları pembeleşirken ben orta parmağımı ona doğru kaldırıyorum.

“Utangaç mısın Brooks?” Kulağına yüksek sesle fısıldıyorum. “Çünkü haksız değil. Dün gece epikti.

Sen-"

"Dur," diye sözümü çabucak kesiyor, yanakları daha da kızarıyor ve bu bana sonsuz bir zevk veriyor.

düğmelerine basmak. Tekrar Colby'ye odaklanır. "Her neyse, harika gidiyorsun."

Colby çok gururlu görünüyor, sandalyesinde biraz daha dik oturuyor, kendinden emin ve güçlü bir şekilde kardeşimin yanına oturuyor. "Teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük."

Vedalaşıyoruz ve telefonu bırakıp Brooks'u kollarıma alarak okyanusa bakıyoruz.

Çavuş Gibson istifa ettiğimde pek heyecanlanmadı ama beni anladığını söyledi. Çoğu kişi bunun radikal bir karar olduğunu düşünebilir ama gerçek şu ki, bu verdiğim en kolay karardı.

Asla dünyayı kurtarmak gibi bir niyetim olmadı. Bunun mümkün olmadığını biliyorum ve dürüst olmak gerekirse, herhangi bir umut olması için dünyanın biraz da olsa kendini kurtarmaya başlaması gerekecek. Ama oradayken bir fark yarattığıma inanıyorum.

Hala zaman zaman e-posta gönderdiğim birkaç kişiyi sokaktan kurtardım. Bildiğim kadarıyla daha iyi durumda olan birkaç kişiyi rehabilitasyona aldım. Ve Jasper parmaklıklar ardında. Şartlı tahliye ihtimali olmadan ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı.

Yıllardır insanlara eziyet ediyordu ve Brooks sayesinde, bir adamın ailesi de dahil olmak üzere pek çok kanıtla ortaya çıkma cesareti gösterdiler. Bir yıl önce kaybolmuş. Onlara internette bazı sapıklardan mesajlar aldığını söylemişti ama ne yazık ki bunu resmi olarak bildirmemişti ya da bildirme şansı olmamıştı. Aile hikayeyi haberlerde gördüğünde, bunun bir bağlantısı olabileceğini düşündü ve haklıydılar. DNA testleri verendamda bırakılan kalple eşleşti ve mahkumiyet hızlı oldu.

Çürü, seni pislik.

Ama işimde yorulmaya başlamıştım. Günlerimin içinde sürükleniyor ve Brooks'un uğrayıp beni uyandırmasını beklediğimin farkında bile olmuyordum. Kansas'ta birlikte bir ev aldık ve Brooks bu evi ikimizin evi gibi hissetmemizi sağladı ama çoğunlukla seyahat ediyorduk.

Şimdiden pek çok maceraya atıldık ve sırada ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum.

Brooks yanımda olduğu sürece, bunu seveceğimi biliyorum.

SON

NOTE FROM THE Author

Bu hikayeyi okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Biliyorum, birçoğu gerçekçi görünmeyebilir ve eğer sizi rahatsız ettiyse, gerçekten üzgünüm. Mesele şu ki, ben okumak istediğim şekilde yazıyorum. Çok fazla ayrıntıya katlanamıyorum, bu yüzden okuyucularımı çok fazla ayrıntıya boğmamaya çalışıyorum.

Cidden, göz gezdirmeye başlayacağım ve sıkılacağım, bu yüzden bu şekilde yazamıyorum. Bu nedenle biraz araştırma yapıyorum ama çok da çılgınca değil. Günün sonunda, bu gerçek olaylara dayanan bir kurgu.

Brooks'un hikâyesinin anlatılması gerekiyordu. İnsanları güçlendirmek istiyorum. Herkesin her şeyi yapabileceğini anlamasını istiyorum. Her şeyin üstesinden gelebilir ve daha güçlü çıkabilirsiniz. Ve hikayeniz ve cesaretinizle başkalarının iyileşmesine yardımcı olabilirsiniz.

Brooks bu nedenle kalbime son derece yakın. Hepiniz önemlisiniz. Lütfen bunu bilin. Umarım bu hikaye, belki de ihtiyacınız olduğunu bile fark etmediğiniz bir parçanızı iyileştirmeye yardımcı olmuştur.

Ve şu anki sistemin büyük bir hayranı değilim. Eminim bunu anlamışsınızdır, ancak her şeyin daha iyi olabileceğine dair umudum var. Dışarıda yardımseverler var. Dünyanın daha iyi bir yer olmasını isteyen ve kendi küçük bölgelerini daha güvenli hale getirmek için çabalayan insanlar var. Gerçek kahramanlar onlardır.

Desteginiz ve nezaketiniz için teşekkür ederim. Benim için anlamı çok büyük! Kendiniz olmaya ve bu dünyada iyilik yapmaya devam edin çünkü sonunda iyilik kazanacaktır.

Ari, Elle ve Emma'ya her zaman yanımda oldukları için teşekkür ederim. Ari, bu kapak her şeyi anlatıyor. Artık kapak yapmayı asla bırakamazsın! Ha ha, enayi!

Dena, benim deliliğimle uğraştığın için teşekkür ederim. Cidden, lütfen beni asla bırakma. Ve gerçekten, eğer bir kitap yazıyorsanız ve iyi bir editöre ihtiyacınız varsa, Dena Mastrogiovanni'yi ne kadar tavsiye etsem azdır. Onu dmastro@red-pen-editing.com adresinde bulabilirsiniz.

Güzel format için Dez Purington'a teşekkür ederim! Sizi ve tüm yaptıklarınızı takdir ediyorum!

Tüm okuyucularıma, orada olduğunuz için teşekkür ederim! Beni ilgili hissettirdiğiniz ve devam etmem için bana güven verdiğiniz için teşekkür ederim!

Bana hayata dair en iyi bakış açısını kazandırdıkları için güzel kızlarıma özel teşekkürler! En iyi

arkadaşıma,

Jeanna, sadece orada olduğun için teŖekkür ederim. Ve Bryant'a, benim kayam olduğun için teŖekkür ederim ve beni çıldırtsan bile (en iyi Ŗekilde), beni her zaman motive ediyorsun!

Hepinizi seviyorum!

-Nicole

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.